

ဂန္ထဝင်

ခရစ်နှစ်

ဂန္ထဝင်အောင်အောင်ချေ
 မြို့သစ်တို့
 ကလေးချစ်
 သောင်းလှပင်
 ကောင်းထိန်
 ကောင်းချစ်
 ဦးစံဝင်း(ဟုဏ္ဍဝါနီ)
 မင်းတိုင်ပင်(မြို့ရောင်မြေ)
 ကတိရုတ်မိုးမြိုင်ကောင်
 ညောင်ရွှေပင်ကျော်ဝင်း
 ဂန္ထဝင်အောင်အောင်
 မင်းတိုင်အောင်

BURMESE CLASSIC

- ရေညှိပျော်တင့် ငယ်လင်းတို့အဖွဲ့အစည်းများ - ကျော်စိုး - တိုက်ဆင်
- ဂန္ထဝင်တိုက်တိုင်ကြီးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနီဆရာ - ချစ်မြင့်တိုင်စိမ်း
- မိန်းတိုင်မှ ညောင်ရွှေ - ပရဒါလောကသားတို့၏ ဆရာ - ရှုမဝနီနီတို့အဖွဲ့အစည်းများ
- ပထမဆရာတော်နှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခရီးကြမ်း - ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်း
- ဝင်းမြင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ - တစ်ဦးတည်း

ချုပ်အောင်ဆန်း၏
ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော
ကြောင်းအရာများကို
ရှုစွာဖော်ပြထားသော

ချုပ်အောင်ဆန်း ဘဝကြီးစိုက်စေ

Quality စာတည်းအဖွဲ့

စိုက်စေ

ဘဝကဗျာ
ရုမာန်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

Quality စာတည်းအဖွဲ့

စိုက်ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအကြောင်းနှင့်
ဇာန်ပြည်စစ်သင်တန်းဝင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့၏
စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု အကြောင်းများပါဝင်သည့်

စိုက်ချုပ်အောင်ဆန်း ရဲဘော်သုံးကျိပ်

စိုက်ခင်းခေါင် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

BURMESE CLASSIC

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ်(၅၀၈/၅၁၂)၊ ၂(၈)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတား၊ ပြည်နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်
တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့၏

အမှတ် (၈၄)၊ မေလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

တိုက်ဆင်

အောင်ကျွန်း

၆

သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိမ်း

တက္ကသိုလ်အောင်ကျွန်း

၂၆

ကျွန်မသား ထန်းသား

ပြေမာမာ

၅၅

ဝိန်တိုင်းမှ ချော်ချော်

အောင်ကျွန်း

၅၇

ပုလူကတိုက်တဲ့အိမ်ကြီးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနံဆရာ

အောင်ကျွန်း

၆၈

မတူးဆာကတော်နှင့် မိတ္တူမိတ္တူကြမ်း

အောင်ကျွန်း

၆၉

No-84, May 2014

လူသေနှိမ့်၍ အသက်ရှင်လာသူ

ဦးမင်းမင်း (အောင်ကျွန်း)

၁၃၆

ရေသူမကျိန်တနှင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩထူးဆန်းပွယ်ရာများ

မင်းမင်းမင်း (အောင်ကျွန်း)

၁၅၇

ကျတ်မီး

အောင်ကျွန်း

၁၅၂

ပရလောကသားတို့၏ ဆန္ဒ

အောင်ကျွန်း

၁၆၅

ဝါးပျံနှင့် ကျွန်တော်

အောင်ကျွန်း

၂၃၀

စာပေနှင့်

အောင်ကျွန်း

၂၂၂

Next Month Preview

၅

- အယ်ဒီတာချုပ်... <> ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)
- တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ... <> ဝေလွင်မြင့်မောင် (၁၉၃၀-၁၉၉၉)
- တပ်ချုပ်မှ အယ်ဒီတာ... <> မခင်မာရွှေ
- အယ်ဒီတာအဖွဲ့... <> ဉာဏ်လင်းထက်

နားအညှိ၊ ကိုရိုးသိန်း ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ မင်းထွဋ်၊ နေအင်လတ်၊ ရှိမ်းကိုကိုနိုင်၊ ဝေလင်း၊ ကျော်ကျော်၊ ဝင်မောင်မောင်ထွေး၊ မြင့်သင်း၊ ဝင်းဝင်းမော်၊ ဟေမာလှိုင်၊ ဝင်းဝင်းမာ၊ နှင်းမြင့်မြတ်အောင်၊ ဝိုဝိုခင်၊ ဖိပ်ဖြူ၊ မီမီခင်၊

ဆုတံဆိပ်
အိမ်ရာအဖွဲ့ (ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ)၊ (၁၃၉၀၅) (မြ)၊ အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁)လွှာ၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူကုံးသူ
ဉာဏ်လင်းထက်

ကတွင်းသရုပ်ဖော်
တံတောင်၊ အောင်စံမြင့်၊ မြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ရိုးညို၊ တောင်ငူ ဝိုင်းမြင့်လေး၊ လှသစ်အောင် (အင်းလျား)၊ ရန်နိုင်ညို၊ ကိုကိုကြီး၊ မောင်ခန့်ကြည်၊ ချစ်သူ၊ ဝေမွန်လင်း၊ ပေါ်ကား၊

ကွန်ပျူတာနှင့် မလင်
Quality

ပုံနှိပ်သူ
ဗြိတိသျှနိုင်ငံတိုက်
အိမ်ရာအဖွဲ့
ဆန်တက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝင်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

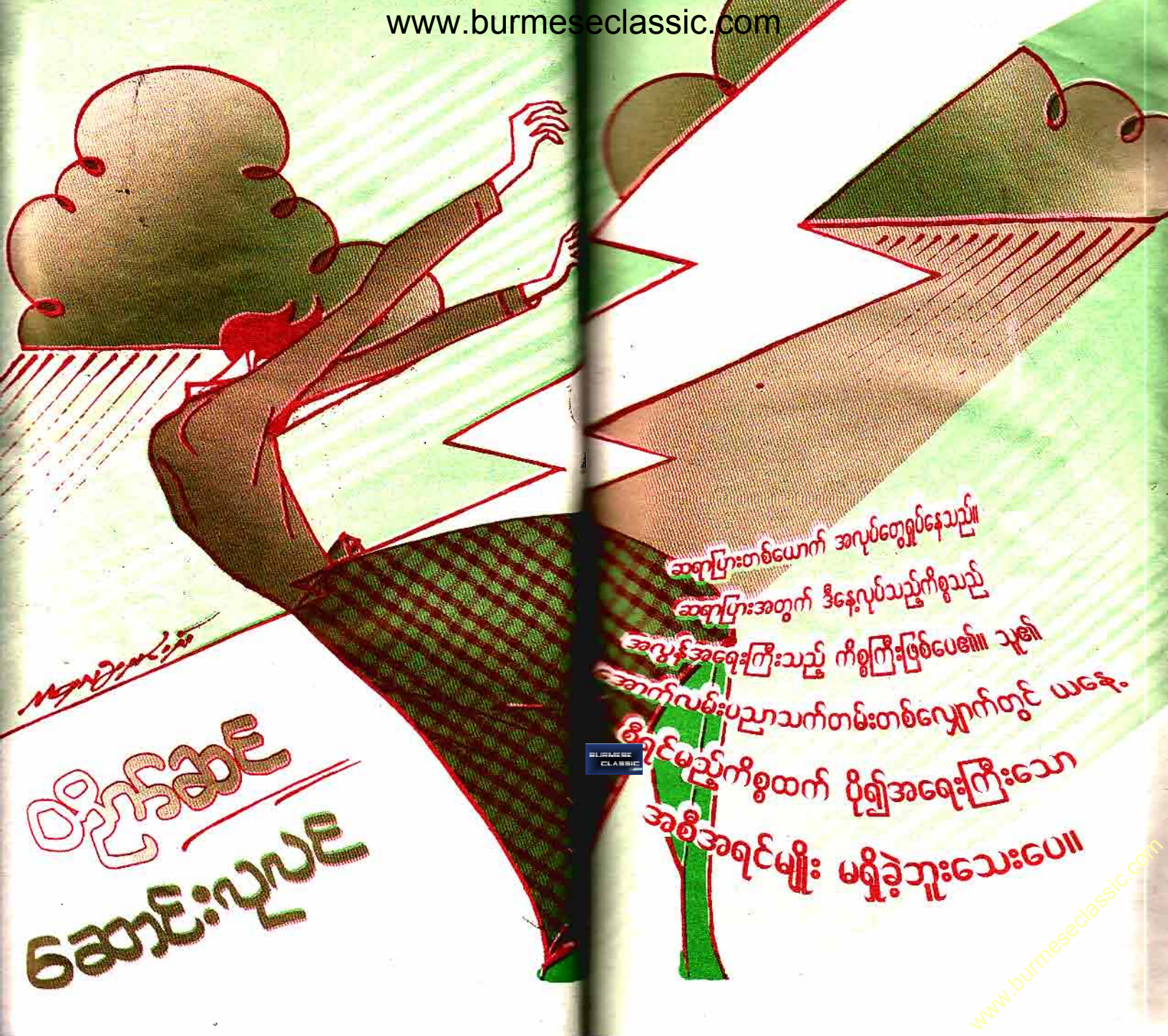
စာအုပ်ချုပ်
တင်မေထွန်း
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀

စာအုပ်အဖွဲ့နှင့် ပြန်ချိစရာရုံးခန်း၊
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁)လွှာ၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

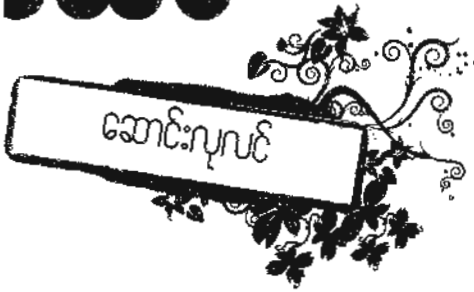

အလှူအတန်း

ဝိညာဏ် ဆောင်းပုလင်း

ဆရာပြားတစ်ယောက် အလုပ်တွေရှုပ်နေသည်။
ဆရာပြားအတွက် ဒီနေ့လုပ်သည့်ကိစ္စသည်
အလွန်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စကြီးဖြစ်ပေ၏။ သူ၏
အောက်လမ်းပညာသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ယနေ့
စီရင်မည့်ကိစ္စထက် ပို၍အရေးကြီးသော
အစီအရင်မျိုး မရှိခဲ့ဘူးသေးပေ။

BURMESE CLASSIC

ယနေ့လုပ်မည့်အစီအရင်သည် ဆရာပြားအတွက် ပထမဆုံးစမ်းသပ်မှု ဖြစ်သလို အကြီးကျယ်ဆုံးသော စွန့်စားမှုကြီးလည်း ဖြစ်လေ၏။

ပြီးတော့ - ဗီဇအစီအရင်သည် သူများအတွက် လုပ်ပေးရခြင်းမဟုတ်။ အလုပ်အပ်သူရှိ၍ စီရင်ပေးရသော အစီအရင်မဟုတ်။ ဆရာပြားကိုယ်တိုင်၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဆရာပြားသည် အောက်လမ်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလုပ်အပ်သူရှိပါက ငွေပြီးပြီးခြောက်ခြက်ရလျှင် ဘယ်သူမျှန်နာမှ မထောက်ထား။ ငွေပေးသူ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အစီအရင်များကို အောက်လမ်းပညာဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးစေခြင်းဖြစ်သည်။ လင်ကွာမယားကွာကိစ္စ၊ လင်လိုချင် မယားလိုချင်သည်ကိစ္စ၊ စာမေးပွဲအောင်ရန်၊ ရာထူးတက်ရန်၊ စကားအောင်ရန်၊ အမှုနိုင်ရန်ကိစ္စများလောက်တော့ ဆရာပြားတို့အတွက် ထမင်းစား ရေ

သောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားသည့်ဘက်၊ မတရားသည့်ဘက်ကို ဆရာပြားက မတွေး။ ငွေပေးသူဘက်ကလိုက်၍ အစီအရင်တွေလုပ်ပေးသည်။

ဆရာပြားလုပ်ပေးသည့် အစီအရင်များသည် အောက်လမ်းနည်းပီသစွာ အတော်ပင်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့လှပေသည်။ မိမိ စကားအောင်နိုင်လိုသူ တစ်ဦးက ဆရာပြားကို ငွေပေး၍ အစီအရင်လုပ်ခိုင်းလျှင် ဆရာပြားက အလုပ်အပ်သူ၏ မတော်ရာနေရာမှ အမွှေးအမှင်ကို တောင်းကာ မီးရှို့ပြာချ၍ မန်းမှုတ်စီရင်ပေးသည်။ ထိုပြာကို မိမိနိုင်လိုသူ၊ စကားအောင်လိုသူအား အစားအစာထဲတွင် ထည့်၍ ကျွေးစေသည်။

ထိုနည်းနှင့် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့နံနံသော နည်းပေါင်းများစွာကို ဆရာပြားက တတ်ကျွမ်းထားလေသည်။

ဆရာပြား၏ အစီအရင်များသည် အောင်မြင်၍ ပီလားတော့မသိ။ ဆရာပြားကို လာ၍ အကူအညီတောင်းသူ များလှပေသည်။

ယနေ့လုပ်မည့်အစီအရင်ကတော့ အခြားသူအတွက် မဟုတ်။ ဆရာပြားကိုယ်တိုင်အတွက် ဖြစ်သည်။

အစီအရင်ပြုလုပ်ရန် ရာသီဥတုအခြေအနေကလည်း ပေးနေလေပြီ။ မိုးဦးကျအချိန် လေရော၊ မိုးရော ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်လာသည့် ရာသီ၊ အနောက်တောင်ဓီက တိမ်ခိုးတိမ်တိုက်များက မှောင်ညိုကာ အံ့ဆိုင်းနေလေပြီ။

ယခုလုပ်မည့် အောက်လမ်းနည်းက မိုးကာလမှာ လုပ်မှသာ အဆင်ပြေ အောင်မြင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ချမ်းသာရေး - ဘုရားသာ တ၊ နေပေတော့ ဟေ့။

ဟား - ဟား - ဟား -

ဆရာပြားက ဦးချမ်းသာ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့ သတည်း။

နေနှင့်ဦးပေါ့ - ချမ်းသာရယ်။

ဦးချမ်းသာ၊ ဆရာပြားကို မယုံကြည်သူ ဦးချမ်းသာ။

တကယ်တော့ - ဦးချမ်းသာနှင့် ဆရာပြားသည် တစ်ရပ်တည်းသာ။ သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်သည်။ ဆရာပြားက ခြောက်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက် ပြီး ဝိဇ္ဇာအတတ်၊ ဆေးအတတ်၊ ဗေဒအတတ်၊ လက်ဖွဲ့မန္တန်အတတ်များကို ဆရာကြီးဆီမှာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ချမ်းသာကတော့ ပညာဆက်သင်၍ ဘွဲ့ တစ်ခု ရသွားသည်။

ဘွဲ့ရခါစမှာတော့ ချမ်းသာသည် ယခုလောက် မတိုးတက်၊ မကောင်းစား သေး။ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ကောင်းစားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဆရာပြားဆိုတာက တစ်ရပ်လုံး။ တစ်မြို့လုံးရဲ့အားကိုးရာ မဟုတ်လား။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ၊ ရာထူးရာခံရှိသူမှန်သမျှ ဆရာပြားနှင့် ကင်းသူမရှိ။ အနည်းဆုံး ဆရာပြားထံမှာ အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးလောက် တော့ လာလုပ်စမြဲ။ ဆရာပြားကလည်း လူအခြေအနေကိုလိုက်၍ အားလုံးကို ကူညီသည်။ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ စီရင်ပေးရမည့်ကိစ္စရှိလျှင်လည်း ငွေဖြူးဖြူး ခြတ်ပြက်သာပေး၊ ထိရောက်အောင် လုပ်ပေးသည်။

ဦးချမ်းသာ ကောင်းစားလာတော့လည်း ဆရာပြားက ဦးချမ်းသာကို မျှော်လင့်မိသည်။

သို့သော် - သူ ထင်သလို ဦးချမ်းသာက သူ့ဆီက ဘာအကူအညီမှ လာ၍ မတောင်းခံခဲ့ပေ။

ဦးချမ်းသာ မလာတော့လည်း ဦးချမ်းသာရှိရာကို ဆရာပြားက သွားခဲ့ပါ သည်။

“ကိုချမ်းသာရေ - ကျုပ် အိပ်မက်တွေမကောင်းလို့ ခင်ဗျားကို သတိပေး ရအောင် လာခဲ့တာပဲဗျာ”

ဆရာပြားက လည်သည်။ ဦးချမ်းသာ သူ့ဆီက အကူအညီတောင်းစေဖို့ သူကပဲ စေတနာနှင့်လာ၍ သတိပေးသယောင် လုပ်ကွက်ဆင်သည်။

“ဟင် - ကိုပြား၊ ဘာများလဲဗျ”

ဦးချမ်းသာဆီက အခေါ်အဝေါ်ကြားကတည်းက ဦးချမ်းသာအပေါ် မကြည်မလင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရပ်လုံး၊ တစ်ရွာလုံးက “ဆရာပြား -

ဆရာပြား” နဲ့ ခေါ်နေတာကို သူက “ကိုပြား” တဲ့လေ။ ရှိစေတော့ - ငယ်သူငယ် ချင်းမို့လို့ ဆရာမခေါ်ချင်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ညက ကျုပ် အိပ်မက် မက်တယ်။ ခင်ဗျားကို ခွေးကိုက်လို့တဲ့၊ ခွေးကိုက် တဲ့ အိပ်မက်ဟာ မကောင်းဘူးဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အနှောင့်အယှက် ရှိလာနိုင်တယ်။ စည်းစိမ်ပြုတ်တဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်တာမျိုးဗျ။ ဒါကြောင့် - ကျုပ် ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးစရာရှိ ကူညီနိုင်အောင် ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

ဆရာပြား မျှော်လင့်သလို ဦးချမ်းသာဆီက အားကိုးတကြီးတောင်းခံမှု ကို မရလိုက်ပေ။

“အိပ်မက်ပဲဗျာ - ဘာဆန်းသလဲ။ အိပ်မက်ကြောင့် လူထိခိုက်ရမယ်ဆို တာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ ဘေးဆီးရန်ကာ လုပ်တန်တာလုပ်ထားဖို့ လိုတာပေါ့။ ခုဆို - ကိုချမ်းသာက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ချမ်းသာနေပြီဆို တော့ ရှိတဲ့စည်းစိမ် မယုတ်လျော့အောင် ပိုပြီးတိုးပွားအောင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ တွေကို အပ်ပြီး”

“ကျုပ် - ဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိပါဘူးဗျာ”

ဆရာပြား စကားမဆုံးခင်ဘဲ ဦးချမ်းသာက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက် သည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ်ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလို အကျိုးခံစားရမှာပဲ။ ဘယ် နတ်သီကြားကမှ လာပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ဘုရားတရားကိုပဲ ကိုးကွယ်ရာလို့ မှတ်တယ်။ ဘာ - ယတြာ၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့မလည်း ကျုပ် အယုံအကြည်မရှိဘူး - ကိုပြား”

ဦးချမ်းသာစကားကြောင့် ဆရာပြား တော်တော်တင်းသွားသည်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဝေပြည်ထိုးကြည့်ခဲ့သေးသည်။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပါဗျာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခွေးကိုက်တယ်ဆိုတာ လူတို့ ကံနိမ့်စေတတ်လို့ ကူညီမလို့ပါဗျ”

“အိပ်မက်က ဘဝကို မစိုးမိုးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်လို့ ခွေးတိုက်တာမျိုး အိပ်မက်ဟာ မကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း ဒီအိပ်မက်ကို ကျုပ် - တိတာဗျ”

ဟုတ်သေ့၊ ခင်ဗျားမတ်တာပဲ။ ကံဆိုးစရာရှိ ခင်ဗျားပဲဆိုးမှာ မဟုတ်လား။
ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ဗျားထင်ပါရအောင်

ဦးချမ်းသာကောင်းကြောင့် ဆရာပြားသည် နှုတ်ဆက်စကားပင်မပြော
ဘဲ သိပ်တိုင်းရာမှ ဝေးကင်းစွာ ထထွက်လာလိုက်လေ၏။

ချမ်းသာ - ချမ်းသာ၊ ငါက သူ့ဘဝကိုပိုကောင်းအောင် ကူညီဖို့လုပ်တာကို
သူတော်ကောင်းမော်ကားလုပ်တယ်။ ငါ့ကို အားမကိုးချင်တဲ့အကောင်၊ သိကြ
သေးတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ် - ဘယ်လိုကြိုးစားကြိုးစားကံမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ
ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်ဆိုတာကို သင်း - ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်။
နေနင့်ဦးပေါ့ ချမ်းသာရယ်...

သည်လိုနှင့် - ဆရာပြားသည်ဦးချမ်းသာကို ပညာပေးရန် စီစဉ်နေခြင်းပဲ
ဖြစ်လေသည်။

ဦးချမ်းသာကို သူ တတ်ကျွမ်းသည့် အောက်လမ်းပညာသုံး၍ ပညာ
ကောင်းကောင်းပေးရမည်။ ချမ်းသာတစ်ယောက် နောက်တလုံးလုံးရသွား
စေမည်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဆီရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းခံတောင်းပန်
စေရမည်။

ဦးချမ်းသာကို ပညာပေးရာတွင် အစီအရင်လုပ်ဖို့အတွက်လည်း လိုအပ်
သည့်ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းထားပြီးပြီ။

ဆရာပြားက သူ စုဆောင်းထားသည့်ပစ္စည်းများကို ပြန်စစ်ဆေးလိုက်
သည်။

သက်ရှိစရ (၄) ကောင်၊ သက်ရှိလိပ်ပြာ (၂) ကောင်၊ သက်ရှိတီကောင်
(၂) ကောင်၊ သက်ရှိပိုးစုန်းကြူး (၂) ကောင်နှင့် ငါးသလောက်အရိုး (၂)
ချောင်း၊ သရိုင်းကုန်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သေထားတဲ့ အပျိုမရဲ့ မြေပုံ

ခဲသုလာတဲ့ မြေကြီးခဲတစ်ခဲ၊ ပြီးတော့ - နွားမပေါက်ထားသော သေး
တစ်ခွက်။

ဆရာပြား၏ ဆရာကြီးသည် ဆရာပြားကို ပညာကုန်သင်ပေးခဲ့ပါသည်။
မိမိအလိုရှိရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်သည့် အောက်လမ်းအစီအရင်များ
အားလုံးကို မမြွင်းမချန် သင်ပေးခဲ့သည်။

ဆရာပြားကလည်း ဆရာကြီးသင်ပေးခဲ့သည့် အောက်လမ်းနည်းများကို
အသုံးပြုကာ စီးပွားရှာစားခဲ့သည်။

ဆရာပြားသည် ဆရာကြီးသင်ပေးခဲ့သည့် ပညာများကို အသုံးချသည့်
အခါတိုင်း အောင်မြင်ခဲ့လျှင် စာနှင့်မှတ်တမ်းတင်၍ ရေးမှတ်ထားလေ့ရှိ
သည်။

ဦးချမ်းသာကို ပညာပေးမည့် ယခုလုပ်မယ့် အစီအရင်ကိုတော့ ဆရာ
ပြားတစ်ခါမျှ မစမ်းသပ်ရသေးပေ။

မိုးကြိုးပစ်အောင်လုပ်နည်းကို ဆရာကြီးက နှုတ်ဖြင့် ပြောပြသင်ပေးခဲ့ပါ
သည်။ မိုးကြိုးပစ်အောင်လုပ်ဖို့ကိုလည်း အကူအညီတောင်းခံသူမရှိ၍ ဆရာ
ပြား မစမ်းသပ်ခဲ့ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကမှလည်း မိုးကြိုးပစ်အောင်
လုပ်ပေးပါဟု အကူအညီ တောင်းခံမည်မဟုတ်ပေ။

ခုတော့ - ဦးချမ်းသာကို ပညာပေးမည့်အစီအစဉ်မှာ မိုးကြိုးပစ်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေတော့မည်။

ဦးချမ်းသာ၏ လုပ်ငန်းများစွာထဲတွင် ဆီများသိုလှောင်ခြင်းသည်လည်း
တစ်ခုအပါအဝင်ဆိုတာ ဆရာပြားသိသည်။ ဆီဆိုရာတွင် ဓာတ်ဆီလှောင်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးချမ်းသာအိမ်နောက်ဖေးက ဝိုအိုင်ထဲမှာ ဓာတ်ဆီတွေ
ဆည့်လှောင်ထားတာကို တစ်ရပ်လုံးက သိသည်။

ဆရာပြားလည်း သိတာပေါ့။

သင်းရဲ့ဓာတ်ဆီတွေကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်ရင် ဓာတ်ဆီသာမက တစ်အိမ်
ဆုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီးသား ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဝေဒင်မေးတုလင်
မလို။

ဟင်း - ဟင်း - ပညာတက်ပေးမယ့် အစီအစဉ်မှာ လူသေအောင်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒီကောင်ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးရုံလောက်ပါ။ ပစ္စည်းတွေ မီးလောင်တာနဲ့ ဒီကောင် နောင်တရပြီး ဝှိုဆီရောက်လာမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ ဒီတော့မှ - ငါ သတိပေးပါလျက်နဲ့ စောစောကတည်းက အကူအညီ မတောင်းရကောင်းလားဆိုပြီး အထက်စီးကနေ ကောင်းကောင်းပြောပစ်လိုက်ဦးမယ်။

နေနင်းဦးပေါ့ - ချမ်းသာရယ်။

“ဆင်ရုပ်လုပ်တဲ့ ရွဲ့ဟာလည်း ရိုးရိုးမြေကြီးက ရွဲ့မဖြစ်စေရဘူး။ သချိုင်းကုန်း လူသေကိုမြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံက မြေကြီးခဲကိုဖျော်ထားတဲ့ ရွဲ့ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ မြေပုံဟာလည်း ရိုးရိုးလူသေမြှုပ်တဲ့ မြေပုံမဖြစ်စေရဘူး။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာသေတဲ့ အပျိုမရဲ့ မြေပုံဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အစီအရင်လုပ်ဖို့မရှိ မတိုင်မီ တစ်ပတ်အတွင်းမှာသေတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေးရဲ့ မြေပုံက မြေစိုင်ခဲကို လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ သချိုင်းထဲသွားပြီး ဖွဲယူရမယ်”

အစီအရင်လုပ်ဖို့ရာသီဥတုအခြေအနေကလည်းပေးနေပြီ။ ဟုတ်သည်။ သည်အစီအရင်ကို မိုးကာလမှာသာ လုပ်လို့ရတယ်လို့ ဆရာကြီးက သေရာမှာကြားသွားခဲ့သည်။ ဟုတ်တာပေါ့ - မိုးကြိုးပစ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုမှတော့ မိုးရာသီမှာသာ ဖြစ်မှာပေါ့။

“မလုပ်ကောင်း၊ မလုပ်အပ်တဲ့ အရာကိုလုပ်ရင် မိုးကြိုးပစ်တတ်တယ် ဆိုတာ တပည့်ကြီး သိတယ်မဟုတ်လားကွဲ့။ မဖွယ်မရာအလုပ်၊ သဘာဝကို အံတုဖက်ပြိုင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လို့ သဘာဝတရားရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ မိုးကြိုးပစ်အောင်လုပ်နည်းဟာလည်း ဒီလိုသဘောတရားမျိုး ပဲပေါ့။ သဘာဝတရားကို တုပပြီး အံတုဖက်ပြိုင်ပြီး မိုးကြိုးကို ညှို့ငင်ခေါ်ယူတာပဲ”

ဆရာကြီးက မိုးကြိုးပစ်အောင်လုပ်နည်းကို နည်းနာနိဿယစုံလင်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။

“ရွဲ့နဲ့ ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို အရင်လုပ်ရမယ်။ ဆင်ရုပ်မှာ နှာမောင်း မပါရဘူး။ အမြီး မပါရဘူး။ နားရွက် မပါရဘူး။ အစွယ် မပါရဘူး။ အဲဒီအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ မပါပေမဲ့ လိုတဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေနေရာမှာ တကယ့်ဆင်သဏ္ဍာန် ချိန်ဖြစ်အောင် အသက်ရှိတဲ့ အရာတွေကို တပ်ဆင်ရမယ်ကွဲ့”

“ဆင်ရုပ်လုပ်တဲ့ ရွဲ့ဟာလည်း ရိုးရိုးမြေကြီးက ရွဲ့မဖြစ်စေရဘူး။ သချိုင်းဘုန်း လူသေကို မြှုပ်ထားတဲ့မြေပုံက မြေကြီးခဲကိုဖျော်ထားတဲ့ ရွဲ့ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ မြေပုံဟာလည်း ရိုးရိုးလူသေမြှုပ်တဲ့မြေပုံ မဖြစ်စေရဘူး။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာသေတဲ့ အပျိုမရဲ့ မြေပုံဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အစီအရင်လုပ်မယ့်နေ့မတိုင်မီ တစ်ပတ်အတွင်းမှာသေတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေးရဲ့မြေပုံက မြေစိုင်ခဲကို လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ သချိုင်းထဲသွားပြီး ဖွဲယူရမယ်”

ဆရာကြီးက ဆက်လက်မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ သချိုင်းမှဖွဲယူလာသော မြေကြီးခဲကို အစီအရင်လုပ်မည့်နေ့တွင် နွားမ ပေါက်သောသေးဖြင့် ရွဲ့ဖြစ်သည်အထိ နယ်ရမည်။ ဤနေရာတွင် သတိထားရန်မှာ နွားသေးဆိုတိုင်း နွားတီးပေါက်သော သေးမဟုတ်။ နွားမပေါက်သောသေးဖြစ်ဖို့ လိုအပ်သည်။

နားမသေးဖြင့် နယ်ပြီး၍ ရွံ့ခြစ်သွားသည့်အခါ လူကြီးလက်တစ်ထွာခန့် အမြင့်ရှိသည့် ဆင်ရုပ်လုပ်ရမည်။ ဆင်ရုပ်တွင် နာမောင်း၊ အစွယ်၊ အမြီး၊ နားရွက်များ မပါရ။ လိုအပ်သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း နေရာများတွင် ထည့်ရန် သတ္တဝါအချို့နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကြိုတင်စုဆောင်းထားရမည်တုံ။

ဆရာပြား စုဆောင်းထားပြီးဖြစ်သော သက်ရှိခရု (၄)ကောင်၊ သက်ရှိ လိပ်ပြာ (၂)ကောင်၊ သက်ရှိပိုးစုန်းကြူး (၂)ကောင်နှင့် ငါးသလောက်အရိုး (၂)ချောင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာပြားသည် မိုးရွာတော့မည့် ရာသီဥတုအခြေအနေကို ကောင်းကင် သို့မော့ကြည့်ပြီး သူ၏အောက်လမ်းအစီအရင်ကို စတင်လေသည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ - ချမ်းသာရယ်။

ဆရာပြားက သင်္ချိုင်းက ဖဲ့ယူလာတဲ့ အမျိုးမမြေပုံက မြေစိုင်းခဲကို အသင့် ဆောင်ထားတဲ့ နားမသေးများဖြင့် လောင်းကာ နယ်လိုက်သည်။ ရွံ့အဆင့် ရောက်ပြီး လိုရာပုံသွင်းလိုရသည်တွင် ဆင်ရုပ်ကိုလုပ်တော့သည်။

ဆရာပြားလုပ်သည့် ဆင်ရုပ်သည် အမြီး၊ နာမောင်း၊ မျက်စိ၊ နားရွက် နေရာများတွင် ဗလာဟင်းလင်းဖြင့် ပြီးစီးသွားလေ၏။

ဗလာဖြစ်နေသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုတော့ စုဆောင်းထားသည့် အရာများနှင့် ဖြည့်ဆည်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။

“နာမောင်းနေရာမှာ တီကောင်တစ်ကောင်ကို ရွံ့ထဲနစ်ထည့်ရမယ်ကွဲ့၊ အမြီးနေရာမှာလည်း တီကောင်တစ်ကောင်ကို ထည့်ရမယ်။ နာမောင်းအဖြစ် ထားမယ့် တီကောင်က ပိုကြီးပြီး အမြီးနေရာက တီကောင်ကတော့ ခပ်သေး သေးပေါ့ကွယ်။ တကယ့်ဆင်ရဲ့အမြီးအစားမျိုးအတိုင်းဖြစ်အောင် တီကောင် နှစ်ကောင်ကို ချင့်ချိန်ပြီး ထည့်ရမှာပေါ့”

ဆရာပြားက ဆရာကြီးစကားအတိုင်း နာမောင်းနေရာတွင် တီကောင် ခပ်တုတ်တုတ်အကြီးကို ထည့်ကာ ရွံ့ဖြင့်ကပ်နေအောင် ပိတ်လိုက်သည်။

နာမောင်းနေရာတွင် ရောက်ရှိသွားသော တီကောင်အရှင်သည် လှုပ်ထုပ် လှုပ်တုပ်ဖြင့် တကယ့်နာမောင်းအလား လှုပ်ရှားနေပေသည်။ နောက်ထပ် တီကောင်အသေးကိုတော့ အမြီးနေရာတွင်ထည့်လိုက်၏။ အမြီးနေရာမှ တီကောင်ကလည်း လှုပ်ရှားကာ တကယ့်အမြီးလေး ယမ်းနေသည့်သဗ္ဗယ် နှိုလေ၏။

“နားရွက်အဖြစ်တော့ လိပ်ပြာနှစ်ကောင် ရှာထားဖို့လိုတယ်။ လိပ်ပြာ အတောင်ပံဟာ ဆင်ရဲ့နားရွက်ပဲပေါ့။ သက်ရှိဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ နားရွက် တော့ လှုပ်ရှားနေသလိုဖြစ်ဖို့ လိပ်ပြာရဲ့အတောင်ပံကို နုတ်မယူရဘူး။ လိပ်ပြာ ကောင်ရဲ့ကိုယ်ကို ရွံ့ထဲမှာ တစ်ဝက်မြှုပ်အောင် သွင်းထားပေတော့။ ဒါမှသာ မသေသေးတဲ့ လိပ်ပြာရဲ့အတောင်ပံဟာ လှုပ်ရှားနိုင်မှာဖြစ်လို့ နားရွက်ဟာ လည်း လှုပ်ရှားနေလိမ့်မယ်”

ဆရာပြားက နားရွက်အဖြစ် အသုံးပြုမည့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ထဲမှ ထစ်ကောင်ကို အုပ်စောင်းအောက်မှ ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ဆင်၏ညာဘက် နားရွက်အဖြစ် အသုံးပြုမည့်လိပ်ပြာ၏ ဘယ်ဘက်အတောင်ပံကို ဆွဲဖြုတ် ဖစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လိပ်ပြာ၏ ကိုယ်ထည်အား ဆင်နားရွက်ရှိရမည့်နေရာတွင် ရွံ့ထဲသို့ နစ်၍ ကပ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ကောင်ကိုလည်း ညာဘက်အတောင်ပံဆွဲဖြုတ်ကာ ဘယ် ဘက်နားရွက်အဖြစ် ရွံ့ထဲတစ်ဝက်တစ်ပျက် မြှုပ်ထားလိုက်လေသည်။

မသေသေးသော လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ခမျာ ရွံ့ထဲတွင် ကပ်မိရင်း ရုန်းကန် နေကြရာ အတောင်ပံနှစ်ဖက်သည် တဖျတ်ဖျတ်ခါလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုအဖြစ်သည်ပင် ဆင်၏ နားရွက်များ လှုပ်ယမ်းနေသကဲ့သို့ ရှိချေ၏။

ဆရာပြားက ဆင်စွယ်နေရာတွင် ငါးသလောက်အရိုးနှစ်ချောင်းကို ထစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် - ပိုးစုန်းကြူးနှစ်ကောင်ကို မျက်လုံးနေရာတွင် တင်လိုက် လေ၏။ ပိုးစုန်းကြူး၏ အရွယ်အစားသည် တစ်ထွာခန့်အမြင့်ရှိသော ဆင်

ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် သက်ရှိဆင်၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးလေးများသဖွယ် မြှုပ်နှံနေလေတော့သတည်း။

ဆင်တစ်ကောင်လုံးကား တစ်ကယ့်သက်ရှိဆင်တစ်ကောင်သဖွယ် စိတ်ငြိမ်းစိမ်းသွားပေပြီ။

တပည့်ကြီး - စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ရှုံ့ရုပ်ဆင်ဟာ နားရွက်လေး တဖျတ်ဖျတ်၊ နှာမောင်းလေးတလှုပ်လှုပ်၊ အမြီးလေး တယမ်းယမ်း၊ ပြီးတော့ - မျက်လုံးလေးကလည်း မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ တကယ့်ဆင်တစ်ကောင်နဲ့ ဘယ်လောက်တူမလဲဆိုတာ”

ဆရာကြီးစကား မှန်လှပါပေသည်။ ဆရာပြားလုပ်လိုက်သော ဆင်ရုပ်သည် တကယ့်သက်ရှိဆင်သဖွယ် အသက်ဝင်နေသည်မှာ ဆရာပြားမျက်မြင် ဖြစ်နေပြီ။

“ဒီကြားထဲ ဆင်က လမ်းထလျှောက်ဦးမယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ သဘာဝတရားကို အံတုဖက်ပြိုင်တဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ - လမ်းလျှောက်မယ် ဟုတ်လား။ လမ်းလျှောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - လွယ်ပါတယ် တပည့်ကြီးရဲ့၊ ဆင်ရဲ့ ခြေထောက်လေးဖက်အောက်မှာ ခရုလေးကောင်ကို ခံပေးလိုက်ရုံပေါ့”

“ဗျာ”

“ဒီအစီအရင်ကို မိုးကာလမှာလုပ်ရတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွဲ့၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းစီအောက်မှာ ခရုတစ်ကောင်စီ မြှုပ်ထားမယ်လေ။ ခရုတွေက မိုးရွာလို့အခွံထဲကထွက်လာပြီး ဧရွလျားသွားလာကြမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခရုပေါ်က ဆင်ရုပ်ဟာလည်း ခရုတွေနဲ့အတူ ဧရွလျားပြီး တဝရွေရွေလမ်းထလျှောက်တော့မှာပေါ့ကွဲ့ - ဟဲ့ - ဟဲ့”

“ဟုတ်လိုက်လေ - ဆရာကြီးရယ်”

ဆရာပြားက မိုးကြိုးပစ်အစီအရင်ကို ဖန်တီးရင်း သွားလေသူဆရာကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်နေမိလေသည်။

ဆရာပြားသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ခရုလေးကောင်ကိုယူကာ ဆင်ရုပ်၏ ခြေထောက်လေးဖက်တွင် တစ်ဖက်လျှင် တစ်ကောင်စီ မြှုပ်လိုက်လေ၏။ ခရုများထွက်ပေါ်လာမည့် ခရုခွံအဝကို အောက်ဘက်တည့်တည့်တွင်ကျအောင် အသေအချာ မြှုပ်နှံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခရုလေးကောင်ကတော့ အခွံထဲတွင်အောင်းကာ ထိပ်အဝကို အကြေးခွံဖြင့် ပိတ်ထားလျက်သားနှိုနေလေသည်။ ကိစ္စမရှိ မိုးရွာလာသည်နှင့် ခရုများသည် သူ့သဘာဝအတိုင်း ဆင်းပြု၍ ထွက်လာလိမ့်မည်။ လမ်းထွက်လျှောက် ကြလိမ့်မည်။

“အဲဒီလို သဘာဝကို အံတုဖက်ပြိုင်ပြီး မဖွယ်မရာလုပ်ထားတဲ့ဆင်ကို မိုးရွာထဲမှာသာ လွှတ်ပေးလိုက်၊ မိုးကြိုးကြီး ကျိန်းသေပစ်ဂရောပေါ့ကွယ်”

“မိုးကြိုးက ဘာကိုပစ်မှာလဲ ဆရာကြီး”

“ဆင်ရုပ်ကိုပေါ့ကွဲ့၊ မလုပ်ကောင်း လုပ်ကောင်း မဖွယ်မရာလုပ်ထားတဲ့ ဆင်ရုပ်က သဘာဝတရားကို အံတုဖက်ပြိုင်တဲ့အတွက် မိုးကြိုးပစ်ပြီး အဆုံးမခံရမှာပေါ့ကွဲ့”

ဆင်ရုပ်အစီအရင်ကို မလိုအပ်သည့်အတွက် ဆရာပြား၏အောက်လမ်းဆရာသက်တမ်းတစ်လျှောက် တစ်ခါမျှ မစမ်းသပ်ခဲ့ဘူးပေ။ ယခုတော့ - ဦးချမ်းသာကို ဆုံးမလိုသည့်အတွက် စမ်းသပ်ဖြစ်ပေပြီ။

ဒီဆင်ရုပ်ကို မိုးရွာတဲ့အချိန်မှာ ချမ်းသာအိမ်နောက်ဖေးက ဝိုဒေါင်နဲ့ နှိတ်နေရာမှာ သွားချထားရမယ်။ ဒါမှ မိုးကြိုးလည်း ပစ်၊ သင်း - လှောင်ထားတဲ့ ဓာတ်ဆီတွေလည်း မီးလောင်၊ သင်းအိမ်ကို မီးကူး။ မှတ်ကရေဟဲ့ -

ဒီလိုလုပ်မှ ချမ်းသာဆိုတဲ့ကောင် ငါ့ကို အားကိုးလာမှာ။

နေနင့်ဦးပေါ့ - ချမ်းသာရယ်။

ညနေစောင်းအချိန်။

လေရိပ်မိုးရိပ်များက ကောင်းကင်အနံ့ အံ့ဆိုင်မိုင်းပျံ၍ လာချေပြီ။

ဆရာပြား ဆင်ရုပ်အစီအရင်လုပ်ပြီးသည်နှင့် မိုးရွာတော့မည့်အချိန်နှင့် အံ့ကိုက်ပင်။

မိုးသားမိုးလိပ်များသာမက မိုးခြိမ်းသံများကလည်း တချိမ်းချိမ်းညံ့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုင်းညှိလာလေ၏။

ဆရာပြားက ဆင်ရုပ်ကိုကောက်ယူကာ လွယ်နေကျလွယ်အိတ်ထဲသို့ ခပ်ဖွဖွထည့်လိုက်လေသည်။ ကျိုးကြေမသွားအောင်လည်း လွယ်အိတ်ထဲ သို့ လက်နှိုက်ကာ ကိုင်ထားလေ၏။

သူက မိုးမရွာမီ ဦးချမ်းသာအိမ်နောက်ဖေးသို့ရောက်အောင် ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဦးချမ်းသာအိမ်နောက်ဖေးမှာ ကွင်ပြင်းကြီးမို့အစီအရင်ကို သွားချရတာ လွယ်လှပေသည်။ ခြံစည်းရိုးကို သံဆူးကြိုးဖြင့်သာ ကာရံထား၍ ခြံတွင်းကို တိုးလျှိုပေါက်မြင်နေရပေ၏။

ဆရာပြားသည် အိမ်နောက်ဖေးတည့်တည့်အရောက်တွင် အိတ်ထဲမှ ဆင်ရုပ်ကိုထုတ်ကာ ဆင်ခေါင်းကို ခြံဝင်းဘက်ဆီ ဦးလှည့်၍ ချထားလိုက် သည်။ ဆရာပြား ဆင်ရုပ်ချလိုက်သည့်နေရာက ဓာတ်ဆီများလှောင်ထား သည့် ဝိုင်းအိုင်နှင့်တည့်တည့်။

ဆင်ဦးခေါင်းကိုလည်း ဝိုင်းအိုင်ဆီ ဦးတိုက်၍ ချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

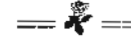
တိုက်ဆင်ရုပ်သည် မိုးရွာ၍ ခရုများခေါင်းပြုထွက်လာသည်နှင့် သံဆူး ကြိုးများအောက်မှဖြတ်သန်းကာ ခြံဝင်းထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ဝင်သွား ပေလိမ့်မည်။

ဆရာပြားသည် ဆင်ရုပ်ကို စိတ်တိုင်းကျနေရာချပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဦးချမ်းသာ၏ ခြံနောက်ဖေးသည် လမ်းမ မဟုတ်ဘဲ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေခြင်းသည် ဆရာပြားအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ

ရလေ၏။ သူလုပ်ကိုင်နေသည်ကို ဘယ်သူမျှလည်း မမြင်။ ဆင်ရုပ်အတွင်း လည်း ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မဝင်နိုင်။ မိုးကလည်း မကြာခင်ရွာတော့မည်။ အခုပင် - မိုး၏ ရှေ့ပြေး လေညင်းသုန်သုန်များသည် မိုးဖွားလေးများကို သယ်ယူလာနေပေပြီ။ ကောင်းကင်၌လည်း မိုင်းညှိကာ မိုးခြိမ်းသံများ ညံ့လို့ နေပေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးပင်လက်လိုက်ပေသေးသည်။

ဆရာပြားစီရင်ထားသမျှအတွက် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးထားပေးနေပါပေကာ။

နေနှင့်ဦးပျို ချမ်းသာရယ် -

ဆရာပြားသည် ဦးချမ်းသာ၏ ခြံနောက်မှ ရွာခဲ့ကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ထနောင်းပင်ကြီးအောက်သို့ သွားရပ်နေလိုက်သည်။ ထနောင်းပင်ကြီးသည် ကုန်းကမူအမြင့်ပေါ်မှာ ရှိနေ၍ ဦးချမ်းသာခြံကို ကောင်းကောင်းစီးမိုး၍ မြင် နေရပေသည်။

ပြီးတော့ - ဆရာပြားမှာ မှန်ပြောင်းပျံသေးသည်။ ဖြစ်လာသမျှအပြောင်း အလဲတွေကို ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့ ဆောင်လာသော မှန်ပြောင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ဆရာပြား ထနောင်းပင်အောက် ရောက်သည်နှင့် မိုးစ၍ ရွာလေ သည်။

ဆရာပြားက လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ကာ ဆင်ရုပ် ချထားရာနေရာသို့ ချိန်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဆင်ရုပ်ကလေးက ချထားခဲ့သည့်အတိုင်း နေရာမရွေ့ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေဆဲ။

မိုးက တဖြည်းဖြည်း သည်း၍သည်း၍ လာချေပြီ။

လျှပ်စီးများလည်း လက်သည်။ မိုးခြိမ်းသံများလည်း တအုန်းအုန်း ညံ့နေ သည်။ မိုးသည် ရွာနေကျထက် ပိုပြီးသည်းမည်းကာ ရွာနေမှန်းသိသာ လှပေ သည်။

ဆရာပြားက မှန်ပြောင်းကို မျက်စိနှင့်မရွာတမ်းကပ်ကာ ဆင်ရုပ်ဆီသို့ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသင်ပြခဲ့သည့်နည်းသည် အောင်မြင်ရမည် အမှန်ပင်။

ဆရာကြီး သင်ပေးခဲ့သော အစီအရင်များအားလုံး အောင်မြင်ထမြောက်သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါလည်း အောက်လမ်းနည်းတစ်ခု၏ အောင်မြင်မှုကို စာဖြင့် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ရပေအံ့။

ဆရာပြား ကြည့်နေစဉ်မှာပင် - ဆင်ရုပ်ကလေးသည် မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့ - မသိမသာမှ သိသိသာသာ။

ဆင်ရုပ်ကလေးသည် ဆရာပြား ဦးတည်ပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့လှုပ်ကာ သွားနေပေပြီ။ တကယ့်ကို သွားနေပေပြီ။ ဆင်ရုပ်၏ လှုပ်ရှားမှု ကတော့ နှေးကွေးလှပေသည်။ ဒါလည်း သူ့ခြေထောက်အောက်က ရွေ့လျားနေသော သတ္တဝါများမှာ ခရုကောင်များမို့ ဒီလောက်ပဲ ရွေ့လျားနိုင်ပေမည်။ ခရုများအတွက် ဆင်ရုပ်အလေးချိန်ကို ထမ်းထားရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးကျလာ၍ အခွံထဲမှ ထွက်လာသော ခရုလေးများသည် ဦးတည်ပေးထားရာအတိုင်း တရွေ့ရွေ့တွားသွားနေကြသည်။

လေးကောင်စလုံးက ဦးချမ်းသာ၏ ခြံဆီသို့ ညီညီညာညာ ဦးတည်ရွေ့လျားနေကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

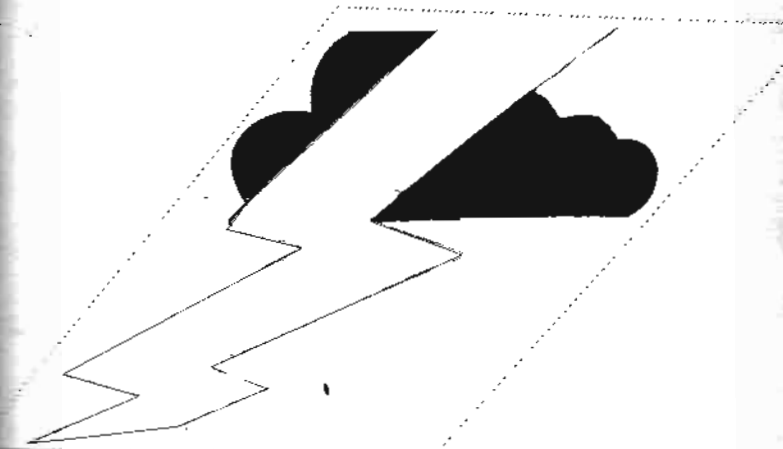
ဆင်ရုပ်က တကယ့်သက်ရှိဟိုင်းဆင်ကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် ကူနေကြီးရင့်စွာဖြင့် ရွေ့လျားသွားသည်မှာ သံဆူးကြိုးကို ကျော်လွန်၍ ခြံဝင်းထဲသို့ပင် ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

မိုးသဲသဲမဲမဲကြီး မရွာမီ ဆင်ရုပ်ကလေး ခြံဝင်းထဲရောက်သွား၍ ဆရာပြားက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မိုးရေကြောင့် ဆင်ရုပ်ကလေး မိုးရေထဲ ပျော်ကျ

ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆင်ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် ဖျက်စီးသွင်းခင် ဆီရိုဒေါင်ဆီသို့ ရောက်သွားဖို့ လိုပေသည်။

မှန်ပြောင်းဖြင့် ဆင်ရုပ်လှုပ်ရှားမှုကို မပြတ်ကြည့်နေသော ဆရာပြား၏ ရင်သည် တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက်ရှိလေ၏။

မိုးသည်လည်း ပို၍သည်းလာသည်။ လျှပ်စီးများကလည်း မပြတ်တမ်းလက်နေလိုက်သည်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနေခင်းအလား လင်းထိန်၍နေတော့သည်။

“ မိုးစံသွားသည်နှင့် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သောနေရာသို့ လူအများစုပြုရောက်၍လာကြလေသည်။ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သော ကွင်းပြင်ထဲဝယ် ထနောင်းပင်အိုကြီးသည် မြေသို့တုံးလုံးလဲလျက် ရှိလေ၏။ ထနောင်းပင်ကြီးဘေးမှာတော့-တစ်ကိုယ်လုံးမီးကျွမ်းကာ မီးသွေးတုံးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားသောလူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်လိုက်ကြရသည် ”

ထိုစဉ်- ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အက်၍ပြိုကျတော့မည်အလား၊
ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးသည် တအိအိပြိုဆင်းလာလေ၏။
တိုက်ဆင်ရုပ်ကား ဆီရိုဒေါင်နှင့် တစ်စစ နီးကပ်နေချေပြီ။
လျှပ်စီးများ၊ မိုးခြိမ်းသံများ ဆက်တိုက်မြည်ဟိန်းလိုက်သည်နှင့်အတူ
နောက်ဆက်တွဲပါလာသော အသံကြီးအား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ
ပေ၏။

ထိုအသံကြီးသည် ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် တုန်ဟည်းသွားစေကာ
အဝီစိအထိပင် ထိုးဖောက်သွားသည့် သဖွယ် နက်ရှိုင်းကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ပစ်ပြီဟဲ့ - ပစ်ပြီ၊ မိုးကြိုးကြီး ပစ်ပြီ။

ဆရာပြားက နှုတ်မှယောင်၍ အော်လိုက်မိလေသည်။

ဆရာပြား၏အော်သံအဆုံးမသတ်မီမှာပင် ကောင်းကင်မှကျယ်လောင်
သော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခုသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်
လေးလံစွာ ကျဆင်းလာသည့်သဖွယ် ထင်မှတ်လိုက်ရကာ ကမ္ဘာမြေလွှာ
တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းသွားလေတော့သတည်း။

မိုးကြိုးကြီးကား အမှန်တကယ်ပင် ပစ်ခဲ့ပါချေပြီ။

မိုးစိသွားသည်နှင့် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သောနေရာသို့ လူအများ စုပြုံရောက်
ရှိလာကြလေသည်။ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သော ကွင်းပြင်ထဲဝယ် ထနေောင်းပင်
အိုကြီးသည် မြေသို့ တုံးလုံးလဲလျက်ရှိလေ၏။

ထနေောင်းပင်ကြီးဘေးမှာတော့ -

တစ်ကိုယ်လုံးမီးကျွမ်းကာ မီးသွေးတုံးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားသော
လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

ရပ်သူရွာသားများသည် မီးသွေးတုံးရုပ်အလောင်းကို မြင်သည်နှင့်
ဆရာပြားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။

အလန်တကြားအော်ဟစ်သံ၊ စုတ်သပ်ညည်းညူသံများဖြင့် စီစီညံ့သွား
လေ၏။

သဘာဝတရားကို အံတုဖက်ပြိုင်ခြင်း၊ မဖွယ်မရာပြုမှုခြင်း၊ မလုပ်သင့်
အလုပ်အပ်သောအမှုကို ပြုမှုကျင့်ကြံခြင်းတို့ကြောင့် သဘာဝတရားက
မိုးကြိုးပစ်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့လေပြီ။

သို့သော် - မိုးကြိုးပစ်ခံရသည့်အရာကား မဖွယ်မရာပြုလုပ်စီရင်ထား
သော ဆင်ရုပ်ကိုမဟုတ်။

မကြံကောင်းမစည်ရာဖြင့် ပြုမှုကျင့်ကြံခဲ့သူထံသို့သာ -

ဆရာပြားခမျာ - တိုက်ဆင်ရုပ် အစီအရင်ဖြင့် မိုးကြိုးအမှန်ပစ်ကြောင်း
သူ၏ အောင်မြင်မှုကို စာထက်အက္ခရာတင်၍ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းမရေးထိုး
နိုင်ရှာခဲ့ပေ။

▶ ဆောင်းလုလင်

သို့မဟုတ် ဒိမ်း

တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ

“ဟဲ့-ထင်ကျော်၊ ဘာအစွေလဲ”

“မကြောက်ရင် လာကြည့်လေ”

“သူ့အကြောင်း သိရဲသားနဲ့ မေးနေသေးတယ် ရီရီဝင်းရယ်၊ သူဟာ သေခင်ကတည်းက တစ္ဆေသရဲဝင်စားနေတာ”

“ဟင်-ငါ့စက်ကို လာလုပ်ပြန်ပြီ၊ ငါ့စက်နဲ့ ဒီကားတွေ မကြည့်နဲ့လို့ ငြောထားတာ၊ အခုချက်ချင်းပြန်ထုတ်”

ရီရီဝင်းက တစ်နေရာစားပွဲခွဲ ဝန်ထမ်းအဖော်များနှင့် အလုပ်ခေတ္တ အနားပေးချိန် ထမ်းဘူးများဖွင့်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စားနေရာမှ ထင်ကျော်ကို လှမ်းပြော လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်အားလုံးမှာ “ပတ္တမြားကမ္ဘာ” ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ နှံ့ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဘွဲ့အမျိုးမျိုး ရရှိထားသူများပင် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းမလေးများ တရင်းတနီး ရှိကြ၏။

“ဟ-မင်းတစ္ဆေကားက ပိုမိုမော်ဒန်တစ္ဆေကားပဲ၊ ဖုတ်တစ္ဆေအားလုံးနဲ့ အင်တာနေရှင်နယ်ဂျီဒီဖားသားကြီး ဒရက်ကူလာရော၊ ဖရန်ကန်ဝတ်နဲ့ အစုံရောသမပေ့ထားတာပဲ”

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၅ ရက်

ကျွန်တော်က ထင်ကျော်သေး၌ ဝင်ကပ်ထိုင်ပြီး ရီရီဝင်း၏ ကွန်ပျူတာ စက်ဖြင့် ဖွင့်ထားသော နိုင်ငံခြား တစ္ဆေရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်လေသည်။

“ဒီမှာ - ရီရီဝင်း၊ အခုမှ သတိရလို့၊ နင့်ကို ပြောပြရဦးမယ်”

မျိုးထွန်းက သူ့ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကို ပင့်တင်ရင်း ထိုင်ခုံပေါ်မှ လှမ်းပြောသည်။

“ဘာသတိရတာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ အဝတ် သောကြာနေ့ညက ဂျီအမ်တို့ အပေါ်ထပ်အခန်းမှာ အဝတ်အစားလုပ်ကြတယ်၊ နင်တို့သာ အိမ်ပြန်ခိုင်းပြီး ငါ့မှာ ဆရာဘုန်းက ချောဆွဲထားလို့ ညတိုးနာရီမှ အိမ်ပြန်ရတော့တယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ စကားချီးတွေ စာကလေးချီးတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လိုရင်းတိုရင်း အမြန်ပြောစမ်းပါဟာ”

နွဲ့မှုက ဝင်ပြောပြီး ဆန္ဒတွေ စောနေ၏။

“ရှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဆရာဘုန်းက လူကြီးတွေကို တင်ပြဖို့ သူ့ဟိုဗားပွဲပေါ်က ကျော်စိုင့်တစ်ခုကို ငါ့ကို အမြန်ဆုံးဆင်းယူခိုင်းတယ်။ ဒီအခန်းထဲ ငါဝင်လာပြီး ဖိုင်တွဲရှာနေတုန်း ရီရီဝင်း နင့်ကွန်ပျူတာစက်က သီချင်းသံတွေ ငါကြားရတယ်။ ရယ်သံတွေလည်း မစ်ရောပြီးကြားရတယ်။ ငါလည်း ခပ်လန့်လန့်နဲ့ ဖိုင်တွဲယူပြီး မြန်မြန်လစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ နင်ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ”

“ငါ့ကို ဖြစ်ခြောက်နဲ့၊ ငါမယုံဘူး”

“အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ရီရီဝင်း နင့်ကို ကြိုက်သွားပြီ၊ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ နော်”

“ထင်ကျော်၊ နင် ငါ့စကားမျောလိုက်ပြီး ဘာကြိုက်တာလဲ၊ ဟင်း - ဟင်း”

အားလုံးပွဲကျသွား၏။ ရီရီဝင်းမှာ အဟုတ်မခံ၊ ဘုဆတ်ဆတ်သမလေးမို့ အားလုံးက နောက်ပြောင်ကြသည်။

“တကယ်တစ္ဆေသရဲရှိတယ်ဆိုတာကော မင်းတို့ယုံကြလား၊ ငါမေးမယ် မင်းတို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ဖူးကြလား”

ထင်ကျော်က ကွန်ပျူတာစက်ထဲမှ ဒီဇွီဒီရုပ်ရှင်အခွေကို ပြန်ထုတ်ထူ လိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

“မွေးလာကတည်းက ငါတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တော့ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ မြင်ဖူးတဲ့ သူတွေရှိလို့ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဆိုတာမျိုးတို့ ကြားဖူးနေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းရော”

မျက်မှန်ကြီး မျိုးထွန်းက ဆွေးနွေးလေသည်။ ဤတွင် ထင်ကျော်က -

“မင်းတို့သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဓနစဉ်နဲ့အမျှ ငါ့ကို တစ္ဆေသရဲ ဖတ်ပိညာဉ်ကောင်တွေ အမျိုးစုံပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခြောက်နေကြတာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အခြောက်ခံချင်လို့ တမင်ကို ရှာကြည့်နေတာပဲ”

“မင်းဟာက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းထဲက သရဲတစ္ဆေအခြောက်ခံတာမှတ်လား၊ အဲဒါ - တကယ့်သရဲမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဈေးက - အဲဒါပွိုင့်ပဲပေါ့ မျိုးထွန်း”

ထင်ကျော်က လက်ဈေးကတစ်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီး သဘောကျစွာ ပြောလိုက်၏။

“မင်း ပြောတာမှန်တယ်၊ ငါကြည့်လို့ မြင်နေတာ၊ တကယ့်သရဲမဟုတ်ဘူး အဲဒီတစ္ဆေသရဲတွေကို ဘယ်သူက ဖန်တီးလိုက်ပြီး ခြောက်ခိုင်းတာလဲ၊ စာရေးဆရာတွေပဲ၊ သူတို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဖန်တီးရေးတဲ့ တစ္ဆေတွေကို ဘာတွန်းဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတွေက အရုပ်နဲ့ ရေးဆွဲဖန်တီးကြပြန်ရာ တစ္ဆေအတ်လမ်းကို ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတွေက သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေ လုပ်ပြ၊ အသံတွေ ထွက်ပြကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ထင်ကျော်၏ထင်မြင်ချက်ကို နားစွင့်ထောင်ခဲ့ကြ၏။

“ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့၊ ငါတို့ ခေတ်ကြီးဟာ သိပ္ပံခေတ်ကြီး၊ ဂလိုဘယ်လိုက်ဖေးရှင်းခေတ်၊ တက္ကနိုလိုဂျီခေတ်၊ ဆဲလ်ဖုန်း၊ ဒီဂျစ်တယ်လ် အင်တာနက်ခေတ်၊ အဲဖက်စ်အမျိုးမျိုး ခံစားရတဲ့ခေတ်၊ ဒီတော့ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထဲကပဲ အခြောက်ခံဖူးတယ်၊ ကိုယ်တွေ့အပြင်မှာ လူတွေ အခြောက်ခံဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒါဟာ တကယ်မရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ရှင်းကြပါလား”

“နင်ပြောသလို ငါတို့လည်း သရဲအခြောက်မခံဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဟာ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲလို့ ငါထင်တယ်”

ရီရီဝင်းက အသံခပ်တိမ်တိမ်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒီမယ် - ထင်ကျော်၊ နာနာဘာဝ ပရလောကအကြောင်းတွေကို မပြောကြပါနဲ့။ တို့တွေဟာ အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်အတွင်းပဲ ရှိကြသေးတာ။ အားလုံးအတွေ့အကြုံ နုကြပါသေးတယ်ဟာ”

အခန်းထဲတွင် တစ်ချိန်လုံး အချဉ်ထုပ်စားရင်း ငြိမ်ပြီးထိုင်နေသော မေဥက္ကာက အားလုံးအငြင်းအခုံ ဖြစ်လာမည်ကိုစိုးရိမ်၍ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“အခုပြောကြတာ အတွေ့အကြုံရင့်အောင် တော့ပုံပစ်တစ်ခုကို ရီဆတ် သုတေသနလုပ်နေတာ။ ဒစ်ကပ်စ် ဆွေးနွေးနေတာပါ”

“ဒစ်ကပ်စ်လုပ်တာ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ ဒီသရဲတစ္ဆေတော့ပုံပစ် ခေါင်းစီးကို ငါမကြိုက်ဘူး”

ထင်ကျော်က အရှိန်မသတ်နိုင်သေးဘဲ မေဥက္ကာနှင့် ဆက်လိုက်၏။

“နင်ရော ယုံသလား”

“ရှိတာ၊ မရှိတာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စက နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းပါတယ်ဟာ”

“ဟုတ်တယ်။ အခု သူ့ဖြစ်နေတာက အာနန္ဒာစေတီကို မြင်ဖူးချင်ရင် ပုဂံ မြို့သွားမှ ဖူးမြင်ရမှာမူတိလား”

သရဲတစ္ဆေတွေ မြင်ချင်ရင် သင်္ချိုင်းသုသာန်သွားမှ တကယ်တွေ့မှာပေါ့။ နင်က ရှိတဲ့နေရာ ရီဆတ်မလုပ်ဘဲ မယုံဘူး။ မရှိဘူးပဲ ပြောနေတာပဲ”

နွဲ့မှုက ပြောလိုက်ရာ အချိန်ကို တစ်ချက်တည်း ထိသွားသဖြင့် ထင်ကျော်မှာ ရူးရူးရှိရှိဖြစ်လာလေတော့၏။

“ဟေ့ - နွဲ့မှုရယ်။ ဒီကိစ္စက သင်္ချိုင်းတောင်သွားဖို့ မလိုပါဘူးဟယ်။ ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲနဲ့ ရီဆတ်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

မေဥက္ကာ ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သူမနှင့် ကျွန်တော်မှာ သာကေတမြို့နယ်၊ (၄)ရပ်ကွက်ကြီး၌ နေထိုင်ကြသော ခင်ကွက်သားချင်းဖြစ်လေသည်။ သိချင်၍ မေးမိလိုက်၏။

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“နင်မသိပါဘူး မောင်မောင်ရယ်”

“ငါကလည်း နေရာသိဖို့မလိုပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလောင်းအစားလုပ်ရဲပါတယ်”

ထင်ကျော်က ရုတ်တရက် အားလုံးရှေ့တွင် စိန်ခေါ်လိုက်ရာ မေဥက္ကာက ပြန်လိုက်လေ၏။

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါ အလောင်းအစားမဟုတ်ဘဲ ဂိမ်းတစ်ခုအဖို့နဲ့ တို့နှစ်ယောက် ကစားကြရအောင်လား။ အနိုင်အရှုံး ကြားမရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုခုပေးပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ထားခဲ့မယ်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီကျမှ နင် သွားယူပေးပါ။ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ငွေတစ်ထောင် ဝက်ပြုမယ်။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

အားလုံးက ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

“ငါ့ပစ္စည်းဆိုတာကလည်း နေ့တိုင်းပါနေကျ ဟောဒီသော့တွဲထည့်တဲ့ သို့မဟုတ်အိတ်လေးပဲ”

မေဥက္ကာက သူ့စလင်းဘတ်ထဲမှာ ဇစ်သော့တွဲအိတ်ငယ်လေးကို ထုတ်ချ၍ မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ဂိမ်းကစားမယ့် နေရာကလည်း လူစည်ကားတဲ့ ရှမ်းသာတစ်ဝိုက်ပါ။ ဘုရားစေတီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ပန်းခြံ၊ ဟော်တယ်ကြီးလည်းရှိတယ်။ ညထပ်ညလုံး မီးရောင်ထိန်နေတဲ့ ကားလမ်းမကြီးဘေးမှာ”

“ဟေ့ကောင် ထင်ကျော်၊ မင်းနဲ့ငါ အဲဒီနေရာတွေ ရောက်ဖူးတယ်လေဗျာ”

ကျွန်တော်အိမ်သို့ သုံးကြိမ်လိုက်လာခဲ့ဖူးသဖြင့် သူ့ကို အားပေးလိုက်မိ၍ အဲဒီနေရာတွေမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး ညဖြတ်သန်းသွားလာနေဖူးကြောင်း မေဥက္ကာ၏ဂိမ်းကို နားမလည်အောင် ဖြစ်လာမိတော့သည်။

“ဖြန်း-ဖြန်း”

“မကြာမီ ထင်ကျော်နှင့် မေဥတ္တာတို့နှစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်ပြီး မျက်နှာ
ခွင်းဆိုင်၏။ လက်နှစ်ဖက်စီ မြောက်ကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ချင်း သဘောတူ
ကြောင်း ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မေဥတ္တာတို့က ရုံးဆင်းလျှင် ထင်ကျော်ကို သာကေတ
မြို့နယ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ (၄)ရပ်ကွက်ကြီးကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်
ပိုင်းခွဲထား၏။ မေဥတ္တာက တောင်ပိုင်း၌နေ၍ ကျွန်တော်က မြောက်ပိုင်း၌
နေသည်။ ထင်ကျော်က ကျွန်တော်အိမ်သို့ လိုက်အိမ်မည့်အကြောင်းကို
အလုံရပ်ကွက်ရှိ သူမိခင်အိမ်သို့ ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခွင့်ပန်ပြီးသားဖြစ်
၍အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“လာဟာ၊ တစ်ခါတည်း အဲဒီရှုခင်းသာဘက် လမ်းလျှောက်ကြည့်ပြီး
အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ဤတွင် ဂိတ်ဟောင်းတွေမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းကြပြီး သုံးဦးသား ယမုန်နာ
ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းဘေးမှနေ၍ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာ
ကြ၏။ မြို့မလမ်းသွယ်ထိပ်ရောက်လျှင် ဝိုက်ဆာလာကြသဖြင့် နာမည်ကြီး
ကြာဆံချက်နှင့် ကော်ပြန်လိပ်ကြော်ကို ဆိုင်ဝင်စားကြ၏။ ဂိမ်းကိစ္စကို ခဏ
ဖယ်ထားပြီး စားပွဲပိုင်းတွင် တခြားရယ်စရာအကြောင်းများ ပြောဆိုရယ်မောစီ
နေကြသည်။

ညနေစောင်း အလုပ်ဆင်းပြန်လာကြချိန်မို့ ယမုန်နာကားလမ်းမကြီး
တစ်လျှောက် လူသွားလူလားစည်ကား၏။ မော်တော်ကားကြီးငယ်များ
အဆက်မပြတ် လွန်းပျံ့မောင်းနှင်နေကြ၏။ သန်လျင်မြို့ခရီး အဲယားကွန်း
ဘတ်စ်ကြီးများ ခရီးသည်အပြည့်၊ စားသောက်ဆိုင်မျိုးစုံလည်း ဖွင့်နေကြ၏။
သုံးဦးသား စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ရှေ့ဆက်လက်၍ လမ်းလျှောက်လာကြ

သည်။ ရှုခင်းသာပန်းခြံရှေ့မှ ဖြတ်သန်းလာရာ ပန်းခြံထဲလာသူများ ညတော်ဝင်
ထွတ်နေ၏။

“ညနေပိုင်း လူတော်တော်စည်တာပဲ”

ထင်ကျော်မှာ မြစ်သုံးဝဆုံ မြစ်ရေပြင်မှ ညနေခင်း လေတဖြူးဖြူးကို
ခံစားရင်း သဘောကျနေ၏။ ရှေ့၌ တပ်ဦးစေတီနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့၌
ရောက်လာကြ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားလမ်းမကို ကူးကြသည်။

“ဒီယမုံနာလမ်းမကြီးဟာ ဒီတပ်ဦးစေတီကို ဘယ်ဘက်လမ်းကြောင်းကို
ထယ်ကွေ့ချိုးပြီး သန်လျင်တံတားထိပ်အထိ သွားတယ်ကွ”

“ခဏရပ်ကြ၊ တို့ရဲ့ ဂိမ်းလုပ်ငန်းကို ဒီဝင်ယံကွေ့မှာ လုပ်ငန်းစကြစို့၊
တောဒီမှာ ဝါရဲသော့တွဲထည့်ထားတဲ့ ဘိုမရုပ်ဖစ်အိတ်နော်၊ ဝါနာမည် အမ်
အေပိုင်မေလို့ အမှတ်အသားထိုးထားတယ်၊ တခြားအိတ်နဲ့ လူလည်မလုပ်
နဲ့ ဟောဒီအပင်မှာ နှင့်အရပ်မိအောင် အရွက်ကြားကိုင်းမှာ ချိတ်ထားလိုက်
ဧ”

မေဥတ္တာက သစ်ပင်ခပ်ကျဲကျဲကြားရှိ မယ်ဇလီပင်၏ ကိုင်းသေးဖော်တွင်
ဘိုရုပ်အိတ်ငယ်လေးကို ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်
တကြည့်နေမိ၏။

“မောင်မောင် - လမ်းဘေးက ဖြတ်သန်းသွားတဲ့သူတွေ ချိတ်ထားတာ
မြင်လား၊ တော်တော်ကြာမြင့်တဲ့သူ ဘိုမကို ဖြုတ်ယူသွားမှာစိုးလို့”

“မယ်ဇလီရွက်နဲ့ အဖူးတွေက ကွယ်ထားတယ်၊ ရုတ်တရက်မမြင်ရပါ
ဘူး ဒီတစ်ညပါပဲဟာ”

အရုပ်အိတ်ထားပြီးသည်နှင့် ရှေ့ဆက်၍ လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်း
လျှောက်လာကြ၏။ မကြာမီ လမ်းမကြီးဘေးရှိ မူလတန်းနှစ်ထပ်တိုက်
အောက်ပိုင်းရှေ့၌ ရောက်လာကြသည်။

“မောင်မောင် - ညကျရင် ထင်ကျော်ဟာ လမ်းမကျွမ်းတဲ့အတွက် ဒီ
အောက်ပိုင်းရှေ့အထိ နှင် ခေါ်လာပေးလိုက်ပါ။ နှင်က ဒီကနေ စောင့်နေခေါင်း
ထင်ကျော်က ဒီကနေ တစ်ယောက်ထဲ ဘိုမအိတ်ကို သွားယူပေါ့၊ နှင်ယောက်

အတူ အဖော်လိုက်ပြီး မယူရဘူးနော်။ ယောက်ျားကတိသစ္စာတည်ရမယ်၊
တဲ - နင်တို့နဲ့ငါ လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်မယ်။ ဝှစ်လပ် ထင်ကျော်”

မေတ္တာသည် (၄) တောင်ရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့နှစ်ဦးမှာ သန်လျင်ကားများကို ရှောင်တိမ်းရင်း လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

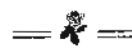
“မင်း - သူ့လုပ်ပုံတွေကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ ထင်ကျော်”

“ဒီတောင်မလေး ရှူးနေတာကွ၊ ဟား - ဟား ငါ့အတွက်မပူပါနဲ့၊ အလွန်
ရှုပ်ထွေးပြီး သရဲခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ရှေ့တွေ၊ နေရာတွေကိုတောင်
ညကြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ငါ့မှာ အတွေ့အကြုံရှိပါ
တယ်။ ကမ္ဘာကျော် သည်းတိတ်ရင်ဖိုဝိညာဉ်စာရေးဆရာကြီး အဂ္ဂါအလန်ဖိုး
ခရေစီပဲကွာ၊ အခု သူဟာက အလွန်ရိုးစင်းတယ်၊ ဂိမ်းလို့တောင် ငါမသတိ
မှတ်ဘူး၊ လုပ်မိလက်စနဲ့မို့ အိပ်ရေးနည်းနည်း အပျက်ခံရတော့မှာပေါ့။ အခု
ငါ့ခေါင်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ဘုံမရုပ်ဂိမ်းကိစ္စ လုံးဝမရှိပါဘူး”

တကယ်လည်း ထင်ကျော်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခေါင်းထဲစဉ်းစားပုံမပေါ်
ပေ။ အေးအေးဆေးဆေး သွက်သွက်လက်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။

“အင်း - မေတ္တာရဲ့ ဂိမ်းဟာ ထင်ကျော် လျှော့တွက်ထားသလိုတော့
ဖြစ်ပုံမရဘူး၊ တစ်ခုခုတော့...”

ကျွန်တော်မှာ သူတို့ဂိမ်းထဲတွင် ကြားမှနေသည်။ သံသယအမျိုးမျိုးဖြင့်
ဦးနှောက်အစားခံနေရချေပြီကော။

ညနေရေချိုးပြီး ညစာစောစောစားပြီးကြသည်နှင့် ကျွန်တော်သည်
ထင်ကျော်ကို စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး အပျင်းပြေရှုခင်းသာပန်းခြံအတွင်း ဝင်၍
လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ မြစ်ကမ်းနား ထိုင်ခုံတန်းများပေါ်တွင် အပန်းဖြေပြစ်
ပြင်ကို ကြည့်ကြ၏။ မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် ပန်းခြံမှ ထွက်လာကာ ဂငယ်တွေ
ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းနှင်းလာသည်။

“မယ်ဇလီပင်မှာ ဘုံမရုပ် တွေ့တယ်မှတ်လား”

“သူ့ချိတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဟောဟို အရွက်ကြားမှာရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ
မမြင်လို့ ဖြုတ်ယူမသွားကြဘူး”

လမ်းမကြီးအတိုင်း မူလတန်းကျောင်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းပြီး (၄) မြောက်
ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌
ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်သောက်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆိုင်ထဲ လူစည်
ကားလာသည်။ ဒီဗွီဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများ လာကြည့်ကြ၏။ ညဦးပိုင်း
နိုင်ငံခြားဘောလုံးပွဲများ ရှိသဖြင့် ဘောလုံးဝါသနာအိုးများ ထင်ကြေးပေး
ကာ ဆူညံနေကြသည်။

ထင်ကျော်မှာ ပရိသတ်များကြားတွင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော
မြင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ သူ့အတွက် စိတ်သက်သာရာရမိ၏။

“အင်း - မေတ္တာက ဂိမ်းကို တပ်ဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့နား ဂငယ်တွေ
မယ်ဇလီပင်လေးမှာ ဘာလို့များ ရွေးချယ်လုပ်ပါလိမ့်။ အဲဒီနားမှာ တစ္ဆေသရဲ
မြောက်တယ်လို့လည်း ပြောဆိုကြသံ မကြားရပါဘူး။ အတွေ့ဆိုတော့ ကား
ချင်းတိုက်မှု၊ ကားတိုက်လို့ လူသေမှု၊ ဆိုင်ကယ်မှောက်မှုတွေတော့ ရှိမှာပေါ့။
ဒါကလည်း ဒီနေရာမှမဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာ ကားလမ်းမကြီးတွေ တစ်
လျှောက်လုံး မကြာခဏ ကားတိုက်လူသေမှုတွေ ဖြစ်နေကြတာ ဘာမှမထူး
ဆန်းပါဘူး”

ကျွန်တော်မှာ ဘောလုံးပွဲကို မျက်စိက ကြည့်နေသော်လည်း အတွင်း
စိတ်အာရုံက ဂိမ်း၊ ညဆယ်နာရီကျော်သည်နှင့် ဘောလုံးပွဲပြီးသွားပြီး လူများ
တဖွဲဖွဲ ထပြန်ကြလေ၏။ လူတချို့မှာ ရုပ်ရှင်ကို ဆက်ကြည့်ရှုနေကြဆဲပင်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလျှင် ဆိုင်ထဲ၌ ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်
ပဲ ရှိတော့၏။ ဆိုင်ပိတ်ရန် ပစ္စည်းများကို အလုပ်သမားများက လိုက်လံသိမ်း
ဆည်းနေကြသည်။

“နာရီဝက်လို့သေးတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ထသွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒီဆိုင်
ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး”

ဆက်လက်၍ထိုင်ရင်း စီးကရက်သောက်လိုက်၊ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်
လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးညဆယ်နှစ်နာရီတိတိထိုးချိန် ရောက်ရှိလာ၏။

“သွားကြည့်”

ဆိုင်မှနေ၍ ဘီးနင်းပြီးထွက်လာ၏။ ထင်ကျော်က ဂျင်းဘောင်းဘီဖြင့်
နောက်ထိုင်ခုံပေါ် ကားယားခွတက်လိုက်လာသည်။ ကမ်းနားလမ်းမကြီး
အတိုင်း တဖြည်းဖြည်းနင်းလာ၏။ စကားမပြောကြချေ။ အတွေးကိုယ်စီ၊
မေဥက္ကာပြောထားသည့်အတိုင်း ကားလမ်းဘေးရှိ (၄)တောင်ရပ်ကွက်၊
မူလတန်းကျောင်းဝင်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကြ၏။

“သူမှာထားတဲ့အတိုင်း ငါဒီမှာပဲစောင့်နေမယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒေးဆေးပဲ”

“ဟိုရောက်ရင် မယ်ဇလီပင်လေးတွေကများလို့ညမှောင်ကြီးထဲ လွယ်
လွယ်ကူကူ အရပ်ရှာလို့ရအောင် ရော့ - ဓာတ်မီးယူသွားပေါ့”

ထင်ကျော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မီးဖွင့်စမ်းထိုးရင်း အနီးမှ လမ်း
လျှောက်သွား၏။ တကယ်တော့လည်း ထင်ကျော်ပြောသည့်အတိုင်းပင်၊
အလွန်ရိုးစင်းနေသောဂိမ်းဟု ဆိုနိုင်၏။ ပြောရလျှင် မူလတန်းကျောင်းရှေ့မှ
နေ၍ ဂဝယ်ကွေ့ထိပ်အထိ လမ်းမကြီး၏လက်ယာလမ်းဘေးတစ်လျှောက်
လုံး ရှုပုတ်နှင့် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးဆို၍ တစ်ပင်မှမရှိချေ။ လမ်းမကြီး
က မီးလင်းထိန်၏။ ရှုခင်းသာဟော်တယ်ဝင်းကြီးမှာလည်း အုတ်တံတိုင်းကြီး
များအတွင်း တည်းခိုဆောင်များနှင့် မီးထွန်းထားကြသည်။ ဖြောင့်တန်းနေ
သော ကားလမ်းမအတိုင်း ဂဝယ်ကွေ့အထိ လမ်းလျှောက်လျှင် ငါးမိနစ်မျှ
သာ။

ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ တစ်နေကုန်
ညနေမိုးချုပ်ချိန်အထိ ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးလူငယ်လူကြီးမကျန်
သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ကြ၏။ သန်လျင်သွားကားကြီးကားငယ် မောင်းနှင်ဆူညံ
ခဲ့ကြ၏။ ယခုမှ သတ္တဝါဆို၍ ဓွေးတစ်ကောင်မျှ မမြင်ရချေ။ မိမိတစ်ယောက်
တည်းမှတစ်ပါး အားလုံးအိပ်မောကျနေကြပြီလား။

ယခုလို အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးဖြင့် ညသန်းခေါင်အမှောင်ထဲတွင်
တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ အလိုလိုစိတ်
အားငယ်လာမိ၏။ ပါလာသော စီးကရက်ကို တွင်တွင်ဖွာရွက်ပြီး စိတ်အာရုံ
ကိုငြိမ်အောင် ထားနေမိသည်။ ရုတ်တရက် ညဉ့်နက်လေပြင်းတစ်ချက်ဝေ
၍ တိုက်ခတ်သွားရာ တစ်ကိုယ်လုံး အကျောစိမ့်သွားသလိုဖြစ်၏။

“ဗျတ် - ဗျတ် - ဗျတ်”

ထိုစဉ် တပ်ဦးကျောင်းဘက် ဂဝယ်ကွေ့ဆီမှနေ၍ ကတ္တရာလမ်းမကြီး
အတိုင်း ဖိနပ်သံတဖြုတ်ဖြုတ် တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ထင်ကျော်ပြေးလာနေသည်ကို
မြင်ကွင်းရှင်းစွာ တွေ့ မြင်နေရ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထပြီး စက်ဘီးကိုထိန်းပြီး သူ့ဆီသို့စိုက်ကြည့်နေမိ
၏။ လှမ်း၍ အသံအော်ပေးလိုက်၏။

“ထင်ကျော် မင်းဘာဖြစ်လာလဲ”

အသံပေးလိုက်မိ၏။ သူ အပြေးလျော့ပြီး ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာ၏။
အနီးသို့ရောက်လျှင် မောကြီးပန်းကြီး ဖွင့်ပြော၏။

“ပြန်ရအောင်”

စက်ဘီးနောက်တွင် သူ့ခွတက်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ခါးကို တင်းကျပ်စွာ
ဇော်ထားလေ၏။ စက်ဘီးနင်းရင်း -

“အရပ်ယူခဲ့လား”

“အိမ်ကျမှ ပြောမယ်”

ထင်ကျော်မှာ အိမ်ထဲရောက်မှ သူ၏စိတ်အာရုံသည် တဖြည်းဖြည်းငြိမ်
လာရှာသည်။

“ရော့ - မင်းလက်နှိပ်ဓာတ်မီးပေးလိုက်တာ အတော်ပဲ၊ ဒါတောင်
အမှောင်ထဲမှာ အပင်မှားနေလို့ရှာရသေးတယ်၊ ငါက ဘယ်လက်နှိပ်မီးထိုးပြီး
ညာလက်နဲ့ ဘိုမရုပ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ဖြုတ်လိုက်ရော ဘိုမရုပ်လေးတစ်ခု
ဆိုပြီး ရယ်ပြတယ်၊ ငါလည်း ဖြန့်ခနဲ ကြက်သီးမွေးညင်းလန့်ထပြီး လူသံထဲ
တလွတ်ချပြီး ပြေးလာတာ”

“ဘိုမက ရယ်ပြတယ်လား၊ အသံထွက်လား”

“ပီပီသသ အကျယ်ကြီးပဲ”

“ဟာ - သော့ထည့်တဲ့ အရုပ်အိတ်လေးပဲ၊ တို့ကိုပြပြီးမှ သူချိတ်တာပဲ၊ အသံထွက်ရယ်တာဆန်းသကွာ၊ မင်းဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါလဲ မတွေ့တတ်ဘူး၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်”

“ငါထင်တာတော့ ဘိုမရုပ်ကို သရဲဝင်ပူးကပ်ပြီး မင်းကို ရယ်ပြတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“မပြောနဲ့တော့၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ကြရအောင်”

ထင်ကျော်သည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေရှာ၏။

တစ်ညတာကုန်ဆုံးပြီးနောက် မေဥက္ကာ၏ဂိမ်းကို အရှုံးမပေးချင်သေး၍ ကျန်ရှိနေသေးသော အခွင့်အရေးကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် နံနက်စောစောပြန်ထပြီး ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်သည် စက်ဘီးဖြင့် ဂငယ်ကွေ့သို့ လာခဲ့၏။ ဘိုမရုပ်ကို ရှာဖွေကြရာ မတွေ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ခွေးဆွဲလား၊ ကြွက်ဆွဲသွားလား၊ အလုပ်စောစောထသွားတဲ့သူတွေပဲတွေ့ ပြီး ကောက်ယူသွားသလားပဲ”

နောက်ဆုံး၌ လက်လျော့လိုက်ကြ၏။

ရုံးသို့ရောက်ကြလျှင် မေဥက္ကာ၏ဂိမ်းကို စိတ်ဝင်စား၍ အဖော်များက စောင့်မျှော်နေကြ၏။ ထင်ကျော်က မေဥက္ကာအား ညက ဘိုမက ရယ်ပြခံခဲ့ရသည့်အဖြစ်သနစ်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့အရုပ် ရှာမတွေ့လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှလည်း တန်ဖိုးမရှိလှပါဘူးဟာ၊ အခုလို နင်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ခေောင်ရွက်ပေးနိုင်တာကိုပဲ ငါဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နေ့လယ်ကျရင် နင်တို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါမယ်ဟာ”

ဂိမ်းကစားပွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထင်ကျော်သည် စုတ်တစ္ဆေသရဲအကြောင်း မပြောတော့ချေ၊ ဘိုမက သူ့ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ရယ်ပြခဲ့လေပြီ၊ တကယ်တော့ မေဥက္ကာအပေါ် ထင်ကျော် လျှော့တွက်ခဲ့၍ ခံခဲ့ရခြင်းပင်၊ ကျွန်တော်မှာ မေဥက္ကာအပေါ်၌ လျှော့မတွက်ထားသူမို့ ဒီပြဿနာကို သိချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြနေဆဲပင်။

မေဥက္ကာသည် နာနာဘာဝ၊ ပရလောကသားများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေသူလောဟုပင် သံသယစိတ်ဝင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်ဂိမ်းပြီး၍ ဆယ်ရက်ခန့် အကြာတွင် ရုံးဆင်း၏။ မေဥက္ကာနှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် သာကေတရပ်ကွက်ဆီသို့ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မပြန်ကြသေးဘဲ ဘူးသီးအကြော်စုံဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်စားကြ၏။

“ထင်ကျော်တစ်ကောင်တော့ ဂိမ်းကစားပြီးကတည်းက တစ္ဆေသရဲအကြောင်း မပြောနဲ့၊ သရဲကားအခွေလဲ မကြည့်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်လုံးဝ စိတ်ပြောင်းသွားအောင် နင်လုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီဂငယ်ကွေ့မှာ တစ္ဆေသရဲရှိတာ နင်ဘယ်လိုသိလဲဟာ”

ကျွန်တော်မှာ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ မေဥက္ကာကို တဲ့တိုးမေးကြည့်လိုက်၏။

“ခစ် - ခစ် - ခစ် ဘာတစ္ဆေသရဲလဲဟ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်ရဲ့ဂိမ်းဂိမ်း”

“အမယ်လေး မောင်မောင်ရယ်၊ နင်က ငါ့ကို တစ္ဆေသရဲမော်ဆရာမကြီး ထင်နေလို့လားဟင်၊ ဒါ နင်ပြောသလို ဂိမ်းဂိမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းအောင်ပြောရမင် ဆိုက်ကဲဒဲလစ်ဂိမ်း၊ ငါ့ရဲ့ဂိမ်းထဲမှာ တစ္ဆေသရဲရှိတာ မရှိတာ၊ ယုံတာ မယုံတာ လုံးဝမပါဘူး၊ ဒါတွေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ခဲ့ဘူး၊ ထင်ကျော်ကို ငါဂိမ်းကစားတုန်းက ဘာပြောခဲ့လဲ၊ နင်တို့အားလုံးရှေ့မှာ ဘိုမရုပ်လေးကို ညဆယ်နှစ် နာရီမှ ယူခိုင်းခဲ့တဲ့ဂိမ်းပဲ၊ တစ္ဆေသရဲအကြောင်းကိစ္စ လုံးဝမပါခဲ့ဘူး၊ ငါလည်း လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင် လိမ်ပြောတာပါ၊ ဒါဖြင့် နင့်အရုပ်က ဘာလို့ရယ်သံထွက်လာတာလဲ၊ သရဲဝင်ပူးကပ်ပြီး ပြောတာမှတ်လား”

“ သူ့စိတ်ဟာ တစ္ဆေသရဲပဲ
 အာရုံစူးစိုက်နေတုန်း
 ရုတ်တရက် ဘုံမရုပ်က
 ကျွဲကျွဲလို့ မြည်သံထွက်
 လာတာကို သူ့အကြား
 အာရုံစိတ်ထဲမှာ ခစ်-ခစ်-
 ခစ်လို့ မြည်သံခွဲကြား
 လိုက်တာဖြစ်မယ် ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအခြေအနေ တင်းမာစပြုလာ၏။
 “ဒီမှာ မောင်မောင်၊ ငါဟာ ဆိုက်ကိုလိုဂျီစိတ်ပညာဘာသာရပ်နဲ့ ဘွဲ့ရ
 ထားသူပါ။ စိတ်ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စာတမ်းသီး
 ဆစ်တစ်စုံပြုစုနေတယ်။ တစ္ဆေသရဲရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့်ပြီး ငါမယုံဘူး။ မရှိ
 ဘူး။ အနုပညာသမားတွေ ဇန်တီးလုပ်ကြံထားတာပါဆိုပြီး အော်နေတဲ့
 ထင်ကျော်ရဲစိတ်ပိုင်းကို ငါ့စာတန်းအတွက် ဘယ်လောက်အထောက်အကူ
 ပေးရမလဲဆိုပြီး အကြံပေါ်လာလို့ သူ့နဲ့ ဂိမ်းကစားကြည့်လိုက်တာပဲ”

မေဥတ္တာက ရှင်းပြသဖြင့် နားထောင်လိုက်၏။

“ ဝင်ယံတွေမှာ ဘာကောင် ညာကောင် သရဲရှိမှန်းလဲ ငါမသိဘူး။ ရှိရှိ
 မရှိရှိ ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဝင်ယံတွေ
 နေရာကို ငါသဘောကျတာရှိတယ်။ ဆိုက်ကိုဆန်လို့ပဲ။ ဒါ့အပြင်နော်၊
 နေရာရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အမြင်ရှင်းတယ်။ မရှုပ်ထွေးဘူး။ ငါ့ရပ်ကွက်ထဲ

လည်းဖြစ်တယ်။ နင်လည်းမှတ်ထား၊ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ မြွက်ဆိုတဲ့
 စကားရှိတယ်။ အရှုပ်သမားဟာ အရှင်းဆုံးသမားကို အမြဲတမ်းလျော့တွက်
 လေ့ရှိတယ်တဲ့”

ဒီစကားလုံးကို သဘောကျမိသွား၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မေဥတ္တာ၏
 ဒီခံးအပေါ် လျော့မတွက်မိခဲ့ပါ။ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်လာမိသည်။
 ဆင်ကျော်သည် ဒီကောင်မလေး ရူးနေတာကွ၊ သူ့ဟာက အလွန်ရိုးစင်း
 ဆယ်။ ဂိမ်းလို့တောင် ငါမသတ်မှတ်ဘူးဟု လျော့တွက်မိခဲ့၍ ခံခဲ့ရခြင်းပင်။

“ ငါ့ဂိမ်းမှာ ငါ့ရဲ့အဓိကဖြစ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အမြင်အရှင်းဆုံးဖြစ်တဲ့
 ဘုံမမှာထားခဲ့တယ်။ ငါ့ဖွင့်ပြောမယ် - အလင်းနဲ့အမှောင် ဓာတ်နှစ်ပါးဟာ
 သဘာဝတရား နေမှာပဲနော်။ အလင်းရောင်ဓာတ်ဟာ လူ့စိတ်ကို ကြံ့ခိုင်စေ
 တယ်။ အမှောင်ဓာတ်ဟာ လူ့စိတ်ကို အားပျော့စေတယ်။ လူတစ်ဦးဟာ ည
 အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝရဲ့
 ဖမ်းစားညှို့ချက်ကြောင့် အားငယ်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။ ထင်ကျော်ဟာလည်း
 ဒီအတိုင်းဖြစ်ရမယ်လို့ ငါတွက်ပြီးသား။ ဒီလိုတစ္ဆေသရဲကားတွေ ဝါသနာ
 အထုံဓာတ်ပါတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး သူ့နဲ့ အမြင်အာရုံမှာ
 သင့်ပါးနေတဲ့ တစ္ဆေသရဲကောင်ရုပ်တွေ ဘယ်ကြားထဲက ထွက်ပေါ်လာမလဲ
 ဆိုပြီး သူ့စိတ်ကိုယ်၌က ဖိတ်ခေါ်ရာဖွေနေမိမှာပဲ”

“ ဒါဆို တစ္ဆေက သူ့ဘာသာ ရောက်လာတာမူတ်ဘူး။ ဒီကောင်က
 လိုက်ရာကြည့်တဲ့သဘောလား”

“ ဟုတ်တယ် - သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘဲ တစ္ဆေသရဲဆိုတဲ့ အရှုပ်
 အထွေးတွေဟာ သူ့အာရုံထဲမှာ သူ့ရှာဖွေနေချိန် အရှင်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ဘုံမ
 ရုပ်ကို အာရုံမစိုက်ဘဲ လျော့တွက်မိခဲ့မှာပဲ”

မေဥတ္တာ၏ စိတ်ပညာအပေါ် ကျွန်တော် နစ်မြောလာမိ၏။

“ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ တစ္ဆေကောင်တွေနဲ့မတူတဲ့ အမြင်
 အရှင်းဆုံး၊ အရိုးသားဆုံးလို့ စိတ်ချထားတဲ့ ဘုံမရုပ်ကို သူ့ဆွဲယူဖမ်းညှစ်
 လိုက်တဲ့အခါ ဘုံမရုပ်လေးမှာ တပ်ထားတဲ့ ကျွဲကျွဲဆိုတဲ့ အသံမြည်အာ
 ခယ်”

“နင် အသံမြည်တဲ့ပစ္စည်း တပ်ထားလား”

“အရုပ်ဝယ်လာတာတည်း ပါလာတာ၊ ကလေးတွေရဲ့အရုပ်တွေ၊ ဖိနပ် လေးတွေမှာ ဖိလိုက်ရင် ကျွဲကျွဲလို့ အသံမြည်ထွက်တဲ့ လေပေါက်ကြယ်သီး မျိုးပဲ”

“ဪ- အဲဒါလေး ငါသိတယ်၊ ကလေးတွေ အဲဒီပစ္စည်းလေးပါတဲ့ ဖိနပ် စီးလျှောက်ရင် ကျွဲကျွဲလို့ မြည်တယ်လေ”

“သူစိတ်ဟာ တစ္ဆေသရဲပဲ အာရုံစိုက်နေတုန်း ရုတ်တရက် ဘိုမရုပ်က ကျွဲကျွဲလို့ မြည်သံထွက်လာတာကို သူ့အကြား အာရုံစိတ်ထဲမှာ ခပ် - ခပ် - ခပ် လို့ မြည်သံခွဲကြားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“နင်ထင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျွဲကျွဲအသံကို ခပ် - ခပ် - ခပ်ရယ်သံလို့ သူ ထင်သွားတာ၊ ဒါဆို ဒီအသံရဲ့ အမှန်ကို ဒီကောင်ကို ငါပြောပြလိုက်ရ မလား”

“အခြစ်အပျက်အားလုံးဟာ ကျော်လွန်ကုန်သွားကြပြီး အခုအချိန် အရုပ်ကို ရှာတွေ့လို့ သူ့ကို ကျွဲကျွဲအသံပါလို့ နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြ ပြောပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ကျွဲကျွဲမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခပ် - ခပ် - ခပ်ရယ်သံပဲလို့ သူက နင်ကို ခုခံ ပြောမှာပဲ။ ဥပဒါနိအစွဲအလမ်းက ချွတ်ရခတ်တယ်နော်၊ ကဲ - တို့အိမ်ပြန်ကြ ဝို့လား”

မေဥက္ကာနှင့် ထင်ကျော်တို့၏ ဘိုမရုပ်ဂိမ်းကစားပွဲပြီးမြောက်၍ အားလုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာကြစဉ် နှစ်လကျော်ခန့်အကြာတွင် နေ့တစ်နေ့ ၏ ညနေစောင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းသန်းထွန်း၊ တင်မြင့် တို့နှင့်အတူ အပျင်းမြေရှုခင်းသာဘက်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြ၏။ ကမ်းနားလမ်းမကြီးဘေးက မြေကွက်လပ်ကွင်းများတွင် ကလေးလူငယ် များ သောလုံးကန်၊ ခြင်းခတ်၊ ပြေးလွှားကြနှင့် ဆော့ကစားနေကြလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအသီးသီးမှလည်း ကိုရင်၊ ဘုန်းကြီးများလည်း သင်္ကန်း တလွှားလွှား ထွက်လာကြသည်။ ကားကြီးကားငယ်များ ဥဒဟိုမောင်းနှင့်နေ ကြ၏။ တပ်ဦးကျောင်း ဂဝယ်ကွေ့နှင့် မနီးမဝေးရှိ အောင်သစ္စာ(၃)လမ်း

သူငယ်ထိပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ကလေးသုံးယောက်က အရုပ်တစ်ရုပ်ကိုလှ ခြီးဘောလုံးကန်နေကြသည်။

“အဲဒါ ဘာအရုပ်လဲ၊ ဘိုမရုပ်လေးလား”

အနီးကပ်၍ ကြည့်မိ၏။ ရွှံ့များ၊ သဲများ၊ ဖုန်မှုန်များ လူးကျံ၍ ဆံပင်များ တွတ်ထွက်နေ၏။ သံသယစိတ်ဖြင့် သူတို့ခြေထောက်များကြားမှ ကောက် သူကြည့်လိုက်၏။ အမ်အေဝိုင်မေနာမည်စာလုံးကို အရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် တွေ့ ခြင်လိုက်ရပြန်၏။

“ဘိုမ ဟုတ်ပါပြီ၊ မေဥက္ကာရဲ့ဘိုမမှ ဘိုမအစစ်၊ သူ့နာမည်ထိုးထား ထယ်”

နှစ်ရှည်လများ ပျောက်ကွယ်သွားသော ညီမငယ်တစ်ယောက်ကို ရုတ် တရက်အမှတ်မထင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုက်မိသလို ဝမ်းသာမိလာသည်။ တလေးသုံးဦးကို မေးကြည့်ရာ ခွေးချိုလာတဲ့ ဘိုမရုပ်လေးကို သူတို့ လူကန် နေကြတာဟု ပြောကြ၏။ သူတို့ ကျေနပ်အောင် ငွေတစ်ရာတန်ပေးပြီး ဘိုမ တို့ သူ့ခဲလေသည်။

“ဒီလောက် ညစ်ပတ်နေတဲ့ အိတ်စုတ်လေးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သန်းထွန်းနှင့် တင်မြင့်တို့က နာခေါင်းရှုံ့နေကြ၏။ ရွှံ့သဲများကို ခါချပြီး နောက် ဘိုမရုပ်၏ ကျောဘက်ရှိ ဖိနပ်ကြီးလေးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မကျေ နပ်၍ အိတ်လေးကို အတွင်းအပြင်လှန်လှောပြီး ရှာဖွေကြည့်၏။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် ဦးနှောက်စားနေပြီ။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဘိုမရုပ်ကို တို့ငါ့ဦး တွေးလာ၏။

“ဆုံသြစရာတော့ နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြုံနေပြီ၊ ထင်ကျော်က တခပ်ခပ် ချယ်ပြသတဲ့၊ မေဥက္ကာက ကျွဲကျွဲလို့ မြည်သတဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဒီဘိုမအိတ်လေးကို ပြုလိုက်ရင်ကောင်းမလား”

ကျွန်တော်မှာ ချီတုံချတုံဖြစ်နေ၏။ တကယ်ဆိုရလျှင် ထင်ကျော်နှင့် မေဥက္ကာတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ဂိမ်းသည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူကျေနပ်လှစွာ ဖြစ် နောက်ဆုံးရုတ်သိမ်း၍ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ နှစ်လအတွင်း

တည်းက ပြီးဆုံးခဲ့သောကိစ္စကို ကျွန်တော်က ဝင်ရောက်၍ ဖြေရှင်းလိုက်သည်ရှိသော် ဂိမ်းသည် ပြန်လည်၍ နီးထရင်သန်လျက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး ရှုပ်ထွေးသော သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိမ်းကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။ ယခု သူတို့ကို ဖွင့်မပြောမိသေးသော်လည်း သုံးပွင့်ဆိုင်ထဲ ပါနေပါပြီ။

“အင်း - တို့ရဲ့သုံးပွင့်ဆိုင်ဂိမ်းကို ကိုယ်စီကိုယ်ဝင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပဲ အသီးသီးလျှို့ဝှက်ထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ဖွင့်ပြောလည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ပဲရူးမြစ်ရေအလျဉ်သည် မြင်နေရသော သန်လျင်တံတားကြီးအောက်မှနေ၍ ရေစီးသန်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိနေသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူး ကုန်းမြေမြင့်ပေါ်၌ထိုင်လျက် လှိုင်းပွက်ထနေသော မြစ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသော မေဥက္ကာ၏ ဘိုမရုပ်အိတ်ဝယ်လေးကို ရေစီးကြမ်းနေသော မြစ်ရေပြင်ဆီသို့ ကမ်းနှင့် ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးနိုင်သမျှ ရောက်ရှိသွားအောင် အားကုန်ကြုံးပြီး လှမ်း၍ ပစ်လိုက်မိ၏။ လှိုင်းလုံးကြားဝယ် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါသွားရှာလေပြီကော။

“သုငယ်ချင်း မေဥက္ကာရေ...နင်ပြောတဲ့ နှင့်ဘိုမရုပ်ထဲမှာ ကျွီကျွီဆိုတဲ့ အသံ ထွက်မြည်ကြယ်သီးပေါက်ပစ္စည်းလေးဟာ နင် မူလဝယ်လာကတည်းက လုံးဝမရှိနိုင်ပါဘူးဟာ၊ အခု ငါ ဖျစ်ညှစ်တာ ဘာအသံမှလဲမထွက်ဘူးဟာ၊ ကျွီကျွီမြည်တဲ့ပစ္စည်း ရှိတယ်လို့ အခိုင်အမာ နင်တုံ့ပြန်ရင် ဘိုမဆီက ဘယ်သူယူသွားကြသလဲဟင်၊ ငါတို့တွေရဲ့ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာဟာ ဟောဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာ အပိုင်အခဲသေးသေးလေးပါ၊ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ တို့တွေ မမြင်နိုင်၊ တို့တွေ လုံးဝမသိနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေပါတာလား သုငယ်ချင်းတို့ရယ်”

► တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ

တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ
မြန်မာ့

ကျွန်မသား ထန်းသမား

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှခွန်အားတွေ တတိတိတင်တင် ခိုခိုနဲ့ ယုတ်လျှော့ တုန်ပြို၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာလည်း လုံးလုံး မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ သေတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ အသက်ရှူလို့လည်း မရတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးကြောတွေ လှည့်ပတ်မှုလည်း တုံ့ဆိုင်းလာပြီး ဘာမျှလည်း ကျွန်မ မမြင်တော့ဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်မ မသေ ချင်သေးတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မရင်ထဲ သံစိုကြီး ထုသွင်းထားသလို ဖြစ်နေ တယ်။

ဟုတ်တယ် - ကျွန်မ စွဲစွဲလမ်းလမ်း စိုးရိမ်စိတ်ပဲ။ စိတ်မချနိုင်သေးတာ ကျွန်မသားလေးပဲ။ နာမည်ကျောက်ခဲတဲ့။ ခုချိန်ဆို ကျောက်ခဲ ကျွန်မထံ မျှော်နေရောပေါ့။ ကျွန်မ သားလေးပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်မ အလာကို သူ မျှော်နေမှာ ကျိန်းသေတာပဲ။ ကျွန်မ လေးဖင့်တဲ့ထိုင်းနေလို့ မရဘူး။ သား လေးဟာ ကျွန်မ အသက်အသည်းကမ္ဘာလေးပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ သားဆီကို အရောက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြောင့် ကျွန်မ ဘေးနားထိုင်းနေ တဲ့လူတွေကို ကျော်လွန်ပြီး သားရှိရာကို အပြေးလာခဲ့တယ်။ ရွာနဲ့ မြို့ထဲ ဆေးရုံဟာ သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးတာ။

ကျွန်မ ထွက်လာချိန် အတော်ကလေး မှောင်နေပြီ။ မှောင်တာမှ ကောင်းကင်ပေါ်က လရောင်တောင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေကြား မြုပ်လုလု၊ တွန့်မ ဖြတ်လာတဲ့ လယ်ကွင်းကြီးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ရတယ်။ လေပြင်းတွေက တဖိုးစိုး တိုက် ခတ်လို့။ အရင်ကဆို ကျွန်မ တစ္ဆေသရဲ အရမ်းကြောက်တာ။ ညဘက်ဆို အမှောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ရဲရဲသွားဝံ့တာမဟုတ်လား။ ခုတော့ တွန့်မက ကွင်းပြင်ကြီး အမှောင်ကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လို့ သားလေးကြောင့် ကြောက်တတ်ခဲ့တဲ့စိတ်လည်း မရှိဘူး။ သားလေးကြောင့် တွန့်မရင်ထဲ သတ္တိတွေ တိုးဝေ့ရောက်လာသလိုပဲ။

အဲသလို သွားရင်းက သားလေးရှိတဲ့ ဆေးရုံကြီးကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဆေးရုံကြီးကိတ်လောက်မှာ လူမည်းမည်းညိုညိုကြီးတွေ တက်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုမှ တက်လို့မရတာနဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံနောက်ပေါက်ကနေ ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကတက်တော့ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူညိုကြီးတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သူတို့ဟာ ဆေးရုံပေါ်က လူနာတွေ ဆွဲခေါ်သွားကြတာ တွန့်မကိုမြင်တော့ မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေနဲ့ စူးစူးရဲရဲကြည့်လို့...

ကျွန်မလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အတင်းလုယက်ပြီး တက်ရ တယ်။ တတိယထပ်ရောက်တော့ ကျွန်မသားလေး ထားတဲ့အခန်းကျဉ်းလေး ချိုးကွေ့ပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာလည်း လူညိုညိုကြီး သုံးလေးယောက် ကျွန်မ အခန်းဝမှာ ဘာလုပ်နေကြလည်း မသိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သားအခန်းထဲရောက်တော့ သားလေးအနားမှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ။ သားလေးကိုကြည့်တော့လည်း တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ပတ်တီးတွေနဲ့ သနားလိုက်တာ။ သားလေး အတော်ခံစားနေရမှာပဲ တွန့်မ ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ မသိ။ ကျွန်မ ပါးစပ်က ဘုရားစာတွေ ပွစ်ပွစ် ရွတ်နေပေမယ့် အားလုံး ကပေါက်တိကပေါက်ရာ။

သားလေးအဖြစ်က ဆိုးလှတယ်။ ရွာအနောက်ဘက် ထန်းတောထဲ ထန်းတက်ရင်း လွှားခနဲ ပြုတ်ကျတာ။ ပြောရရင် ခုအချိန်မှာ ထန်းတက်ချိန်

“ကျွန်မကလည်း နောက်ကနေ
 အတင်းပြေးလိုက်တာ
 လမ်းခွေးတစ်အုပ်နဲ့ တွေ့တယ်။
 အဲဒီခွေးတွေလိုက်လို့
 ပြေးလိုက်ရတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်
 တစ်ခုလုံးမှာလည်း အလင်းမရှိ။
 မှောင်နဲ့မည်းမည်း၊
 လူညံညံကြီးတွေကို
 တွေ့ရတယ်”

သားလေးက ထန်းတက်သမား၊ မအေကို ထန်းတက်ကျွေးတဲ့သူ။ ထန်း
 တစ်ပင် ဘယ်လောက်မှရတာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ရင်းပြီး တက်ရတာ၊
 ကျွန်မမနက်ဆိုရင် သားလေးအတွက် ရင်တမမ ဆုတွေအထပ်ထပ်အခါခါ
 တောင်းရတယ်။

သူတက်တဲ့ ထန်းပင်မှာ ကျီးသိုက်တွေရှိတယ်။ ကျီးသိုက်ကိုဖယ်ပြီးမှ
 ထန်းပင်တက်တာ။ တက်တော့လည်း ရင်းထောင်တွေ ရင်းဆွဲတွေနဲ့ တက်
 တာ။ အဲဒါ အပင်ဈေးရောက်ခါနီးမှာ ကျီးအုပ်တွေရောက်လာပြီး အနှောင့်
 အယှက်ပေးတာ။ ကျီးအုပ်က သားလေးကို ဝိုင်းဆိတ်ကြတော့ ငှက်တွေ
 ခြောက်ရင်းလှန့်ရင်းနဲ့ ထိတ်လန့်ပြီး ပြုတ်ကျတာ။ ထန်းပင်အမြင့်က ပေ
 (၅၀)လောက်ရှိတာ။ အဲဒီထုန်းက သားလေးဟာ သေပြီလို့ကို ထင်တာ။
 အိမ်ပေါ်ရောက်လာတော့ စကားကို မေးမရဘူး။ ကျွန်မ ရင်တွေဆိုတာ
 ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်အသက်ရှူလို့လည်း မရ၊ မျက်နှာတွေ ချွေးစေးတွေပြန်နေ

တာ။ လူတွေ အများကြီးကြားမှာ ကျွန်မလည်း အရပ်ကြီးပြတ်၊ ဘာမှတို
 အမှတ်မရတော့ဘူး။

ခုလည်း သား ခုတင်ခြေရင်းက သမံတလင်းထောင့်မှာထိုင်ပြီး သား
 လေးရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကလည်း
 ဖောယာဝတ်နေကြတယ်။ သား ရင်ဘတ်ကို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်
 အတင်းဖိလိုက်ဖော့လိုက်နဲ့ သားအသွင်က အသက်လှနေရတဲ့အသွင်
 ကျွန်မသား နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပါပြီ။ သားလေးကို ကြည့်ရင်း
 ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး မီးတွေဟုန်းဟုန်းတောက်နေပြီ။

အဲဒီလို အလှအယက်လုပ်နေကြရင်း သားလေးဟာ အဲဒီလူလုပ်ကြား
 ထဲက ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သားလေးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်
 စတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။ အဲသလိုမြင်လိုက်ကတည်းက သားလေး အခြေ
 အနေမကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

သားလေး ခုတင်ပေါ်က ထလာတော့ လူညံကြီး တစ်ယောက်က
 သားလေးကို ကုပ်ဆွဲပြီး အပြင်ကိုခေါ်တယ်။ ကျွန်မ အတင်းဝင်တားပေမယ့်
 လူညံကြီးက ကျွန်မကို ရိုက်ထုတ်ပစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကြောင့် ကျွန်မဟာ
 တောင်ခြေရင်းကို ဖရိုဖရဲနဲ့ လွင့်စဉ်သွားတယ်။

သူတို့ ကျွန်မသားလေးကို ခေါ်သွားကြတော့မှာ၊ မဖြစ်ဘူး - သူတို့
 လက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် သားလေးဘယ်တော့မှ ထလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
 ဘယ်လိုခေါ်သွားကြမယ်မှန်းလည်း မသိ၊ မထည့်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားကို
 အတင်းလိုက်ဆွဲတယ်။ ဒီအခါမှာ အနားကရီနေတဲ့ လူညံကြီးတွေဟာ
 ကျွန်မကို အတင်းဝိုင်းဆွဲကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ကြမ်းတမ်းတဲ့လက်ကြီးတွေ၊ အမူအရာတွေဟာ သွေးပျက်
 ရောပဲ။ တစ်ယောက်က ကျွန်မကုပ်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်သွားမလို့ပဲ။ ကျွန်မက
 အတင်းရုန်းတော့ ဆွဲထားတဲ့လက်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်တယ်။ အဲဒီလိုလည်း
 လွတ်ရော သားနာမည်ကို အော်ခေါ်ပြီး သားနောက်ကို အတင်းလိုက်တာ။
 သားလေးကို လူညံကြီးနှစ်ယောက် ကုပ်ဆွဲပြီးခေါ်သွားကြတယ်။

ကျွန်မကလည်း နောက်ကနေ အတင်းပြေးလိုက်တာ လမ်းခွေးတစ်
 အုပ်နဲ့ တွေ့တယ်။ အဲဒီခွေးတွေ လိုက်လို့ပြေးလိုက်ရတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံးမှာလည်း အလင်းမရှိ၊ မှောင်နဲ့မည်းမည်း၊ လူညံညံကြီးတွေကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မကို မြင်ပုံပေါ်ဘူး လက်ထဲမှာလည်း လူအချို့ကို ကုပ်က ဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။ သူတို့နောက်မှ ခွေးအုပ်ကြီးက တန်းစီပြီး ကိုက်ကြတာ။ သားလေးလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိ။ ကျွန်မလည်း ဟိုပုန်း ဒီပုန်းနဲ့ နောက်ကလိုက်ရတာ။

တော်တော်ကြက်သီးမွေးညင်း ထစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီလူညံတွေက ဘယ်အရပ်က ဘယ်သူတွေမှန်းလည်း မသိဘူး။ မြင်လည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး။ ပြီးတော့ - သူတို့ မျက်နှာကြီးတွေက နီပျစ်ပျစ် ညိုမှိုင်းမှိုင်း တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့လူတွေ။ ကျွန်မ စိတ်အထင်တော့ သာမန်လူတွေလို့ မထင်ဘူး။

သူတို့ကုပ်ဆွဲခေါ်လာတဲ့လူတွေမမျှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ရှေ့ကိုမလှမ်းချင်နဲ့ လှမ်းနေရတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလူညံညံကြီးတွေကို မုန်းလိုက်တာ။ တစ်စစီ တစ်စုံစီကို ထုရိုက်ချင်တာ။ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မသားလေးကို ခေါ်သွားကြတာလဲ။ သားလေးက အသက်ဝယ်ဝယ် ရှိသေးတာ။ သားလေး ရှေ့ဆက်လူလုပ်ရမယ့် အချိန်တွေ အများကြီး။ ပြီးတော့ သားလေးမှာ တိတ်တိတ်ကလေးချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးရှိတယ်။

အဲဒီကောင်မလေးဟာ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး၊ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲလွန်းတော့ အဲဒီအိမ်က လူတွေကို လှမ်းတောင် မကြည့်ရဲဘူး။ သူတို့က သားလေးတက်တဲ့ ထန်းတောကို ပိုင်ကြတယ်။ လယ်တွေယာတွေလည်း အများကြီး။ ဒါကြောင့်လည်း သားလေးဟာ ချစ်စကားတောင် ဟဟမပြောရဲရှာဘူး။ အဲဒီအခြေအနေ သိနေတော့ ကျွန်မမေးရင် သားလေးက မဖြေရဲရှာဘူး။ ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး လျှောက်သွားလေ့ရှိတယ်။

ချစ်တာလို့ ရဲရဲမပြောဝံ့ဘဲ ဘဝကံအကြောင်းကို နားကိုမလည်ဘူး။ ပြောရရင် အဲဒီဘဝထဲ မထနိုင် မထူနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ သားလေးကိုလည်း ရှင်တောင် မပြုရသေးဘူး။ သူ့ထန်းကက်ခက ထမင်းဝရုံလေး။

အရေးထဲ ကျွန်မကလည်း တရောင်ရောင်နဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခက ရှိသေးတယ်။ သယ်လိုမှ နာလန်မထူနိုင်တဲ့ဘဝ။

သားလေးမမျှ အရွယ်ကလေး ရောက်လာလို့ ဝတ်ချင်စားချင်ပေမယ့် အဝတ်ကောင်းကောင်း တစ်ထည်မဝယ်နိုင်ရှာဘူး။ သားလေးမှာ မယ်ဒလင်လေးတစ်လုံးပဲရှိတယ်။ အဲဒါကလည်း အကြွေးနဲ့ ဝယ်ထားတယ်။ ကျွန်မလည်း သားလေးကိုချစ်လား။ ချစ်ပါရုံပြောတယ်။ သားလေး ထန်းပင်တက်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ သူများတွေလိုပဲ လူတန်းစေ့အောင် ထားချင်တာ။ မိဘရဲ့သဘာဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

ကံအကြောင်းမလှတော့လည်း မနည်းဖြေသိမ့်ရတယ်။ သားလေးကလည်း တစ်စွန်းတစ်ပါဒမျှ မတောင်းဆိုပါဘူး။ သူများတွေ ဝတ်ဝကစားတာ ကြည့်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရတဲ့ သားကလေး။

လိမ္မာလိုက်တာ။ မိဘအပေါ် စေတနာထားခဲ့တဲ့ သားကလေး။ ကျွန်မ ခင်ခွင်ရိပ်မှာ သားလေးကို နေစေချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် သားလေးကို ခေါ်သွားတဲ့ လူညံကြီးနောက်ကို လိုက်ရင်း ကျွန်မလည်း ဘယ်ရောက်လို့ သယ်မှန်းမသိဘူး။ သားလေးနာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အမှောင်ကြီးထဲ လျှောက်လာမိတယ်။

သားလေးတက်နေကျ ထန်းတောထဲကို ရောက်တော့ စောစောက လူညံညံကြီးတွေ ထန်းသမားတွေကို တမျှကျမျှ လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်မလည်း သားကလေးရှိမလားလို့ ထန်းပင်တွေပေါ် မော့ကြည့်ရင်း ရှာမိတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရှာမရတော့။ ကျွန်မ ထန်းတောထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွာဝကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ နေခဲ့တဲ့ ရွာကလေးကို ထွန်းမြင်နေရတယ်။ တဲရှေ့မှာ လူတွေစည်ကားလို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြမှန်း သိဘူး။ ဝိုသံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။ အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲကျနေတာ မြင်ရတယ်။

ကျွန်မ အိမ်ကို အတင်းတက်ကြည့်တော့ အဲဒီလိုနေတဲ့လူဟာ သားလေးပဲ။ သားလေးကိုယ်ပေါ်မှာ ထန်းတက်တဲ့ ပုဆိုးတောင်းလေးကပ်နေတာ။

သားလေးတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီလို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆို အိမ်ရှေ့မှာလည်း လူညံညံကြီး တွေ့လိုက်လို့။

အဲဒီအချိန်မှာ အပျိုကြီး မြကြိုင်တို့ ရောက်လာပြီး သားလေးဘေးမှာ ငိုငိုယိုယိုလုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်မသားလေး မရှိတော့ပါဘူးလို့ ကျွန်မ သိလိုက်ရတယ်။ ခံစားလိုက်ရတာ။ ကျွန်မ ရင်တွေကွဲသွားလုမတတ်ပါပဲ။ သားလေး ကျွန်မကို ခွဲသွားပြီပဲ။ ငိုလိုက်ရတာ သားလေးဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချိုချိုငဲ့ငဲ့နဲ့ ထွက်သွားရာရတာ။ သားလေးအလောင်းကို ကြည့်ရင်း မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ အတင်းအော်မိတယ်။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်း လူညံကြီးတစ်ယောက် ကျွန်မနားရောက်ပြီး ကုပ်ကို အတင်းဆွဲတယ်။

ရုန်းလည်းမရဘူး။ ယက်ကန်ယက်ကန်ပါသွားရင်း နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာတယ်။ မျက်လုံးစွင့်ကြည့်တော့ ဘေးမှာ လူတွေ အုံလို့...။

“ဘာ - ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“မဆုံ - ရှင် သတိရပြီလား”

“ဟင် - ကျွန်မ သတိမေ့နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် - သတိမေ့နေတာ ကြာပြီ။ ကျောက်ခဲ ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတယ်ဆိုတဲ့အချိန်ကစပြီး ရှင် သတိလစ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို သား - သား - သားလေးရော”

“တော့်သား - ကျောက်ခဲဆုံးသွားပြီ”

“ဘုရား - ဧရီ”

“စိတ်ထိန်းစမ်းပါ - မဆုံရယ်”

“အို - သားရယ်”

ကျွန်မ သားဇောနဲ့ မေ့မမြောသွားပါလား။ သတိရလာတော့ သားလေး ဆုံးပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဆိုတက်လာပြီး ရင်တွေနာနာ ကျင်ကျင်ခံစားရင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေမိပါတော့တယ်။

► မြလင်းယုန်

ဝေဖန်လင်

ပိန့်တိုင်းမှ ဧည့်သည်

ဝိနည်းတိုင်းမှ ကျောင်း သုခ ညွှန်သည်

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပြန်မာနိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရလေ၏။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဝါဆိုလဖြစ်ပြီး မိုးကောင်းစွာ ရွာသွန်းနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်လေ၏။ မန္တလေးတွင် တစ်ညရပ်နားပြီး လုပ်ငန်းတာဝန်အရ ခရီးဆက်ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မုတ်သုံလေ အားကောင်းနေသည့်အပြင် မုန်တိုင်းရှိသဖြင့် ကိုရွှေမိုးမှာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် အဆက်မပြတ်ကောင်းစွာရွာသွန်းနေသောကာလလည်းဖြစ်၏။ ချောင်းများအတွင်း ရေများပြည့်လျှံနေပြီး ခရီးသွားလာရာတွင်လည်း နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ရှိလေ၏။

လုပ်ငန်းတာဝန်ဆောင်ရွက်မည့် နေရာရောက်သောအခါ ရာသီဥတုကြောင့် အခက်အခဲတွေ့ရပြန်၏။ မသက်သာသည့်အတွက် မိုးရွာနေသည့်နေ့များမှာပင် တောတွင်းအနံ့၊ တောင်စဉ်အထပ်ထပ် ခြေကျင်ခရီးဆန်ရလေ၏။ မိုးရေထဲတွင် နှစ်ပတ်ခန့်လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ စခန်းချ

သောနေရာတွင် ပြန်လည်နေထိုင်၍ လိုအပ်သော စာရင်းဖွဲ့စည်းကိန်းစာအုပ်အချက်အလက်များ ပြုစုရလေ၏။ နောက်ဆုံးတာဝန်ပြီးခါနီး (၂) ရက် (၃) ရက်ခန့်တွင် ကွန်ပျူတာဖြင့် ဝန်ထမ်းများက ပုံထုတ်သော လုပ်ငန်းများသာ ကျန်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ် အနားယူစောင့်ဆိုင်းနိုင်လေ၏။

နေထိုင်စခန်းချသော နေရာမှာ ရွာကြီးဖြစ်သော်လည်း တိုက်နယ်တစ်ခုဖြစ်၍ စည်ကားသောနေရာဖြစ်၏။ (၂၄) နာရီ လျှပ်စစ်မီးမရရှိသော်လည်း ည (၁၀း၀၀) နာရီအထိ မီးစက်မှ မီးပေးလျက်ရှိ၏။ နေထိုင်သောနေအိမ်မှာ ကြီးမားသော တိုက်အိမ်ဖြစ်ပြီး စားရေး၊ နေရေးအတွက် ဒေသခံတာဝန်ရှိသူများက စီစဉ်ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေလှ၏။

သွားလာရာ၌လည်း ဆိုင်ကယ်ဖြစ်စေ၊ တွဲဖက်တာဝန်ယူသော ကုမ္ပဏီမှ ကားများဖြစ်စေ သုံးစွဲနိုင်၍ အဆင်ပြေ၏။ ပြန်ခါနီး (၂) ရက်အလို၌ အိမ်ပိုင်ရှင်များက မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်ခွာရန် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာ၍ နေအိမ်တစ်ခုလုံးအား မိမိထံအပ်နှံကာ ခရီးထွက်ခွာသွားလေ၏။ လိုအပ်ပါက ခေါ်ယူနိုင်ရန်တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောစက်များပါ အပ်နှံထားခဲ့လေ၏။

အေးချမ်းသောည၌ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်လက်အေးချမ်းစွာဖြင့် မဝှေ့စင်းတစ်အုပ်အား ဖတ်ရှုနေလေ၏။ မိုးရွာသွန်းနေဆဲဖြစ်ပြီး ပြင်ပတွင် မိုးရေဇယားများ ကြားနေရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လေပြင်းတစ်ချက်၊ နှစ်ချက် နွေနှောက်သဖြင့် သစ်ရွက်များမှ ရေကျသံ ဆူညံသွားတတ်သည်မှအပ ခတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ကားလမ်းဘေးတွင် ထပ်လျက်ရှိသော်လည်း ညပိုင်းဖြစ်၍ ကားအသွားအလာ၊ ယာဉ်အသွားအလာ ပြတ်တောက်လျက် ရှိနေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံဖြတ်မောင်းသွားသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ နှစ်စီးအသံကိုသာ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ တစ်ကြိမ်ခန့်သာ ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဓာတ်သွားထဲတွင် သေချာစွာ ဖျော်၍လာပို့ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပဲနံ့ဖြူညိုအသာပြေထပ်မံစားရင်း မိုးအေးအေးတွင် စာအုပ်ထဲ၌ နှစ်မျောပေးလေ၏။

အချိန်အားဖြင့်ည (၈)နာရီသာသာခန့်ရှိပြီးရာသီဥတုနှင့်ဒေသဓလေ့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်နေသဖြင့်စာပေဖတ်ရှုရသည်မှာ များစွာအဆင်ပြေ လှ၏။ ထိုစဉ် အတန်ငယ်မွှေးပျံ့သော အနံ့တစ်ခုရရှိလာ၏။ အနံ့မှာ ပန်းရနံ့ မဟုတ်။ သေချာစွာစိမ့်ထားသည့်အမွှေးနံ့သာတစ်ခုဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို မျက်နှာမှ ဖယ်လျက် ဝန်းကျင်ကို ဝဲကြည့်လိုက်ရာ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အခြေအနေကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သာမန်အားဖြင့် ကြောက်လန့်တတ်သူမဟုတ်။ တစ္ဆေ သူ့ရဲ့ စသည့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို တွေး၍ကြောက်လန့်တတ်သူလည်း မဟုတ်။ သို့သော် ယခုမြင်ကွင်းကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်ကိုမူ ဝန်ခံရပေမည်။ ကြောက်လန့်မိကြောင်း ဝန်ခံရသော်လည်း အတန်ငယ် ရုတ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်မိ၏။ အကြောင်းမှာ မြင်လိုက်ရသည်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်၊ မျက်လုံးလင်းကွင်းခန့်၊ လျှာတံတောင်ခန့်ရှိပြီး နံရိုး ပြိုင်းပြိုင်း၊ အစွယ်ရိုင်းရိုင်းဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို ပုံဖော်လေ့ရှိသည့် မြင်ကွင်းမျိုးမဟုတ်။ အလွန်တစ်ရာ လှပချောမောသော ဖြူဖြူဝင်းဝင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေ၏။

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားရခြင်းမှာလည်း အမြင်မတင့်၊ ရုပ်ဆိုး၍ မဟုတ်။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် အပြင်အဆင်အခြေအနေမျိုးဖြစ်၍ ထိတ်လန့်သွား ခြင်းဖြစ်လေ၏။ မိန်းကလေးမှာ အသက် (၂၇)နှစ်ခန့်ရှိ၍ ဆံပင်ထူထူ၊ နက်နက်၊ တိုတိုဖြစ်ပြီး ပေါင်လယ်သာသာ စကတ်အနက် ကလေးကို ဝတ်ထားလေ၏။ အပေါ်ပိုင်းတွင် အဖြူရောင်စပျိုရုပ်ကို ဝတ်ဆင် ထားသည်ဖြစ်ရာ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားလှပသည့်အပြင် ရုပ်ရည်မှာလည်း ဖြူစင်ချောမောလှ၏။ အပြင်အဆင်မှာ ဤဒေသတွင် တွေ့ရှိနေရသော မိန်းကလေးများနှင့် သိသိသာသာ ခြားနားလျက်ရှိသည့်အပြင် မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လည်း မတူလှချေ။

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်၍သွားသော အမှုအရာကို မြင်၍ ရယ်ချင်ဟန်တူသော်လည်း အတန်ငယ်သာပြုံးပြပြီး ကျေးဇူးပြုပြီး

ခင်ခွင့်ပြုပါဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလေ၏။ မိန်းကလေးပြောသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ လေယူလေသိမ်းမှာကန္တလရာဇ်ဝန်တိုင်း၏ အသံထွက် နှယ်နေသည့်အတွက် လာရောက်သူမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ယူဆ နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ "ဝင်စွဲပါ" ဟုပြောပြီး အနီးရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးအား ညွှန်ပြ၍ "ထိုင်ပါ" ဟု ပြောရလေ၏။

ထိုအခါမှ အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်ကြီး တည့်တည့်တွင် ပါဂျဲရီးကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ကားပေါ်တွင်လည်း ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကားတစ်စီးလုံးရောက်ရှိလာသည်ကို အာရုံမပြုမိသည့် ခီမီအဖြစ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိလေ၏။ ၎င်းအပြင် ကားမှာခီမီကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးပြုနေခဲ့သော ကုမ္ပဏီမှကားဖြစ်ဟန်တူ၍ ထို ခီမီးကလေးမှာလည်း ၎င်းကုမ္ပဏီမှ နိုင်ငံခြားသူ ဖြစ်ဟန်ရှိလေ၏။ မိန်းကလေးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပြောပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက် တမ်းရင်း -

"ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်မ နာမည်က "ဇေရီအန်း" ပါကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာမစ္စတာလျောင်းရဲ့ညီမပါ။ ဒီနေ့မနက်ကမှ ဒီတို အလည်ရောက်လာတာပါ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း -

"တွေ့ရတာ - ဝမ်းသာပါတယ်။ မစ္စတာလျောင်းက ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင် ဒီတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ" ဟု လိုရင်းကို ပြောလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးက -

"ဒီက (ဆရာက) အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အပြင် စာရေးတယ်လို့ ဆီရပါတယ်။ ပြီးတော့ - ထူးခြားဆန်းကြယ်တာတွေ ရေးတယ်လို့လည်း ဆီရပါတယ် - ဟုတ်ပါသလား"

"မှန်ပါတယ် - သိရှိထားတာတွေ ပြန်ရေးပြတာပါ" "ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ အခက်အခဲနည်းနည်းရှိပါတယ်။ ဝမ်းဖြင့် ခြိတ်ပါသလား။ အချိန်ရပါသလား"

“ပြောပြပါ - နားထောင်ပါမယ်။ အချိန်လည်း ရပါတယ်။ ကူညီနိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါမယ်”

မိန်းကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားသောအခါ အတန်ငယ် စိတ်အေးသော အမူအရာရှိလာပြီး -

“ဒီလိုပါရှင် - ကျွန်မတို့မိသားစု အဓိကနေထိုင်တာကတော့ ဟောင်ကောင်မှာနေတာပါ။ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ တရုတ်ပြည်မကြီး၊ ယူနန်ပြည်နယ် စသည်ဖြင့် သွားလာလုပ်ကိုင်ရပါတယ်။ မစွတာလျှောက်က အစ်ကိုကြီး တစ်ဝမ်းကွဲပါ။ သူနဲ့လည်း စီးပွားစပ်တူလုပ်ပါတယ်။ သူက မြန်မာနိုင်ငံကို အဝင်၊ အထွက်များသလို မြန်မာလေ့ကို ကျွမ်းဝင်နှစ်သက်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေပြောရင်း သူလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိနေခိုက်အလည်လာဖို့ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝီဇာနဲ့ လာလည်တာပါ။

ဒီရောက်တော့ သူက ကျွန်မရဲ့ကံဇာတာကို ဟောဒီက ဆရာနဲ့ စစ်ဆေးဖို့ အကြံပြုပါတယ်။ ကျွန်မတို့နေရာတွေမှာလည်း ကံဇာတာဟောပြောသူ ပေဒင်ဆရာတွေ ရှိပါတယ်။ သူကတော့ ဆရာနဲ့ဆွေးနွေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အပျော်သဘောမေးမြန်းတာတွေ ရှိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - လက်ရှိအခြေအနေတွေအရ ဒါဟာ တကယ်ထိရောက်တဲ့ အကြံပြုနိုင်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုရင် အပျော်သဘောမဟုတ်ဘဲ လေးလေးနက်နက်မေးလိုပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်လိုပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ - ဒါဆိုရင် မြန်မာပေဒင်ဟောပြောသူတစ်ဦးရဲ့အကြံပြုချက်ကို ပြောပြရတာပေါ့။ ဘာမှမဟောပြောမီ အရေးကြီးတာ အရင်ပြောရရင် မိန်းကလေးဟာ အချစ်ရေးကံမကောင်းဘူး ဆိုတာပါပဲ”

မေရီအန်းဟုခေါ်သည့် တရုတ်မကလေးမှာ မညီသည့်အချက်အလက်မျှ တောင်းခံရခြင်းမပြုမီ ကြိုတင်ဟောကွက်ကြောင့် အတန်ငယ် အံ့ဩသွားလေ၏။

“နောက်တစ်ခု ဆက်ပြောရရင် တရုတ်ပြည်မှာ One Family One Child မိသားစုတစ်ခုမှာ ကလေးတစ်ယောက်သာယူဖို့ ရှိပေမယ့် မိန်းကလေးကတော့ ကလေးရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယဟောကွက်ကြောင့် မိန်းကလေးမှာ အမြန်ခေါင်းညိတ်ခြင်း -

“ဟုတ်တယ်ရှင် - မှန်ပါတယ်”

ဟု အားတက်သရော ဝန်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဓမ္မဓနဓမ္မရက်သေည်တို့ မေးမြန်းပြီးသောအခါ -

“မိန်းကလေးဟာ အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့အတူနေရဖို့ အချိန်မရှိသလောက်နည်းပါတယ်။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်က ဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဧနာကအိမ်ထောင် ပြုရလိမ့်ဦးမယ်”

မိန်းကလေးမှာ ခေါင်းညိတ်ပြုရုံသာ ပြနိုင်လေ၏။ ရွှင်ယုနုပျိုသော ဖျက်နာမှာ အတော်ပင် မှန်မှိုင်းသွားရလေ၏။ မေရီအန်းက -

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက အိမ်ထောင်သည်ပါ။ ကျွန်မတို့ကဝယ်ငယ်ဘာတည်းက အတူတူနေလာကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေပါ။ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဆွေမျိုးတွေက သဘောမတူဘူး။ ဖျက်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဲဒါလည်း မှန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ မူလတန်းကို ကျောင်းထက်တော့ သူလည်း စတက်ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျား - ဝိုလ် - သေနတ်ဆွဲပြီး လောင်းတယ်။ သူက အမြဲရှုံးတယ်။ ဒီတော့ သူ့မှန်ကို သူများပေးရတယ်။ ပြီးတော့ သူက နည်းနည်းဆင်းရဲပါတယ်။ တျန်မကပဲ အမြဲမှန်ကျွေးရတယ်။ နောက်တော့ သူက အမြဲတမ်း ကျွန်မနဲ့ တတွဲတွဲနေလာခဲ့ပါတယ်။

ငွေကြေးအကူအညီမျိုးကိုတော့ သူက ဘယ်တော့မှ လက်မခံပါဘူး။ သူက အားကစားဝါသနာပါတယ်။ တတ္တသိုလ်မှာ ဘောလုံးလက်ရွေးစင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျောင်းပြီးတော့ ကျွန်မက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကို ဝင်တယ် သူက အားကစားလောကထဲဝင်ပါတယ်။ အားကစားလောကဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပေမယ့် ထိပ်တန်းမရောက်ခင် မအောင်မြင်ခင်မှာဘာ့ ရုန်းကန်ရတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ - သေချာတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း

လည်း မဟုတ်ဘူး။ သူက ကမ္ဘာကျော် "စီရော်နယ်ဒီ"၊ "ရွန်းဇေ" မှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကလပ်အသင်းမှာ စားသောက်ဖြစ်ရုံပါ။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်စုအတွက် လုံလောက်တဲ့ ဝင်ငွေမျိုးတော့ မိဘက သဘောမကျဘူး။"

"သူမိဘတွေက စီးပွားရေး နောက်ခံမရှိဘူးလား"

"မိဘတွေကလည်း သာမန်စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွေပြီး ရောင်းနေကြတော့ ဝင်ငွေကမကောင်းလှဘူး။ ကျွန်မတို့ မိဘတွေမျိုး စီးပွားရေးက တရုတ်ပြည်မကဘူး။ အာရှ ဥရောပ။ အာဖရိက အထိရှိတော့ အရမ်းကွာဟလွန်းတယ်။"

"နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပေါင်းစည်းမိကြတာလဲ"

"အဲဒါက ကျွန်မကို မိဘတွေက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ စီစဉ်လာကြတယ်။ အောင်သွယ်ကတစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံတွေပြုလုပ်ရိုက်ကူးပေးတာမျိုးတွေ လုပ်လာကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ စီစဉ်တာကို လက်ခံမလား။ ကိုယ့်ဘာသာရွေးချယ်မလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ကြပြီး ပြည်နယ်တစ်ခုကို သွားပြီး နေထိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီမြို့ကလေးမှာ နေကလေးထိန်းကျောင်း ကျောင်းဆရာမလုပ်တယ်။ သူကတော့ စိုက်ပျိုးရေးဆေးအရောင်းဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းလုပ်တယ်။ ဒါနဲ့ မြို့အစွန်ပိုင်းက ကွက်လပ်ကလေးကိုဝယ်ပြီး အိမ်သေးသေးလေးဆောက်၊ အတူနေလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ စားဖြစ်ရုံ၊ နေဖြစ်ရုံရှိပြီး မပြည့်စုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ရွေးချယ်တဲ့လမ်းကို ကိုယ်လျှောက်ရမယ်မဟုတ်လား"

"အင်း - ပေါင်းစည်းမိပြီဆိုတော့ ပျော်ရွှင်စရာ ရှာရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - အဆင်ပြေဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် - ကျွန်မတို့ အမြင်အရ မိဘတွေက မြေးရလာရင် ပြန်ပြီးခေါ်ကြမယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ မေပစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဆိုးလည်း ဝေဒနာတော့ ဒီလိုနေရမယ်လို့ ခြေသိမ့်နေခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်နှစ်လောက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကိုယ်ဝန်က ပျက်သွားပါတယ်"

မြန်မာဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ ပရိတ်မှာ အဖျက်သဘောမဟောရဘူး။ ဟောရင်လည်း ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းပြီး သွယ်ဝိုက်ဟောပြောသတိပေးရပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာတွေမှာ ခြောက်ဟော၊ မြှောက်ဟော သူတွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာကျင့်ဝတ်နဲ့တော့ မညီပါဘူး။ ကောင်းပါပြီဗျာ - အဲဒီတော့ မေရီအဖိုးက အဓိက သိချင်တာက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ"

"ဟုတ်လား - နေပါဦး။ ဒါဆိုရင် အဲဒီရွာမှာ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတလေး၊ ဘာလေး မရှိဘူးလား"

"မရှိပါဘူး - အိမ်ဆိုပေမယ့် အိမ် (၂) လုံးကြားထဲက ကွက်လပ်ကို ခြေဖို့ပြီး ဆောက်ခဲ့တာပါ။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ပါဘူး။ တျဉ်းကျဉ်းကလေး။ နေလို့ရတယ် ဆိုရုံပါ"

"ကောင်းပြီ - ဒါဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ ကျင်းချိုင့်ကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် အမှိုက်ခုံ ဒါမှမဟုတ် ရေတွင်းပျက်များ ရှိသလား"

"ရှင် - ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုများ သိလိုက်တာလဲ။ အဲဒီနေရာက ရေတွင်းပျက် ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို အမှိုက်တွေဖို့ရှင်းကျင်းကြီးဖြစ်လာတာပါ။ နောက်တော့ ပြန်သွားလို့ မြေကြီးတွေဖို့၊ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ဦးတာပါ။ ဒါမှလည်း လက်ထဲရှိတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ တတ်နိုင်မှာပါ"

ဆတ်ပြောရရင် အဲဒီနေရာမှာ နေရင်းထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုမျိုး မဖြစ်ဘူးလား။ ဥပမာ - အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်တာ၊ ကယောင်ကတမ်းပြောမိတာ၊ စိတ်မသုံးမသန့် ဖြစ်တာမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ - မြန်မာဗေဒင်ပညာရပ်က တော်တော်ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ခံစားမှုမျိုးတွေဖြစ်ပါတယ်။ ချောက်ချားတယ် ခေါ်ရမလား။ ကျွန်မက တစ္ဆေ၊ သူ့ရဲ့ဆိုတာတွေ မယုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီအိမ်မှာ အဲဒီလို ခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီလိုနေရင်းက တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ကလေးလည်းပျက်ပြီး အမျိုးသားက နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာတယ်။ ပြည်နယ်ဆေးရုံရောက်တော့မှ သွေးကင်ဆာဆိုတာ သိရတယ်။ နှစ်လကြာတော့ ဆုံးပါးသွားပါတယ်။ အဲဒီလို အမျိုးသားဆုံးပါးသွားမှ မိဘတွေရောက်လာပြီး ပြန်ခေါ်လို့ ခုတော့ - မိဘနဲ့အတူနေထိုင်ပြီး လုပ်ငန်းတွေ ပြန်လုပ်နေပါတယ်”

“ကြားရတာစိတ်မကောင်းစရာပါ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာဗေဒင်ဆရာကြီး ဆရာကြီးမင်းသိခံက မကြာခင်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ ကိုယ်ဟောတာမှန်ရင် အလွန်ပီတိဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ - ကောင်းတာတွေပဲမှန်ပြီး မကောင်းတာတွေတော့ လွဲစေချင်ပါတယ်လို့ဆိုပါတယ်”

“ဪ - မြန်မာဗေဒင်ဆရာတွေ တော်တော်စိတ်ထားကောင်းတာပါလားရှင်”

“မြန်မာဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ ပရိတ်မှာ အပျက်သဘောမဟောရဘူး။ ဟောရင်လည်း ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းပြီး သွယ်ဝိုက်ဟောပြောသတိပေးရပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာတွေမှာ ခြောက်ဟော၊ မြောက်ဟောသူတွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာကျင့်ဝတ်နဲ့တော့ မညီပါဘူး။ ကောင်းပါပြီဗျာ - အဲဒီတော့ မေရီအန်းက အဓိကသိချင်တာက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ”

“အားလုံးပါပဲရှင်”

ကျွန်ုပ်လည်း မေရီအန်း၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးများကို နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၀၇း၃၀)တွင် ချိန်းဆိုပြီး

ဟောပြောလိုက်လေ၏။ အခါတိုင်းအရ ၎င်းအနေဖြင့် အဓိကသိလိုသော တိစ္ဆာမှာ အချစ်ရေးဖြစ်ကြောင်းသိရှိသဖြင့် ၎င်း၏အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့လည်း အကြံပြုဆွေးနွေးပြီး လိုအပ်သော ယတြာအစီအရင်များကို စီရင်ပေးလေ၏။ ၎င်းအနေဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောကြားပြီး လိပ်စာကတ်နှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို စာအိတ်တစ်အိတ်ဖြင့် ပေးအပ်လေ၏။

နောက် (၃)ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း တာဝန်များပြီးဆုံး၍ နေထိုင်ရာ ဟောခန်းရှိ မကွေးမြို့ အမှတ် (၁)၊ သရဖီလမ်း၊ သိင်္ဂါပိရီရပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေ၏။ ရောက်ရှိပြီးနောက် ဗေဒင်ဧည့်သည်များ၊ ဟောဆရာမင်းအကြွေးများ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မေတ္တာဖြင့် မေးမြန်းသောစာများကို ပြန်ကြားဟောပြောရလေ၏။ တစ်ခုသော နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးသွားဆတ်တမ်းပြုစုရင်း မေရီအန်းအား ဟောပြောခဲ့သော ဟောပြောချက်များအား ဆတ်တမ်းတင်ရလေ၏။ ထိုအခါ တပည့်ကျော် ချာလီဆွေသက်က မေရီအန်း၏ ဘတ်ပုံကို တွေ့ရှိပြီး -

“ဟောဒီ မိန်းကလေးက ချောမောလှပါလား ဆရာကောင်း၊ ခရီးသွားရင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့လာတယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း -

“ထင်တာမပြောဘဲ မြင်တာကိုပညာနဲ့ ပြောစမ်းပါကွာ” ဟုပြောရလေ၏။

“မြင်တာပြောရရင် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ဆံပင်ထူထူ၊ နှုတ်ခုံးကျွေးကျွေး တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ ဆရာ” ဟု ပြောပြန်၏။ ထို့ကြောင့် -

“မင်း မြင်တာက ပညာနဲ့မြင်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါပြောလိုက်ရင် အတောင်းဘူး” ဟု ဖီအားပေးလိုက်မှ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံမှ နှုတ်စိတ်

အနားပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးစဉ်တွင် မေရီအန်းနှင့် တွေ့ဆုံဟောပြော ခဲ့ရသည်ကို ပညာရပ်မှတ်သားမိစေရန် ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။

“ကဲ - ငါပြောပြမယ်။ မင်းက ပညာနဲ့ ကြည့်ပါဆိုတာ ဝမ်းနေတာကိုးကွ။ အဲဒီမိန်းကလေးက ချောမောလှပပေမယ့် ရှေ့သွားနှစ်ခု မသိမသာကြဲနေတာ တွေ့လား။” သွား” ဆိုတာ သောကြာနံကွ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သောကြာ ပရိယာယ် အချစ်ရေးကိစ္စပေါ့ကွာ။ သွားကြဲရင် အချစ်ရေး ညံ့တတ်တယ်။ မှတ်ထား”

“ဟုတ်လား - ဆရာတောင်း၊ ဒါဆိုရင် မနက်တိုင်းပဲ ပြုတ်ရောင်းနေတဲ့ ဒေါ်ဖွားသီဆိုတဲ့ အဖွားကြီးက ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းစလုံး မရှိတာက ဘယ်လို ဟောရမလဲဆရာ”

“ဟကောင်ရ - အဲဒီအဖွားကြီးက မင်း အသွားအရွယ်လောက်ရှိလို့ သဘာဝအတိုင်း သွားကျိုးနေတာကို ဘာဟောစရာလို့သလဲကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီအရွယ်ကို အချစ်ရေးမှာ ဟောရမှာလား။ ဒါကြောင့် ဝေဒင်မှာဉာဏ် စာမှာ အအံ့လို့ ပြောတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ - မှတ်ပါပြီ။ မိန်းကလေးများသွားကြဲ၊ သွားခေါ၊ သွားမညီရင် သတိထား”

“နောက်တစ်ရက် သူ့ရဲ့မြန်မာမွေးသက္ကရာဇ်ကို (၇) နှစ်စားရင် (၃) ကြွင်း တယ်ကွ။ မဟာဘုတ်ထူရင် (၃) ဆိုတဲ့အင်္ဂါက ခင်ပွန်းကိုပြုပြီး ဘက်မှာရှိတယ်။ ဘက်က ပျက်စီး၊ ပြောင်းလွဲ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတာကိုပြတယ်။ ဒါကြောင့် အချစ်ရေးလည်း အဆင်မပြေဖြစ်တတ်တယ်”

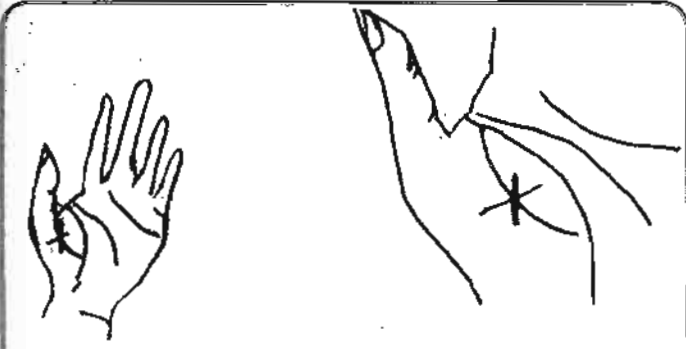
“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါ့မယ်ဗျ။ နံပါတ် (၂) မိန်းကလေးများ မြန်မာ မွေးသက္ကရာဇ်ကို (၇) နှစ်စားလို့ (၃) ကြွင်းရင် သတိထား”

“နောက်တစ်ချက်က သူ့နာမည်က လူမျိုးခြားနာမည်ပေါ့ကွာ။ မေရီအန်း လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာအက္ခရာတွေမှာ င-ဇ-ည-ဒ-န-ဘ-မ-လ-ဝ-ဟ ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေနဲ့ အသားဖြူ၊ အသားလတ် မိန်းကလေးတွေကို ရှေ့စာလုံး အဖြစ်ထားပြီး နာမည်မမှည့်ရဘူး။ အရောင်၊ ဝဏ္ဏပျက်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ မှည့်ခေါ်ရင် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ညံ့တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - မှတ်ထားပါ့မယ်။ နံပါတ် (၃) ဟောဒီအက္ခရာ (၁၀) လုံးနဲ့ အသားဖြူမိန်းကလေးတွေ နာမည်ရှေ့ဆုံးစာလုံး မမှည့်ရဘူး။ သတိထား”

“ပြီးတော့ သူ့လက္ခဏာမှာ ဟောဒီလို အဖိုအင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံလာကတဲ့ လမ်း ကြောင်းမှာ ကြက်ခြေခတ်ပါပြီး အသက်လမ်းကြောင်းနဲ့ ထိနေရင် ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်တတ်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ - မှတ်ထားပါ့မယ်။ နံပါတ် (၄) ဟောဒီလို လက္ခဏာအမှတ် အသားပါရင် သတိထား”

“မေရီအန်း၏လက္ခဏာ”

“မှတ်ထားဆိုတာ ဦးနောက်ထဲ ဉာဏ်ထဲ မှတ်ခိုင်းတာ။ စာအုပ်ထဲမှာ နှုတ်ချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဒါပေမဲ့ - အဲဒီထဲက တစ်ချက်နဲ့ပြီရင် အားလုံး ဖြစ်မှာလား ဆရာ”

“အင်း - မေးစရာပေါ့။ အဲဒီ (၄) ချက်စလုံးနဲ့ ပြီရင် ၁၀၀% မှတ်ပေါ့။ တစ်ချက်လွဲရင် ၇၅%၊ နှစ်ချက်လွဲရင် ၅၀%၊ သုံးချက်လွဲရင် ၂၅% သာ အဆို ပြန်တယ်လို့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါပြီ - ဒါပေမဲ့ ဆရာက မြင်တာနဲ့ ကလေးကိစ္စပြောတာက သေလို့လဲ ဆရာ”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှာ အချိုင့်ကလေးရှိတယ်။ အဲဒီ အချိုင့်ကလေးလုံးဝမပါရင် သားသမီးရရှိခက်တယ်။ အချိုင့်ကလေးတိမ်လေ သားသမီးရဖို့ ခက်လေပေပေပေကွာ”

“ဒါဆိုရင် ပျက်ကျေတတ်တယ်ဆိုတာက”

“အဲဒါကတော့ ကိုယ်နေတဲ့နေအိမ်ဟာ ရေတွင်းဟောင်း၊ ရေကန်ဟောင်း ကို အမှိုက်တွေနဲ့ဖို့၊ ဆောက်ထားပြီး ရေတွင်းဟောင်း နေရာတည့်တည့်မှာ ခုတင်ထားပြီး အိပ်မိရင် ကလေးပျက်တတ်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ - အဲဒီလို နေရာဟာ မသန့်ရှင်းတဲ့ အရာတွေ စုပေါင်းထားတဲ့အတွက် နေထိုင်သူတွေ စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်တတ်တယ်ကွ”

“အဲဒါတွေကို မှတ်ထားပြီးရင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ရေး၊ အိမ် ထောင်ရေး ရှေ့အနာဂါတ်မှာ အဆင်ပြေစေဖို့ ဘယ်လိုယကြာတွေ လုပ်ရ မလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦးဆရာ”

“အင်း - ဒါလည်း လိုအပ်တယ်။ သူ့အသက်အရွယ်အရ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်ပွန်းကွယ်လွန် သွားပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေ့ဘဝမှာ အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး လိုအပ်နိုင်တာပေါ့။ လိုအပ်လာရင် ဘဝမှာ အကောင်း ဆုံးဖြစ်ဖို့အတွက် မိမိနေအိမ်ကိုဝင်တဲ့ တံခါးမကြီးက အတွင်းဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ညာဘက်ထောင့်မှာ အဖြူရောင်ပန်းအိုးတစ်အိုးထားပြီး အနီရောင်ပန်းကလေးတွေ ဝေဆာအောင်ထိုးထားရမယ်။ မိမိအိပ်ခန်း ခန်းဆီးကိုလည်း အနီ၊ အဖြူ၊ အစင်းကြီးကလေးတွေ ပြုလုပ်ထားရမယ်။ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်းကိုလည်း အနီ၊ အဖြူစင်းကလေးတွေ အသုံးပြုရမယ်။ နောက်ပြီး ဆန်စေ့ ရှစ်စေ့ကို အဝင်တံခါးကြီး ခြေရင်းမှာချထားပြီး အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းဖို့ ဆုတောင်းရမယ်”

“ဒီလိုလား - အဲဒါက ဘာနည်းလဲဆရာ”

“ဒါကတော့ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဖုန်းရွှေနည်းပေါ့ကွာ။ သူ့လူမျိုးနဲ့ လိုက်မယ့် နည်းလမ်းပေါ့။ ဘယ်သူ သုံးသုံးရပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မှတ်သားစရာတွေ မှတ်ပြီးပါပြီ။ တောင်းမွန်ကုန်တိုက်ကိုသွားပြီး ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ငါ့ကို ညစာပြင်မပေးတော့ဘူးလား”

“ပြန်လာမှ စားပါဆရာ၊ ခုတော့ ပိတ်သွားမှာစိုးလို့ ပြေးဝယ်လိုက် ပါဦးမယ်”

“အေးပေါ့ - ဒီနှစ်ထဲမှာ မင့်ဖာတာအရ အနီရောင်၊ အဖြူရောင် ရေမယ်ဆိုတာပါ မှတ်သားထားပြီးမှ သွားဝယ်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြားသောအခါ ချာလီဆွေသက်မှာ ကျောက်ရုပ် တဲ့သို့ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းရင်တန့်သွားပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ညစာပြင်ဆင်ရန် ဝင်ရောက်သွားသဖြင့် ရယ်မော နေမိပါတော့သည်။

► ကောင်းသူခ

စာ	“တို့ရမဂ္ဂဇင်း” တွင် ရွှေချယ်ဖော်ပြခဲ့သော စာမူများ၌ အချို့
ဇ	စာမူရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာ မပါရှိခြင်း၊
ရှင်	နေရပ်ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်ခွင့်မရှိခြင်း စသည်
များ	အခက်အခဲများရှိပါသဖြင့် စာမူရှင်များအနေနှင့် လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊
သို့	ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ စာမူနှင့် လက်ဆောင်စာအုပ်ထုတ်ယူ
	နိုင်ရန် ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ငယ်စာအုပ်ဖြင့်
ဂျွန်ပုဂံ

ညောင်ညိုပင် ကျော်ဝင်း

ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနီဆရာ

ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနီဆရာ

အချိန်ကား ၁၉၇၀ - ခုနှစ်ကာလခန့်က ဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ရပ်ကား ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

နေရာကား စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ဘယ်ဝန်းလှသော မြို့ကျယ်တစ်ခုတွင် ပိတောက်ပင်များ၊ ဖျောက်ဆိတ်ပင်များ၊ သရက်ပင်များဖြင့် ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်းကာ ကျေးငှက်သာရကာတို့ဖြင့် ဖျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော ပေ(၁၀၀)ပတ်လည်ရှိ မြို့ကျယ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။ နေထွင်းတွင် လှပသော ပန်းပင်ကလေးများလည်း ဝေဝေဆာဆာဖူးပွင့်လျက်ရှိပေရာ နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်သည်။

“မိနွဲ့ရေ - မော်တော်ကား ရေဆေးပြီးပြီလားဟေ့”

“ပြီးပါပြီ - ဒေါ်ဒေါ်”

အိမ်ပိုင်ရှင် မသိန်းကြည်က တူမကလေး မိနွဲ့ကို မေးလိုက်သည်။ မိနွဲ့သည် ကားရေဆေးပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

မသိန်းကြည်မှာ ကိုယ်ပိုင်လျှစ်ကားကလေးတစ်စင်းရှိပြီး ဒဗိုင်းဘာဆစ်ဦးငှားကာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် ခရီးသည်များ ပြေးဆွဲလုပ်ကိုင်နေရာ

စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိန်းမသားနှစ်ဦးတည်း နေထိုင်သောအိမ်ကြီးဖြစ်ရာ ညနေဝင်ပြီဆိုလျှင် အိမ်ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် တည်ရှိနေပေသည်။ မြို့ကျယ်ကြီးဖြစ်ရကာ ညဘက်တွင် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ တတ်သည်။

သို့သော် မြို့ကျယ်ကြီးမှာ မသိန်းကြည်တစ်ဦးတည်း ဝိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်ရာ လက်ရှိအခြေအနေအရ မသိန်းကြည်က ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့တူဝန်းနစ်ယောက်သည် နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် မြင်းတံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ကာ ဘုရားခန်းတွင် စုရွံ့အိပ်ကြသည်။ မြင်ပသို့ မည်သူမျှ မထွက်ကြတော့။

“ သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ငယ်သံပါအောင် အော်မိမလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ လူလိုလို မျောက်လိုလို မည်းမည်း အကောင်ကြီးသည် လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းကာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမည်းမည်း အကောင်ကြီးသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ပြေးလွှားကာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေလေသည်။ ”

မြို့ကျယ်ကြီးဖြစ်ရကား ရပ်ကွက်ထဲတွင် သရဲခြောက်သည်ဟုလည်း သတင်းက ကြီးနေသေးသည်။ သို့သော် မသိန်းကြည်အနေဖြင့် နဖူးတွေ၊ အူတွေတစ္ဆေသရဲကို ယနေ့ထက်တိုင် မမြင်ဘူးသေးပေ။ မိမိတို့ဤအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်သည်ကို မနာလိုသူများက မကျေနပ်၍ မကောင်းသတင်း လွှင့်နေသည်ဟုသာဖော်ပြခဲ့လှပေသေးပါသည်။

တစ်ည အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် မိနွဲ့၏ အလန့်တကြားအော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညယ်တွင် မိနွဲ့၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံက ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

“ဒေါ်လေး - ဟိုမှာ - မည်းမည်းအကောင်ကြီး”
“ဘယ်မှာလဲ”
“ဟိုမှာ”

မိနွဲ့လှမ်းပြရာသို့ မသိန်းကြည် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ငယ်သံပါအောင် အော်မိမလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ လူလိုလို၊ မျောက်လိုလို မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် လေကဲ့သို့လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းကာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ပြေးလွှားကာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေလေသည်။ အချိန်ကား နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဖြစ်ရာ မသိန်းကြည်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်တက်လာသည်။

“မိနွဲ့ - ဒရိုင်ဘာ ဖော်မိုးကို ခေါ်လိုက်။ ဆရာကြီး စိတ္တသုခမော် သွားကြည့်။ ကြာရင် - ငါတို့ သေကုန်လိမ့်မယ်”

ဆရာကြီး စိတ္တသုခမှာ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းတက်နေသော ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ပယောဂကုသသော အသပြာမဖက်သည် ဆရာကြီးဟုဆိုရလျှင် မည်း မှားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဆရာကြီးမှာ ပုဇွန်တောင်၊ ရေကျော်စွဲ အိမ်ထိုင်ရပ်ကွက်ထဲတွင် နေထိုင်ရာ မသိန်းကြည်တို့သည် ဆရာကြီး၏ သို့မဟုတ် မြန်မာ သွားရောက်တွေ့ဆုံကြလေသည်။

ယခုတော့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် လူပြောသူပြော များနေသည့် မသိန်းကြည်၏ အိမ်တွင် သရဲခြောက်သည်ဆိုသော ကိစ္စသည် သေချာနေပေပြီ။ မသိန်းကြည်ကိုယ်တိုင်ပင် မည်းမည်းအကောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါ လော။ ထို့ကြောင့် အိမ်နှင့် ခြံမြေထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝကို တိုက်ထုတ်နှင်ထုတ်ရန်မှာ စိတ္တသုခဆရာကြီးမှလွဲ၍ မည်သူမှ တတ်နိုင် ပေ။

ရေကျော်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ဆရာကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ရတော့သည်။ မသိန်းကြည်သည် ရပ်ကွက်၏ ခြံမြေအပေါ်ထင်မြင်ချက်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည့် နာနာဘာဝကြီးအကြောင်းကို ဆရာကြီးအား ခရေစေ့တွင်းကျ အလုံးစုံကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

ဆရာကြီးသည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ နားထောင်ရင်း ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိလေသည်။ ဆရာကြီးကား အသက်အရွယ် ကြာရင့်လှပြီး ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မသိန်းကြည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာကြီးသည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးခိုက်ကန်တော့သည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ အာရုံပြုကာ -

“မသိန်းကြည် - မင်းတို့အိမ် အတိုက်အခိုက်ရှိနေတာ သေချာပြီ၊ ပြီးတော့”

ဆရာကြီးသည် စကားကို ဆက်ပြောရန် စဉ်းစားရသည်။ မသိန်းကြည်က စိတ်လောကြီးစွာဖြင့် -

“ပြီးတော့ - ဘာဖြစ်သလဲ - ဆရာကြီးရယ်၊ အမိန့်ရှိပါရင် -”

ဆရာကြီးသည် မျက်စိမိုက်ကာ အာရုံပြုပြီးပြောသည်။

“မသိန်းကြည်တို့အိမ်မှာ အတိုက်အခိုက်ရှိနေတာ သေချာပြီဆိုတော့ အဲဒီအတိုက်အခိုက် မကောင်းတာကို နှင်ထုတ်ဖို့ လိုလာပြီပေါ့ကွယ်။ ဆရာကြီးက အသက်အရွယ် ကြီးလာပြီဆိုတော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ - တပည့် ကိုဖိုးကျော်ကို ထည့်လိုက်ပါမယ်။ သူကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ပေပဲ။ သူ့ကို ဆရာကြီးကဲ့သို့ ယုံကြည်ပြီး စိတ်ချစွာ ခေါ်သွားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း မိန်းမသားတွေချည်းဆိုတော့ ကြောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ - ရပ်ကွက်ထဲမှာ

လည်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သရဲရှိတယ်။ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေပါတယ်ရှင်။ ခုမှ - ကျွန်မတို့ နဖူးတွေ၊ အူတွေ ကိုယ်တိုင်ကြုံကြရတာပါ”

“စိတ်ချပါ - အိမ်တွင်းပြဿနာတွေကို ဆရာဖိုးကျော် ရှင်းလင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ကဲ - ကဲ - မသိန်းကြည် - သူ့ကိုခေါ်သွား။ ဆရာဆေးဝါးပစ္စည်းအစုံအလင်နဲ့ ထည့်လိုက်ပါမယ်”

ဆရာကြီး စိတ္တသုခသည် တပည့်ကျော် ကိုဖိုးကျော်အား ဆေးဝါးပစ္စည်းအစုံအလင်နှင့် မသိန်းကြည်၏ လုပ်ငန်းအဝဝ အောင်မြင်သည်အထိ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရန် ညွှန်ကြားပြီး လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော်သည် မသိန်းကြည်၏ အိမ်နှင့် ခြံတွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော်သည် ဘုရားခန်းဆီသို့ ရောက်လာကာ ဘုရားကို ဦးတင်ဂါရဝပြုသည်။ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိပူဇော်သည်။

“မသိန်းကြည် - ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ အတိုက်အခိုက်တွေရှိနေတာ သေချာပြီဗျ”

မသိန်းကြည်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဆရာလေးရယ် - ဘယ်လိုအတိုက်အခိုက်တွေလဲ၊ ကူညီပါရှင် -”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆေးအစောင့်အရှောက်၊ အင်းအစောင့်အရှောက်တွေက ပြနေပြီလေ။ ဒီအိမ်ကို နည်းလမ်းမျိုးစုံနဲ့ တိုက်ထားတာဗျ။ တိုက်ထားတာတော့ စုံနေတာပဲ။ မသိန်းကြည် မသိဘဲနဲ့ ဒီလိုပဲဆက်နေသွားရင် ကြာရင် ခုတွဲရောက်တော့မယ် ခင်ဗျ”

“အမလေး - ဆရာလေးရယ် - ကြောက်လိုက်တာရှင် - ကယ်ပါဦး”

“ဒီတော့ - မသိန်းကြည် - ဆရာကြီးအမိန့်ရှိ ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ထေမဦးဆုံး အကာအကွယ်တွေ အရင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ - ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်တဲ့လူတွေ ငွေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ကို တစ်ယောက်တစ်ရစ် လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားရမယ်”

မသိန်းကြည်သည် အကြောက်အရှံ့မပြေသေးပဲ -

“ဆရာလေး ကောင်းသလို စီမံပါရင်”

ထို့နောက် ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော်သည် မသိန်းကြည်၊ မိနွဲ့နှင့် ကား ဒရိုင်ဘာ မောင်ဇော်မိုးတို့ကိုပါ လက်ဖွဲ့များ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲပေးလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော်သည် ခြံထဲသို့ဆင်းကာ ခြံမြေကို ဝပ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ညနေခင်းနေရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် အမှောင်ထုဆီသို့ ရွေ့လျားကူးပြောင်းလာပြီဖြစ်ပေရာ နွားရိုင်းသွင်း နေဝင်ချိန်ဟုပင် တိတိကျကျ ဆိုရပေမည်။

ဆရာလေး၏နောက်မှ မောင်ဇော်မိုးက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါကာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။ အမှောင်ထုသည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို တဖြည်း ဖြည်း ဝါးမျိုလာပြီဖြစ်သည်။ ဆရာလေးသည်လက်ထဲတွင် စီရင်ရန်ပစ္စည်း များကို ဗန်းနှင့်ထည့်ကာ မောင်ဇော်မိုးကို ကိုင်ထားစေသည်။ ထို့နောက် ဗန်းထဲမှ ဆန်နှင့် နန္ဒင်းမှုန့်တို့ကိုရောကာ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်အဖြစ်နှင့် ခြံစည်းရိုးပတ်ပတ်လည်ကို ကြပ်ပက်ကာ စည်းချလေသည်။

“ဪဝင်း - ဟေ - ဟေ - တိသျှတ္တ ဗန္တတ္တ

ဝါဒေးယျ - နိဝါဒေးယျ - ဗြမ္မဒတ္တာနံ

ဒေဝဒတ္တာနံ - အံနာလောမ - သွားဟုံ - ဟုံ - ”

ဆရာလေးသည် ထောင့်တစ်ထောင့်လျှင် စည်းချါထာ (၇)ခေါက်စီ ထောင့်လေးထောင့်ရွတ်ကာ ခြံကို လုံခြုံအောင် စီမံလေသည်။

ထိုသို့ ဂါထာရွတ်နေစဉ် ပြီးမြောက်သောအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များ လေမတိုက်ပါပဲလျက် ယိမ်းထိုးရွေ့လျားလာကာ တဟုံဟုံ တဟူးဟူးလေသံများ မြည်ဟည်းလာသည်။ ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် -

“ဝုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း”

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခဲများ အဆက်မပြတ် ကျလာလေသည်။

“အမလေး”

“ခဲတွေ ကျလာပြီ - ဆရာ”

မသိန်းကြည်နှင့် တူမကလေး မိနွဲ့သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ဆရာ လေးအနီးသို့ ပြေးကပ်လာကြလေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ မည်သူမျှ မတက်ရဲကြ

တော့ပေ။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခဲသေးသေးလေးများပါ မိုးရွာသကဲ့သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ လူမမြင်ရဘဲနဲ့ ခဲတွေ တဖြည်းဖြည်းကျလာတာဟေ့၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“ကျွန်မတို့ ကြောက်တယ်၊ လုပ်ပါဦး - ဆရာ”

ဆရာလေးသည် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူတွေ၊ ဒါ - ဒီမှာနေတဲ့လူတွေ ထွက်မပြေး၊ ပြေးအောင် လုပ်တာဗျ။ ဒါ ပုဏ္ဏကတိုက်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒီအိမ်တိုင်အလယ် မှာ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲနဲ့ စီမံထားတဲ့ (ပုဏ္ဏက) အင်းရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီအင်းကို ဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ - ပြောနေကြာတယ်”

ဆရာလေးသည် မောင်ဇော်မိုးလက်ထဲမှ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်ပန်းကန် ကိုကိုင်ကာ -

“ကဲ - ကဲ - အိမ်သားတွေ လာကြည့်ကြ”

ဆရာလေးသည် အိမ်သားများကိုခေါ်ကာ အိမ်၏ခေါင်းရင်းကို ခေါ်သွား သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းရင်းတိုင်၏ တိုင်ခြေတွင် ဆန်မန်းများကို စုပုံကြံချ လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်တိုင်အလယ်မှ တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်သံ၊ မြေငလျင်လှုပ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆန်မန်းရှိတဲ့နေရာတည့်တည့် တူးစမ်းဗျ”

ဆရာလေးက ပြောသည်နှင့် မောင်ဇော်မိုးသည် သံတူရွင်းတစ်ချောင်း လျှင်မြန်စွာ ပြေးယူလာပြီး တူးလိုက်လေသည်။

“ကဲ - တွေ့လား - သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပုဏ္ဏကအင်း”

မြေကြီးထဲမှ ထွက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အရာ အပြားကလေး ကို ဆရာကလေးက တောက်တိုင်လိုက်သည်။ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲဖြင့် စီမံ ထားသောစာတွေ သွင်းထားသော အင်းချပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

“ဒီအင်းပြားကို ရောင်းထဲ သွားပစ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ - ဒီအင်းကို ဩဇာမရှိ အောင် ကျွန်တော့်ပညာနဲ့ သန့်ချေရမယ်၊ ပြီးတော့ - ရောင်းထဲ သွားပစ်လိုက် ငါ့ ရောင်းရေထဲကို သေသေချာချာ ပစ်ချလိုက်ပါ - ကိုဇော်မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - စိတ်ချပါ၊ ဆရာလေးပြောတဲ့အတိုင်း ဒီပုဏ္ဏကအင်းကို သွားပစ်ပါမယ်”

ဆရာလေးသည် ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ - မသိန်းကြည်ရဲ့အိမ်ကို လောက်အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တိစ္ဆာန်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရင်၊ ဆရာလေးကို အားကိုးပါတယ်။ ဆရာလေး - ညစာ စား ပြီးမှ ပြန်ပါနော်”

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဆရာလေးသည် အိမ်ဦးခန်းတွင် ငှက်ပျောစီးကြမ်း အမွှေးနံ့သာများဖြင့် တင်လှူကာ ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေစဉ်မှာပင် ကြောက်မက်ထိတ်လန့်ဖွယ် အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

“ဗြန်း - ဗြန်း - ဗြန်း”

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

“ဟီး - ဟီး - ဟီး”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်မောသံလိုလို၊ မိစ္ဆာကောင်အော်သံလိုလို စူးစူး ဝါးဝါး အသံနက်နက်ကြီး ပေါ်လာပြန်ရာ အိမ်သားများ ထိတ်လန့်ကုန်ပြန် သည်။ အသံများသည် အိမ်၏ တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“အမလေး”

“ဘုရား - ဘုရား”

“လုပ်ပါဦး - ဆရာလေး။ ဒါ - ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ မကောင်း ဆိုးဝါးကောင်ကြီးရဲ့ အော်သံထင်တယ်။ ကြောင်လောက်လည်း မကဘူး။ ဓမ္မလောက်လည်း မရှိဘူး။ သူပုံစံက အနက်ရောင်ခေါင်းပေါ်မှာ ဘုနစ်လုံးနဲ့ မျက်လုံးကြီးက ရဲတွတ်နေတာပဲ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လျှောက်ပြေး နေတာ”

ဆရာလေးက ကုသုတ္တံဖြင့် ဆက်၍ ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ - ဒါ အတိုက်တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကိစ္စကို မိုးလင်းမှ ကျွန်တော် စီမံပါ မယ်။ ဒီမိစ္ဆာအစိမ်း တစ္ဆေသရဲကောင်ဟာ စည်းချစ်တည်းက အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် စည်းအတွင်းမှာပိတ်မိနေတာဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အဖွင့်ဂါထာနဲ့ ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ထွက်သွားမှာ”

“လုပ်ပါဦး - ဆရာရယ်။ ကြောက်လွန်းလို့”

“စိတ်ချပါ - ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက် သွားမှာပါ။ ကျွန်တော် မိုးလင်းအထိ ဒီမှာ စောင့်ပေးဖို့မယ်”

သည်လိုနဲ့ညညနက်လာပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းအရက်ဦးအလင်းရောင် ဆီသို့ ကူးပြောင်းလာသည်။ ဒရိုင်ဘာအပါဝင် အိမ်သားများသည် ညဦး ခိုင်းကာ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။ ဆရာလေးမှာ မျက်စိတ်မိတ်ရုံသာ ရှိခဲ့သည်။ ညက အတိုက်ကိစ္စ ဖော်ထုတ် နှစ် ဆရာလေး စီမံရတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ ကူးပြောင်းသည့်တိုင်အောင် အခြောက်အလှန့်များ ကြောင့် မသိန်းကြည်တို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မသိန်းကြည်သည် အဖော်ရလိုရငြား သူ၏ အစ်မဖြစ်သူ မသိန်းရီနှင့် ကလေး ငယ်ကလေးကိုပါ အဖော်အဖြစ် ထပ်မံခေါ်ထားလိုက်ရသည်။

ဆရာလေး ကိုဦးကျော်ကား ဇွဲနဲ့ပဲ ကြီးလှသည်။ ဆေးများ၊ အင်းများ၊ ခွဲများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

“အခု - ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်မှာက ကာဝေတိုက်၊ တစ္ဆေတိုက်ပဲ။ ကာဝေ ထိုက်ထားလို့ တစ္ဆေဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။ အောက်လမ်းအတတ်ပညာ ဆိုတာ အယုတ်တမာတွေပဲ ခင်ဗျ။ အခု - ဒီအိမ်ကလူတွေ မနေနိုင်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတဲ့ အောက်လမ်းပညာတွေထဲမှာ အခုနည်းက ဆော်တော်ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ ပြောရရင် - ကလေးမမွေးနိုင်လို့ သေဆုံး သွားတဲ့အစိမ်းသေရဲ့လက်ဖျံရိုးနဲ့ စီမံထားတာဖြစ်တယ်။ အောက်လမ်းဆရာ နဲ့ခေါင်းပြီး အဲဒီဆရာ စီမံပြီး သရဲမွှေးပြီး တိုက်ခိုက်နေတာပါ။ ဒီတော့ - ကြားခံ အစ်ယောက်လိုပါတယ်။ ဒီအစိမ်းတိုက် သရဲကို မြင်ရဖို့ကို ကိုဖော်မိုးက တူညီပါ”

“ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ - ဆရာ”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆေးတောင့်နဲ့ မျက်လုံးကို ကွင်းလိုက်ရင် အောက် လမ်းစီမံထားတဲ့နေရာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကဲ - ပြောနေကြတာပဲ။ ကိုဖော်မိုး ဝဲ ရှေ့တိုး၊ စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထား။ ဆေးကွင်းပြီးတာနဲ့ အနောက်တောင်အရပ် တို့ကြည့် - ကြည့်လိုက်ပါ”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကိုဇော်မိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာတော့သည်။ ပြီးနောက် - မျက်နှာကြီး တဖြည်းဖြည်း နီမြန်းလာကာ -

“တွေ့ပြီ-တွေ့ပြီ-ဆရာ၊ မီးနေသည်ရဲ့လက်ဖျံရိုးတွေ့ပြီ၊ အရိုးနဲ့အနီးမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိစ္ဆာသရဲမ နောက်ပြန်ကျောခိုင်းထိုင်နေတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ - ဆရာ - ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေထပြီး ခေါင်းကြီးကြီးလာတယ် - ဆရာ”

ဆရာလေးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မျက်ကွင်းဆေးအရှိန်ကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ကဲ - ကဲ - ဒီကိစ္စ အမြန်ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မှာ၊ ကြာကြာဆိုင်းနေလို့မရဘူး၊ ကိုဇော်မိုးက ကိုဇော်မိုးမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့နေရာက အစီမံသရဲမရဲ့ လက်ဖျံရိုးကို တူးဖော်ပြီး အဝတ်အနီစနဲ့ ထုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် - အဝတ်နီစနဲ့ ထုပ်ပြီးရင် နီးရာ သချိုင်းမှာ သွားမြှုပ်ပါ။ မြှုပ်တဲ့နေရာမှာ ခေါစာခွက်နဲ့ ထမင်း(၇)ဆုပ်၊ ပန်းနီ (၇)ပွင့်၊ အမဲသား (၇၀)သား ကျွေးပြီး မြှုပ်ရမယ်၊ မြှုပ်ရင်းနဲ့ ဒီဂါထာကို ရွတ်ပါ”

ဆရာလေးက ပြုလုပ်ရမည့် အစီစဉ်များကို ထပ်မံရှင်းပြလေသည်။ ပြီးလျှင် - သချိုင်းတွင် ရွတ်ရမည့်ဂါထာစာရွက်ကိုရေးကာ ကိုဇော်မိုးကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဂါထာက ဖော်ဗတ္တံ - ဘုရားဟံလို့ ခုနစ်ခေါက်ရွတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါ - ကိုဇော်မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ”

ကိုဇော်မိုးသည် တရိုတသေဖြင့် ဆရာလေး ကမ်းပေးသည့်စာရွက်ကို လှမ်းယူလေသည်။ မသိန်းကြည်က ကိုဇော်မိုးကို လှမ်း၍ -

“မောင်ဇော်မိုး - ကားယူသွား - ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာ လုပ်၊ မလွဲစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - မမ၊ စိတ်ချပါ - ချက်ချင်းသွားလုပ်လိုက်ပါမယ်”

သည်လိုနှင့် စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ထဲတွင် မသိန်းကြည်၏အိမ်တွင် တစ္ဆေသရဲ ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း၊ ဆရာများနှင့်သရဲတစ္ဆေများကို နှိမ်နင်းရခြင်း စသည့်အကြောင်းရင်းများသည် ပျံ့နှံ့ကာ လူပြောသူပြောများ သွားကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် တစ္ဆေသရဲများနှင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြင့် အိမ်ရှင်များအား မနေနိုင်အောင်၊ နာဖျားအောင်၊ ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်နေရသနည်းဆိုသော အကြောင်းရင်းကို စိတ်လေ့လာသော် ထိုသရဲခြောက်သောအိမ်ကြီးကား အမွေဆိုင်အိမ်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ထိုအိမ်ကြီးကို ရောင်းချလိုက်ပါမှ ငွေကြေးရရှိဘာ အမွေအဖြစ် ခွဲဝေနိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော် အတိုက်အခိုက်များကို နှိမ်နင်းပြီး ရက်သတ္တပတ် ထပ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။ အားလုံး တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွားမည် ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် (၃)ရက်မြောက်နေ့တွင် မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်များက ပြန်လည်ဖြစ်ပွားလာပြန်လေသည်။

ဆရာကြီးစိတ္တသုခ ခရီးဝေးသွားခိုက်တွင် ဆရာလေး ကိုဖိုးကျော်သည် အိမ်စောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူကာ ဆရာကြီးအိမ်တွင် ညအိပ်ညနေ နေထိုင်ပေးရချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခြံထဲသို့ အမောတကောဝင်လာသော ခိန်းမတစ်ယောက်သည် -

“ဆရာကြီး - ဆရာကြီး”

အော်ခေါ်သံကြား၍ ဆရာလေးက ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ မသိန်းကြည် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာလေးက ဧည့်ဝတ်ကြိုပြုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ - မသိန်းကြည်ရယ်၊ အမောတကောပါလား။ ထိုင်ပါဦး -

ခရသောက်၊ အမောဖြေပါဦး”

မသိန်းကြည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချကာ -

“ဆရာကြီးကော”

“ဆရာကြီး ခရီးသွားတယ်၊ နောက်(၁၀)ရက်လောက်မှ ပြန်လာမယ်”

မသိန်းကြည်၏ မျက်နှာတွင် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဓာတ်ကျသောမျက်နှာ သွင်ပြင် ပေါ်လာလေသည်။ ထိုနောက် ညည်းညူ၍ပြောသည်။

“ဒုက္ခပါပဲရှင် - အိမ်မှာ ပြဿနာထပ်ဖြစ်နေပြန်ပါပြီရှင်၊ တတိယဆင့် တယ်ပါဦး၊ ဆရာကြီးကလည်း မရှိပြန်ဘူး”

“ကိစ္စကို ပြောပါလေ၊ ကိစ္စကို ဖြစ်သမျှသိရမှ ကျွန်တော်က ကူညီနိုင်မှာပေါ့၊ ပြောပါ - ဆရာကြီးမရှိပေမဲ့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီနိုင်မှာပါ”

ထိုအခါကမှ မသိန်းကြည်သည် မျက်နှာအနည်းငယ် ရွှင်ပျလာကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး ဒီလိုပါ - ဆရာလေးရယ်၊ ဟိုတစ်လောက အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ လာနေကြတဲ့ ကျွန်မအစ်မရဲ့ ကလေးလေးက ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ အဲဒါ တက်သလို၊ ချက်သလို သတိလစ်လစ်သွားတာကြောင့် ကလေးဆေးရုံကို ပို့လိုက်မိတယ်။ ဟိုကျတော့လည်း မသက်သာပါဘူးရှင်၊ ဆရာဝန်တွေလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ ရောဂါ ရှာမရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် ကယ်ပါဦး - ဆရာရယ်”

“ဟုတ်လား - ဒါဆို - ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ဆရာလေးသည် အဝတ်အစား ကပျာကယာလဲကာ ဆေးရုံသို့ လိုက်လာလေသည်။ ဆေးရုံတွင် အခန်းသင့်ပင် ဆေးခန်းထဲ၌ ကလေးလူမမာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆရာလေး ရောက်သွားချိန်တွင် လူနာကလေးငယ်မှာ အနည်းငယ်သက်သာကာ သတိရနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မနက်က အကောင်းပဲ - ဆရာလေးရယ်၊ ထမင်းစားပြီး အိမ်အောက်ဆင်းဆော့ရင်းနဲ့ ကြောက်တယ် - ကြောက်တယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာတယ်။ ပြီးတော့ - သတိလစ်သလို၊ တက်သလိုလိုဖြစ်တာနဲ့ သူ့အမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ - ဆရာရယ်”

ဆရာလေးသည် ကုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ ကလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ကလေးတွင် အမှောင့်ပယောဂ ပူးကပ်နေလေပြီ။

“မသိန်းကြည် - ဒီရောဂါက ရိုးရိုးသာမန် သွေးရိုးသားရိုးရောဂါ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဆေးရုံဆိုတာ ရိုးရိုးသာမန်သွေးသားကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရောဂါပဲ ကုလို့ရမှာ။ ဒီလိုပယောဂမျိုးကို ဆရာဝန်တွေလည်း တတ်နိုင်ကြမယ်ထင်ဘူး။ ဒီတော့ - ဒီလိုလုပ်ချာ၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဆင်းလိုက်တော့။ ဒါက နတ်တိုက်ထားတာ”

“ဆရာလေးရယ် - မသိလို့မေးတာပါ။ နတ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဆရာလေးသည် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။
“နတ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲသိချင်ရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို တိုက်ထားတဲ့ နတ်တိုက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြမယ်။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ကို ဘာခေါ်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်။ ကလေး အသက်ရှင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ခြိတ်ခြိတ်လုပ်”

မသိန်းကြည်တို့ အိမ်တွင် ယနေ့ လူထုပ်ရုံသတ် စုံလင်လျက်ရှိသည်။ ဆရာလေးက အိမ်တွင် စိုက်ပေးသော နတ်တိုက်စုနဲ့ တိုက်ကို နှိပ်နှင်းမည်ဟု သတင်းရနေသောကြောင့် အိမ်နီးချင်းများက လာရောက် ခွေးနေကြခြင်းပင်။

ဆရာလေးသည် ဘုရားဂေဟာင်းဆောင်ရှေ့တွင် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများ စုံလင်စွာ စီမံပြုလုပ်ပြီးလျှင် ရတနာဒီပံ၊ မဟာဒီပံ အင်းတော်ဖယောင်းတိုင် ငြီးများကို စတင်၍ ထွန်းညှိလေတော့သည်။ ဂါထာမန္တန်များ မရွတ်ဖတ်မီ ဆရာလေးက ပရိသတ်များကို အောက်ပါအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားလေသည်။

“ယခုအချိန်ကစပြီး မင်္ဂလာအချိန်ခါ ကျရောက်လာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား - ဒီနေ့ဟာ မိတ္တူကောင်တွေ တို့အပြတ်ရှင်းလင်းသုတ်သင်မယ့်နေ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဂိုဏ်းဆရာကြီးများနှင့် ဆရာထွတ်ရပ်ပေါက်ဝိဇ္ဇာအပေါင်းကို ဖိတ်ကြားပါတယ်။ နတ်ဆင်းကြီး လေးပါး၊ ယောကတော်၊ နောကတော်၊ အနောက်ဘက်မယ်တော်၊ သူရဿတီ မယ်တော်၊ အထက် (၃၇)မင်၊ အောက် (၃၇)မင်းများကို ဖိတ်ကြားသက်သေ ပြုပါတယ်။

ယခုအချိန်ကစပြီး မသိန်းကြည်နဲ့ ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော် ဆိုသို့ ဘုရားကို အာရုံပြုပါ ခင်ဗျား”

အိမ်သားများနှင့် လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာသူများ တစ်ညတစ်ညတွင် ဆည်း ဘုရားကို အာရုံပြုရှိခိုးကြသည်။ ဆရာလေးသည် အောက်ပါအတိုင်း အပိန်ဂါထာကို ဆက်၍ရွတ်ပြန်လေသည်။

“ကကုသန်၊ ကောဏကုံး၊ ကသာမ၊ ဂေါတမ၊ အရိမေတ္တယျ၊ ငါးဆူ
စသော မြတ်စွာဘုရားတို့အမိန့်၊ ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာကောင်းတို့၏
အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်မှာ ဇမ္ဗူဒီပါ သင်္ချာပတ်ကုန်း၊ ကျွန်းလုံးထုမျှရှိသော
ဒေဝဒေဝါ နတ်တကာတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့နန်းဟောကံ၊ လန်ကြောက်လန်ဖိ၊ မြေ
သိမ့်သိမ့်တုန်၊ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့၊ ယောက်ယက်ခတ်စေ၊ သစ္စာရေကြောင်း
က၊ စိန်ပြောင်းအမြောက်၊ ပစ်ချစောက်လည်း၊ မကြောက်ကိုယ်နှင့် ဝေးကြ
စေ၊ ငါဆရာအမိန့်၊ အထက်ဆရာကြီးများ၏အမိန့်”

အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပြီး ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ကဲဗျာ - မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ဒီအထဲမှာ အင်္ဂါသမီးတစ်ယောက်လောက်
ပါများ ပါပါသလား၊ ခင်ဗျား ကူညီပါ ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကူညီစေချင်ပါတယ်”

ဆရာလေးကကားဆုံးသည်နှင့် မသိန်းကြည်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာ
ပြီး -

“ဆရာလေး - ကျွန်မ တူမ မိန္နဲက အင်္ဂါသမီးပါ”

ဆရာလေး ရှေ့မှောက်သို့ မိန္နဲ ရောက်လာသည်။ ဆရာလေးသည်
မိန္နဲကိုမြင်သည်နှင့် မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲလာကာ ခက်ထန်
လာသည်။

“ဒီမှာ - နင် - အင်္ဂါသမီးဆိုရင် နင့်ရဲ့ ခန္ဓာနဲ့ပီညာည့် ငါ့ကိုအပ်စမ်း - အပ်
စမ်း”

မိန္နဲသည် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လက်အုပ်ချီကာ ထိုင်နေသည်။ ထိုအခါ
ဆရာလေးက ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲများရှေ့တွင် ချထားသော မုန့်နှင့်ကျောက်
ပျဉ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂါသမီး မိန္နဲနဖူးကို လက်
တင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အမိန့်ပေးပြန်လေ
သည်။ သူ၏အသံက အောင်မြင်ပီသစွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။ ကြည့်ရှု
သူ ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။

“သူတစ်ပါးရဲ့ ဥစ္စာနဲ့ အသက်ဘေးကို မကောင်းကြံ လုပ်ကြံထားတဲ့
မိစ္ဆာကောင် ငါ့ရှေ့ကို ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆွဲခေါ် - ဆွဲခေါ်လာကြစမ်း။ အင်္ဂါ
သမီးကိုယ်ထဲ ပီညာည့်ဝင်စမ်း။ စွဲရင်းအတိုင်း ဝင်စမ်း”

ထိုစဉ် မိန္နဲ၏ အသံသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။ ဆရာလေး
သည် ငှက်ပျောပွဲထဲမှ ဆေးတောင့်တစ်တောင့်ကိုယူကာ ရေစိမ့်၍ မိန္နဲအင်္ဂါ
သမီးကို ပက်လိုက်ရာ -

“အောင်မလေး - ကြောက်ပါပြီ - ကြောက်ပါပြီ ခင်ဗျ - ကြောက်ပါပြီဗျ”

မိန္နဲ၏အသံသည် အံ့ညွဉ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ယောက်ျားတစ်
ယောက်၏အသံသို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာအမူအရာ
ဇုတ်ချင်းရင့်ရော်သွားသလိုရှိသည်။ ထို့နောက် မိန္နဲသည် ထိုင်နေရာမှထကာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပုဆိုးပြင်ဝတ်သည်။

“ပြန်ထိုင်စမ်း - သေချင်သလား”

မိန္နဲသည် ချက်ချင်းပြန်မထိုင်။ အနီးရှိ ဧည့်ပရိသတ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီး
ခြံထားသော တဘက်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ ခေါင်းပေါင်းတော့သည်။ ယောက်ျား
ကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

“ကြည့်စမ်းဟေ့”

“အေးတော့ - ယောက်ျားလို ခေါင်းပေါင်း၊ ပေါင်းပြီး လုံချည်ဝတ်သလို
ဝတ်ထားပါလား”

“ဟုတ်တယ် - ယောက်ျားဝင်ပူးတာဟ”

ပရိသတ်သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံလာသည်။ ဆရာလေးနှင့်
မိန္နဲကို ဝင်ပူးနေသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်မည်ကို အားလုံးက ရင်
ဇာထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ဆရာလေးက -

“တယ် - နင်လုပ်ထားတဲ့ပညာတွေ အကုန်ပြန်ယူရမယ်။ မယူရင် နင်
ဒါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဆရာလေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆေးတောင့်စိမ့်ထားသောရေဖြင့်
တောက်လိုက်ရာ -

“အောင်မလေးဗျ - ကြောက်ပါပြီ - ဆရာရဲ့၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး”

မိန္နဲသည် ယောက်ျားသံညွဉ်ကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လေ
ရာ ပရိသတ်များ လန်ချပ်ကုန်ကြသည်။ တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြစ်လာကြ တာ
တချို့ ထပြေးရန် ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသည်။ မိန္နဲ၏ပုံ သဏ္ဍာန်မှာ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သို့ ဖြစ်နေပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွက်ရာ
တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာလေးသည် ပြောင်းပြန်ထောင်ထားသော မှန်ထဲ
ဆွဲယူလိုက်ကာ ပရိသတ်မြင်အောင် ပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ - ဒီမှန်ကို ကြည့်ကြပါ။ အဲဒီမှန်ထဲမှာ ဘာကိုမြင်ကြပါသလဲ”

အားလုံးက ဆရာလေးကိုင်ဆောင်ထားသော မှန်ကို စုပုံကြည့်လိုက်
ကြပြီးသောအခါ -

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

အာမေဇိုတ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့သည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ
သည်။ မှန်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်၏အရိပ်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။
ထူးဆန်းလှသည်။

“မှန်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟေ့။ ခေါင်းပေါင်းနီကြီး ပေါင်းထား
တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ - မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ပါလား”

“ကြောက်စရာ”

ဆရာလေးသည် မှန်ကို သေသေချာချာကြည့်ကာ မာမာထန်ထန်ဖြင့်
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ - မိစ္ဆာအောက်လမ်းဆရာကြီး - ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကြီးကို ဘာကြောင့်
အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေတာလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

မှန်ပြင်ထဲမှ ခေါင်းပေါင်းနီအဘိုးကြီးသည် မျက်နှာကြီး ခပ်တည်တည်
ဖြင့် စကားမဆိုဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလေသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာလေး
ဆေးတောင့်ကို လှမ်းကိုင်ပြလိုက်ရာ -

“မပြောသူးလား - ဒီမှာတွေ့လား”

“အား - ပြော - ပြော - ပြောပါမယ် ခင်ဗျား။ ဒီလို အိမ်သားတွေမနေနိုင်
အောင် ခြောက်လှန့်ရတာဟာ သူတို့ခိုင်းစေလို့ လုပ်ရတာပါ ခင်ဗျား။ သူတို့
ခိုင်းတာပါ ခင်ဗျ”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ ပြော။ မှန်မှန်ပြောနော် - မလိမ်နဲ့”

“ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမွေဆိုင်တွေပါ ခင်ဗျား။ သူတို့တစ်ဦးတည်း
အမွေလိုချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာပါ။ လက်ရှိနေသူတွေ မနေနိုင်အောင်၊ သေ
ကြေအောင် လုပ်ခိုင်းတာပါ”

ဆရာလေးသည် တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။ ခပ်တည်တည်
ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရတာလဲ”
ခေါင်းပေါင်းနီဆရာကြီးက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ရွဲလိုက်ပြီးလျှင် -

“ငွေရလို့ပေါ့။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ငွေ ရလို့ပေါ့ဗျ”
ဆရာလေးသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဆေးကြိမ်လုံးကို

တောက်ကိုင်လိုက်သည်။
“ငွေလိုချင်တိုင်း လုပ်ရမှာလားဗျ။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်မှ ရမယ့်ငွေက
စင်ကြယ်ပါမလား - လူယုတ်မာကြီးရဲ့။ ဟုတ်ပြီ - အဲဒီတော့ အောက်လမ်း
ဆရာကြီး ခေါင်းပေါင်းနီ - ခင်ဗျားပညာတွေကို ဘုရားလှူရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ မိန့် (ခေါင်းပေါင်းနီဆရာကြီး) သည် ဝိုသံပါကြီးနှင့် -

“မလုပ်ပါနဲ့ - ဆရာရယ်”
“ဘာမလုပ်ရမှာလဲဗျ။ ဒီပညာနဲ့ ခင်ဗျား သူများတွေကိုလည်း လိုက်ပြီး
အားပေးနေဦးမှာပဲ။ နောင်တမရနဲ့ဦး”

ဆရာလေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်လေသည်။
ခေါင်းပေါင်းနီဆရာကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“အမလေး - ကြောက်ပါပြီဗျ။ ပညာတွေကို လှူပါတော့မယ်”
ထိုအခါမှ ဆရာလေးသည် အရိုက်ရပ်ကာ -

“ကဲ - ရချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်မှာ အတိုက်အခိုက်တွေ မရှိတော့ဘူး။ စိတ်ချ
အကြပါ။ အဲဒီတော့ အောက်လမ်းဆရာကြီး ခေါင်းပေါင်းနီ - ခင်ဗျားပညာတွေ
ကို ဘုရားလှူပြီး အောက်လမ်းဆရာကြီး ထွက်စေ၊ အင်္ဂါသမီး မူလဝံ့အတိုင်း
ဖြစ်စေ”

ဆရာလေးမှ အင်္ဂါသမီးအား ရေမန်းဖြင့် ပက်ဖြန်းကာ အတိုက်အိမ်ကြီး
ထဲမှာ ပြီးစီးလေသတည်း။

► သွင်ညိုပင် ကျော်ဝင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမည်မှာ ဧကန်အောင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဝါသနာအရ အင်းတိုင်း၊ အေး၊ လှုံ၊

လမော်တို့ ပညာရပ်များကို လေ့လာပြီး ဝါသနာအရ လူတို့အား

အထောက်အကူပြုရန် ဆရာတော်တို့၏ နေရာအရပ်များ

ဆရာတော်တို့ အမည်အဖြစ် လိုက်ပါလေ့ရှိကြောင်း ဖြစ်၏။

ခရီးတစ်ကြိမ်တစ်လှည့် မြောက်ဘက်သို့ ဦးဆောင်ခရီးစဉ်

မဂ္ဂဇင်းတိုက်
ပြန်
မဂ္ဂဇင်းတိုက်

ကေသာရ

မထူးဆရာတော် ကျွန်းတော်နှင့် ဆရာကြီးများ

ကဆယဂ

ဆရာကြီးတွင် နမဝယ်တစ်ယောက်ရှိရာ ထိုနမဝယ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်က အောက်လမ်းကဝေများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ယနေ့ တိုင် မေ့မြောနေဆဲဖြစ်ကာ လူသူမနီး တောကြီးပျက်မည်းတစ်နေရာရှိ ဂူကြီး တစ်ဂူထဲတွင် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရှိနေဆဲဟု ယုံကြည်ရ၏။ နှစ်သုံးဆယ်ခန့် လူသေကဲ့သို့ မေ့မြောနေခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ဆေးဝါးများ အစုံအလင်ယူဆောင်ကာ ဆရာကြီး၏ နှမရှိမည်ဟု ထင်မှတ်ရာ ဒေသသို့ အရဲကိုးကာ ထွက်လာကြတော့၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်ကို အောက်လမ်း ဝိဇ္ဇာဆရာများ၊ ကဝေမများက သူတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် သိရှိကြပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြပေပြီကော။ ကဝေဆရာမကြီး၏ သားဖြစ်သူ အောက်လမ်းဆရာ ဦးဆောင်လိုက်ပါလာ ခြင်းပင်။

တောတွင်းခရီးကား ကြမ်းတမ်းလှပေ၏။ မြန်မာပြည်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးမှာ ဒုတိယနေ့ နေ့လယ်ခင်းဝယ် တစ်ခုသော တောင်ကမ်းပါးကို ဖြတ်ကျော်မိလေ၏။

တောင်ကမ်းပါးကြီးကား မြင့်မားလှပေ၏။ တစ်ဖက်တွင် ရှောက်ကြီးမှာ နက်ရှိုင်းလှစွာဖြင့် တည်ရှိ၍ နေပေရာ လေတဟူးဟူးဖြင့် တိုက်ခတ်၍နေ သဖြင့်လည်း ကမ်းပါးကို ပန်း၍သွားရသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း လှပေတော့၏။

ပန်း၍သွားရသော လမ်းကြောင်းကလေးလည်း လူတစ်ယောက် သွား သာရုံမျှသာရှိရာ အကယ်၍သာ တစ်ဖက်မှ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်သော်လည်း ကောင်း၊ ရန်သူတစ်စုံတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း လာ၍နေပါက နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ဆုတ်မှသာ ဖြစ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေ၏။

“ဘယ်နယ်လဲ - ဆရာကြီး”

“ဘာတုံး - မောင်အောင်”

“လမ်းက ဆိုးလှချည့်လား - ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျဉ်းလည်းကျဉ်း၊ တစ်ဖက် မှာလည်း ချောက်ကြီး၊ တစ်ဖက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း တွယ်လို့ ဖက်လို့ မရ၊ ရှေ့ကနေ ရန်သူ ပေါ်လာမှဖြင့် ...”

“တွေ့ပြီး မစိုးရိမ်စမ်းနဲ့ကွယ်၊ လမ်းမှန် လမ်းကောင်းရောက်ဖို့ နည်း နည်းပဲ လိုပါတော့တယ်ကွဲ့”

“ဟောဗျ - ရုတ်တရက် မှောင်သွားသလား အောက်မေ့လိုက်ရတယ်”

“အင်း - မောင်အောင် - သတိထား၊ ကမ်းပါးယံဘက်ကို ကပ်”

ဆရာကြီးက ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော်မှာ ပိုမို၍ ထိတ်လန့်လာ မိပေတော့၏။

ထိုအတွင်း လေပြင်းကြီးမှာလည်း ရုတ်တရက် တစိုးစိုး တိုက်ခတ်၍ လာခဲ့ပြန်ရာ ချောက်ကြီးအတွင်းသို့ မကျနိုင်စေရန် ဝမ်းလျားမှောက်လို့ ဝှေပေတော့၏။

ဤအခြေဝယ် ဆရာကြီးသည် ဗင်ထိုင်၍ချလိုက်သည်ကို တွေ့ပြန်ရာ ကျွန်တော်မှာ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ရပေတော့၏။

“မောင်အောင် - ဝမ်းလျားမှောက်နေ - မထနဲ့”

နဂိုကမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရသည့်အထိ ဆရာကြီးက ဤသို့ ထင်မိ၍ ပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့် စိတ်တွင်းဝယ် ပိုမို၍ နောက်ကျလာကာ ရင်တွင်းမှလည်း တထိတ်ထိတ်ခုန်၍ လာခဲ့လေတော့၏။

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်များလဲ - ဆရာကြီး”

“ဆရာလည်း ခူးစမ်းတုန်းပဲကွယ်”

ဆရာကြီးအခြေကား အားရစရာမရှိ။ လေပြင်းကြီးမှာ ပိုမိုကြမ်းတမ်း၍ လာလျက် အမှောင်ထုမှာလည်း နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်ပါလျက် ထူးခြားစွာဖုံးလွှမ်း၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်ပေ၏။

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

အလိုလေး - ဘုရား - ဘုရား - ဘုရား။ ကျားဟိန်းသံကြီးများပါတကား။ ဤမျှနက်လှသော ချောက်ကြီးအခြေဝယ် ရောက်ရှိနေသော ကျားကြီးများကား ကျွန်တော်တို့ အသားကို စားသောက်ဝါးမျိုရန် စောင့်ဆိုင်း၍ နေကြခြင်း ဖြစ်ရပေမည်သာ။

“ရိုမ်း - ဂျလိန်း - ရိုမ်း”

“အမယ်လေးဗျ - သွားပြီး ဘုရား - ဘုရား - ဘုရား”

ရိုမ်းဟူသော အသံကြီးကား ကမ်းပါးအတွင်းမှ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်၍ လာခြင်းဖြစ်ကာ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ တုန်၍ သွားစေသောကြောင့် ကမ်းပါးကြီးပဲ့ကျကာ ထိုအပွဲနှင့်အတူ ဆရာကြီးနှင့်တကွသော ကျွန်တော်မှာ ကျဆင်း၍ သွားကြကာ ဟိန်းဟောကံ၍နေသော ကျားရိုင်းကြီးများ၏ အစာဖြစ်ရပေပြီတကားဟု လွန်မင်းလှစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် အမယ်လေးဗျဟု အော်ရင်း ဘုရားကို တ.ကာ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံပိတ်လိုက်မိလေ၏။

“သတိထား - မောင်အောင်”

“အလိုလေး - ငါ့ရော၊ ဆရာကြီးရော မကျသေးပါကလား”

ဆရာကြီးအသံ ကြားလိုက်ရမှ အင်း - အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲလျက်ရှိပါ သေးတကား။ ချောက်ထဲ မကျသေးပါတကားဟု သိလိုက်ရပေတော့၏။

သို့ကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“အလိုလေး - မိုးတောင်ချုပ်ပါ ပေါ့ကလား။ မြန်လိုက်တာ”

“ဘယ်ကလား မိုးချုပ်ရမှာလဲကွယ်။ အခုမှ မွန်းလွဲပြီးစ.ရီသေးတာ။ သတိထားမှပေါ့ - မောင်အောင်”

ဟုတ်ပေ၏။ မှန်ပေ၏။ ဤမျှသော အချိန်အတောအတွင်း၌ မိုးမချုပ်တန်ရာ။ ဤသို့ဆိုသော် ဘာကြောင့် မှောင်ရသနည်း။

“လေကြီးမိုးကြီး ကျလိမ့်မည်။ မှောင်ကြီးမည်းကြီး ကျလိမ့်မည်”

ရှေးတုန်းက ရွှေပေလွှာများတွင်သာ တွေ့ဖူး၏။ ယခုမှ နေ့စင်းကြောင်တောင် လေပြင်းကျကာ မှောင်ကြီးမည်းကြီးကျသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရပေ၏။

အကြောင်း အသိနည်း - ငါတို့၌ အမှားရှိသဖြင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များကပင် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်၍ ရက်စက်စွာ ပြုမူလေသလော။

နေရာကလည်း အတွယ်အတာ ကိုင်စရာမရှိသော ကမ်းပါးစွန်း လမ်းဘုန်းချောက်ကြီးခံလျက်ရှိသောနေရာ ရှေ့လည်းမတိုးသာ၊ နောက်လည်း ဆုတ်သာ ဒုက္ခပါပဲတကား။

“ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ - ဆရာကြီးရဲ့”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဆရာ ရှိပါတယ်”

“ရှေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားမလဲ”

“အခု - လင်းသွားမှာပါကွယ်”

“ဟောဗျ - နီရဲရဲကြီး”

အမှောင်ထု အနည်းငယ်လင်းသွားပြီး အနီရောင်ကြီးကို မြင်လိုက်သူ သောကြောင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိပြန်၏။

“အင်း - လက်စသတ်တော့ - ဝိဇ္ဇာယုတ်ကိုး”

ဆရာကြီးပြောသံကြောင့် ကြည့်လိုက်မိရာ နီလုသောအဝတ်ကို ပေါင်းထားပြီး မင်းသားဝတ်အင်္ကျီခါးရှည်ကို ဝတ်လျက်၊ နီရဲသော လုံချည်ကို မင်းသားဟန် ခါးတောင်းကျိုက်ထားသော လူလိုလို၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို လက်တွင် ကြိမ်လုံးကိုင်လျက် တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ထိုလူနီနီကား ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာဝယ် မတ်တတ်ရပ်ကာ စူးရှသောမျက်လုံးဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်၍နေပေ၏။

“ငါကား - လောကီယဝိဇ္ဇာတည်း။ သင်တို့အား အန္တရာယ်မရှိစေရန် ကာကွယ်ဖို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်”

“အဖေ - ဝိဇ္ဇာယုတ်၊ ငါတို့ကား သင်ကဲ့သို့သော ဝိဇ္ဇာယုတ်ကို မယုံကြည်၊ ဖယ်လေလော့...”

“ဟယ် - လူမိုက်၊ သင်ကား - မိုက်လှည့်ဘိ၏။ အို - နောက်မှ သူငယ် - သင်သည် အန္တရာယ်ကင်းလိုက နေရပ်သို့ ပြန်လှည့်လေလော့။ ဤလူမိုက်နှင့် မလိုက်လေနှင့်”

လောကီယဝိဇ္ဇာ ဆိုသူကား ဆရာကြီးကို ကျော်၍ ကျွန်တော်အား ပြောလိုက်ပေ၏။

အသို့နည်း - ဝိဇ္ဇာနှင့် တွေ့ရပါလျက် ဆရာကြီးသည် ဝိဇ္ဇာကိုပင် ဝိဇ္ဇာယုတ်လေ။ ဘာလေး ပြောဘိ၏။ အကြောင်း အဘယ်ပေနည်း။ အန္တရာယ်ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားနေ၍ပေလော့။

ဤသို့ စဉ်းစားမိသော ကျွန်တော်မှာ ဝိဇ္ဇာအား အထင်ကြီးချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး ဆရာကြီးအား ဤသို့ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဆရာကြီး - ကံကောင်းလို့ ဝိဇ္ဇာနဲ့ လာတိုးနေမှ ကလန်ကဆန် မပြောပါနဲ့ ခင်ဗျ။ ချောက်ထဲ ကျနေပါဦးမယ်”

“တယ်ကွယ် - အသာနေစမ်း”

ကျွန်တော်ကား ငြိမ်၍နေလိုက်ပြန်၏။

“လူမိုက် - သင်၏လူငယ်ကို ငွေလျက် ငါ၏စကားကို နားထောင်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လေလော့...”

“ငါကား - မပြန်၊ ငါ့ခရီး ငါသွားမည်”
“လူမိုက်၊ သင် - ငါ၏ စကားကို နားမထောင်ပါက ဤမှရှေ့၌ ပထမလောင်မီးကြီး တွေ့ရလတ္တံ့”

“ကမ္ဘာပျက်မီးပင်ဖြစ်စေ - ငါမကြောက်”
“မီးကိုကျော်လျှင် ကျွဲရိုင်းအုပ်ကို တွေ့ရလတ္တံ့”

“ကျွဲရိုင်းမျှကို ကြောက်ရမည်လော”
“ထိုမှ ရှေ့သို့ဆက်သော် မြေဆိုးတောကို ရောက်ရလတ္တံ့”

“နဂါးဆိုးဖြစ်စေ - ငါမပူ”
“လူမိုက် - နောက်ကြောင်းပြန်လော့”

“ငါမပြန်”
“သင် - သေးတွေ့လိမ့်မည်”

“သင့်အတွက်မရှိ၊ ငါ့ကိုစွန့်ခွာပါ ဖြစ်သည်”
“ကောင်းပြီ - သင့်မိုက်ပြစ် သင်ခံရလတ္တံ့”

လောကီယဝိဇ္ဇာနီကား ဆရာကြီးအား ကြိမ်နှင့် ရိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ငြိမ်းမှ လက်ကိုရုတ်ကာ စူးရှပါးပါးကြည့်လျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်၍သွားလေတော့၏။

ဆရာကြီးလည်း တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာခေါက်လိုက်၏။
“ကိုင်း - မောင်အောင် - ခရီးဆက်စို့”

လောကီယဝိဇ္ဇာမိုက်ပျောက်ကွယ်သွားလျှင်ပင် အမှောင်ထုလည်း စဲ၍ သွားကာ လင်း၍လာရုံမျှမက လေပြင်းကြီးမှာလည်း ငြိမ်သက်၍ သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရပေတော့၏။

“ဆရာကြီး - ဝိဇ္ဇာမိုက်ကို ဘယ်နည်း ပြောလိုက်တာလဲ ခင်ဗျ”
“အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာယုတ်ကွယ်၊ အကြောင့် - မြန်မြန်ပြန်အောင် တမင်ပြောလွှတ်တာ”

“ဆရာကြီးကို ကြိမ်နဲ့ ရိုက်တော့မလို လုပ်သေးတယ်”

“လှန်တာကွယ်၊ နောက်ဆုတ်မိရင် လိမ့်ကျအောင်လို့ တကယ်လည်း မရှိက်ရဲဘူး။ ဆရာဆီမှာ သိဒ္ဓိမြောက် ဝိဇ္ဇာရှုပ်ပါတယ်”

“သူပြောတာတွေ တကယ်တွေ့ရမှာလား”

“တွေ့ရလိမ့်မကွဲ့”

“ဒါဖြင့် - အန္တရာယ်မြင်လို့ တကယ်ပြောတာပေါ့”

“မောင်အောင်က တယ်အ၊ သကိုး။ အဲဒီ အန္တရာယ်က သူလုပ်တဲ့ အန္တရာယ် နောက်ကြောင်းပြန်အောင် အကျိုးလိုသလိုနဲ့ ခြောက်တာ”

“နီ - အန္တရာယ်က တကယ်ရှိတယ်ဆို”

“သူဟာသူ အစကတည်းက ရှိနေတဲ့ အန္တရာယ်မဟုတ်ဘူး။ သူက တမင်ရှိအောင် ဖန်တီးပေးမယ့် အန္တရာယ်ကွယ်”

“ဟို - ကဝေမသား ဆရာရဲ့ ဆရာဆိုတဲ့ အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးကား ကမ်းပါးခရီး လမ်းကျဉ်းကို လွန်ခဲ့ကြတာ ညနေခင်းဝယ် ကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပေတော့ရာ ဆရာကြီးမှာ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာများ ကို အထက်အောက်မကျန် စည်းတား၍ နေသည်ကို တွေ့ရပေတော့၏။

“ဆရာကြီး - ဒါလောက်တောင် အရေးကြီးလား”

“ကြီးနိုင်သကွယ်”

ကျွန်တော်ကား အရေးကြီးနိုင်သည်ဆိုသောကြောင့် ညစာအတွက် ကမန်းကတန်း ချက်ပြုတ်ကာ မီးပုံကြီးနားကို ထင်းတုံးခြောက်ကြီးများ ရှာဖွေကာ အသင့်ဖို၍ထားပြီး စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ရပေတော့၏။

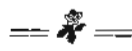
ထမင်းစားပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် ဆရာကြီးလည်း ဘုရားဝတ်ပြုကာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ နေလေတော့ရာ ထင်းမီးဖြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်မိပေတော့၏။

“မောင်အောင် - စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်ပြီကွဲ့”

“ဟင် - ခုနကတော့ အရေးကြီးနိုင်တယ်ဆို”

“မှန်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ - ဘိုးဘိုးကိုလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ အရံအတားလည်း ပြည့်စုံပြီ။ ဒါကြောင့် - ပြောတာကွယ်”

ဆရာကြီးကား ဤမျှပြောကာ ပုတီးစိပ်၍ နေပေတော့ရာ ကျွန်တော်အည်း ဆက်လက်စကားပြောခွင့် မရတော့သည့်အတိုင်း ထိုညဉ့်အဖို့ ခရီးအိမ်သို့ အတိုးချကာ တစ်ခါတည်း အိပ်လိုက်မိပေတော့သတည်း။

“ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ”

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

“ဟုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း”

ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ သွားမိ၏။ အသံကြီးများကား ပြင်းထန်၍ ခြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏။

“မောင်အောင် - ရှေ့မတိုးနဲ့”

“ဘယ်နဲ့အသံကြီးတွေလည်း - ဆရာကြီး”

“မီးကြီး လောင်သံကွယ်။ မုန်း - မီးနယ်ထဲ ဆရာတို့ ရောက်ပလား”
ဆရာကြီးက စူးစမ်းနေပြန်၏။ တစ်ခဏအကြာတွင်ကား နံ့သေးဆီမှ အပြန်အကွာဆီဝယ် မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ၊ တဝေါဝေါ - တဗျန်းဗျန်း - ထပြောင်းပြောင်း လောင်ကျွမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး ရောက်ရှိနေရာကား တောင်မြင့်ကြီးနစ်ခု၏ အကြား မြေပြန့်မှာဖြစ်၏။ နစ်ဖက်သော တောင်မြင့်ကြီးများမှ မီးများညှပ်လျက် လောင်ကျွမ်းနေပေပြီ။

“အင်း - ဆရာတို့ မီးနယ်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“နောက်ပြန်တွေ့ကြစို့လား - ဆရာကြီး”

“တွေ့ရိုး ဆုတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး - မောင်အောင်။ ဆရာတို့တွေလည်း အပိုပဲ။ နောက်မှာ မီးတွေလောင်လာပြီ”

“အမယ်လေး - ဘုရား - ဘုရား - မီးသုံးဖက် ညှပ်နေပါလား”

www.burmeseclassic.com

နံဘေးနှစ်ဖက်မှ လောင်လာသောမီး၊ နောက်မှလောင်လာသော မီးများ ကား အရှိန်ပြင်းလှဘိ၏။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရောက်လာပေတော့မည်။ ရှေ့သို့တိုး၍ သွားရန်သာ ရှိတော့၏။

“ဟင် - ဘုရား - ဘုရား - ရှေ့မှာလည်း မီးခိုးတွေပါလား”

တောကြီးတစ်ခုလုံး လောင်မီးကျခဲ့ပြီ။ ပြေးစရာလမ်း မရှိတော့ပါ တကား။

“ဘယ်နှဲ့လုပ်မလဲ - ဆရာကြီး”

“နံဘေးနှစ်ဖက်က မီးနဲ့ နောက်က လောင်လာတဲ့မီးအတွက် ကိုက်တစ် ရာလောက်အထိ စိတ်မှန်းပြီးထားတဲ့အနေနဲ့ ငှင်းပရိတ်နဲ့ ရာဇတောဝါကို ရွတ်ပြီး လိုက်ခဲ့။ ရှေ့က လောင်လာတဲ့မီးအတွက် ဆရာတာဝန်ထား”

“ကျွန်တော် ရွတ်လိုရမလား - ဆရာကြီးရဲ့”

“နံဘေးမီးနဲ့ နောက်မီးက အရေးမကြီးဘူး။ ရပါတယ် - ရွတ်သာရွတ်”

“ရှေ့မီးက အရေးကြီးသလား”

“အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါကမှ အတားအဆီးကွယ့်။ ကျန်တဲ့မီးသုံးဖက်က အခြောက်အလှန့်သက်သက်ပဲ”

လောင်မီးကြီးကား ထိတ်လန့်စွယ်ရာ တဝေဝေ အသံကြီးကို ဖြစ်စေ လျက် လောင်ကျွမ်း၍ လာနေ၏။

သစ်ပင်ချုံပုတ်များမှာ တဝန်းဝန်း တပြန်းပြန်း မြည်ဟည်းကာ လောင် မီးကြီး၏ ဝါးမျိုးလွှမ်းခြင်းကို ခံ၍ နေရပေ၏။ မြင့်မားလှသော သစ်ပင်ကြီး များမှာကား ပြန်းခနဲ ဝန်းခနဲ ပြုလဲ၍ ကျသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရပေ၏။

လေးဖက်လေးတန် မီးလျှံကြီးများ ပိုင်း၍လာခဲ့ပေပြီ။

“မောင်အောင် - ရွတ်တော့လေ”

စိတ်နှလုံး ချောက်ချားလှစွာဖြင့် မီးလျှံကြီးများကို ကြည့်နေမိသော ကျွန်တော်မှာ ဆရာကြီး၏ ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရမှပင် ဟုတ်လို ဟုတ်ငြား။ မီးလျှံကြီးများကို တားနိုင်လို တားနိုင်ငြား ရွတ်တော့အံ့ဟု စိတ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိလေတော့၏။

ထိုအချိန်ဝယ် နံဘေးနှစ်ဖက်နှင့် အနောက်မှ လောင်လာသော မီးလျှံ ကြီးများမှာ ကိုက်တစ်ရာကျော်မျှသို့ပင် ရောက်ရှိ၍နေပြီ။ မီးအငွေ့အသက် များကိုပင် ရှုရှိုက်၍ နေရပြီ ဖြစ်ပေ၏။

“အတ္တိလောကေ သီလဂုဏော၊ သဗ္ဗံသောစေယျနန္ဒယာ၊ တေနသဓဇ္ဇေန တာဟာမိ၊ သစ္စ ကိရိယ မနတ္ထရံ”

ကျွန်တော် ငှင်းမင်းပရိတ်ကို ဧ၍ ရွတ်လိုက်မိ၏။ လောင်မီးကြီးသည် ရှေ့ သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အထိ တိုး၍လောင်ထားရာမှ ကျွန်တော် မှန်းထားသော တိုက်တစ်ရာခန့် အရောက်ဝယ် ရှေ့သို့တိုး၍ မလာတော့။

သို့သော် - တဝန်းဝန်း တဟုန်းဟုန်း လောင်မြဲလောင်နေ၏။

“သန္တိပက္ခာအ ပတနာ၊ သန္တိပါဒါအ ဝဉ္ဇနာ”

ကျွန်တော် ဆက်၍ အားရပါးရ အသံထွက်မှန်မှန် ရွတ်လိုက်၏။ မီးကြီး မှာ မငြိမ်းသည့်တိုင် ရှေ့သို့တိုး၍ မလာတော့။ သို့သော် နောက်မီး၊ နံဘေးမီး များ ရှေ့သို့ လောင်မလာစေကာမူ ရှေ့ မီးတောက်ကြီးများကား ကြောက် ဆက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးဖြင့် လောင်၍လာနေ၏။

“မာတာပိတာစ နိက္ခန္တာ၊ ဇာတဝေဒ ပဋိတ္တမ”

ကျွန်တော်ကား ဆက်၍ ရွတ်၏။ ထပ်၍ ရွတ်၏။ ရာဇတောဝါကို လည်းမနေမနားရွတ်၍ ဆရာကြီးနောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

ရှေ့မှ မီးလျှံကြီးများကား ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးအား ဝါးမျိုးလောင် တျမ်းတော့မည့်အလား လောင်၍လာနေသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေတော့၏။

ဆရာကြီးကား လက်တွင်းဝယ် အင်းတစ်ခုကို ကိုင်ကာ ရှေ့သို့သာ တိုး၍ သွားနေ၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှစွာသော ရယ်သံကြီးကား ရုတ်တရက် နားကွဲလှနိုးပါး ပေါ်ပေါက်၍လာ၏။ ဘယ်အရပ်က ပေါ်လာမှန်းမသိ။

ရေမှ မီးကြီးသည် တစ်လမ်းလုံးကို ပိတ်ဆို့လောင်ကျွမ်းကာ ကိုက်
ဝါးဆယ်ခန့်တို့ပင် ရောက်လာပြီဖြစ်ပေ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသော
ရယ်သံကြီးကလည်း စိတ်နှလုံး ရောက်ချားဖွယ်ရာ ထပ်၍ထပ်၍ ပေါ်လာ
ပြန်၏။

“လုပ်ပါ - ဆရာကြီးရဲ့ မီးတွေ နီးလာပြီ”

ဆရာကြီးကား ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်တွင်းရှိ
အင်းကို မီးလျှံဝင်းများဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ဝေါခနဲမြည်သွား၍ မီးလျှံ
လျော့၍သွားရာမှ တဟုန်းဟုန်း မြည်လာပြန်၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

မီးလျှံကြားမှ ရယ်သံကြီးက ပေါ်၍လာပြန်၏။ လေပြင်းကြီးက ဝုန်းခနဲ
တိုးလိုက်ပြန်၏။

ဆရာကြီး ဆေးလုံးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး အမိန့်ပြန်လိုက်၏။
ပြီးလျှင် မီးတောက်ကြီးများ အတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

“ရို - ရို - ရို - ရိုး”

ပြင်းထန်လှသော တရိုရိုအသံကြီး၏ အဆုံး၌ ရိုးခနဲ မြည်ဟည်း၍
သွားကာမီးလျှံများ နိမ့်ကျသွား၏။

သို့သော် မီးကြီးကား တကယ်မငြိမ်းသေး။ အပူရှိန်သည် တစ်ချက်တစ်
ချက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဟပ်၍လာ၏။

ဆရာကြီးလည်း ဆေးလုံးနှစ်လုံးကို နှိုက်ယူလိုက်ကာ တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ရှည်လျားသော ရှိရှိဟူသည့်အသံကြီးနှင့်အတူ
မီးလျှံအားလုံး ငြိမ်း၍သွား၏။

ထူးစွာတကား - ဤမျှပြင်းထန်စွာ လောင်ကျွမ်းလာသော မီးကြီးငြိမ်း
သွားရာဝယ် သစ်ပင်များ ပြာကျ၍လည်းကောင်း၊ ငှက်တို့မျှသာ ကြွင်းကျန်
၍လည်းကောင်း ရှိရမည်ဖြစ်ပါလျက် ပကတိအတိုင်း စိမ်းလန်းစိုပြေစွာ
တည်ရှိ၍ နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

နံဘေးနှစ်ဖက်နှင့် နောက်မှလည်း မီးများမှာ အားလုံးငြိမ်း၍သွားခဲ့ပြီ
ပေ၏။

“လာ - မောင်အောင် - သွားမယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်၍လိုက်ပါခဲ့ရာ
ဆတ်ပိုင်းမှ ရယ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

အတန်ကြာမျှ ရေခဲဆက်မိလျှင် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်သော ဆရာ
ကြီးကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်လန့်တကြား တောင်မြောက်လေးပါး
မြည်ရင်း ရပ်လိုက်မိလေတော့၏။

“ရှေး...”

ပြင်းထန်လှသော အသက်ရှူသံများပါ တကား။

“ညှစ် - ညှစ် - ညှစ် - ညှစ်”

“အလိုလေးလေး - ဘယ်လိုအော်သံကြီးများပါလိမ့်”

“ကျွဲရိုင်းအုပ်ကြီးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - မကြောက်နဲ့ - မောင်အောင်။ ဆရာ
အယ်၊ ဖန်ဆင်းထားတာတွေ...”

“ဘုရား - ဘုရား - ကြောက်စရာ များလှစွာသော ကျွဲတွေပါလား”

မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာသည်မသိရသော ကျွဲများကား တရှူးရှူး
အရှား ချိုကြီးများတကားကားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးအား ကြား၍
အသံပြန် စောင့်လျက် ရှေ့ဘက်သို့ တိုးလာနေကြပြီဖြစ်ပေ၏။

“အင်း - ဆရာက ကျွဲအစစ်နဲ့ တိုက်သလား၊ မှတ်တယ်။ လက်စသတ်
အတူ နာနာဘာဝတွေပဲကိုး”

ဆရာကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ဖုတ်လေးဆယ်ပြေ အင်းကို လွယ်
လွယ်တွင်းမှ နှိုက်ယူကာ နှုတ်မိန့်ပြန်လျက် ပစ်ပေါက်လိုက်လေရာ ဝေါဟု
အသံကြီးနှင့်အတူ နာနာဘာဝ ကျွဲရိုင်းကြီးများမှာ တစ်ကောင်မကျန်
အသံပြေးပျောက်ကွယ်၍သွားလေတော့၏။

ဆတ်ပေသေး၏။ ကျွဲရိုင်းအစစ်သာဆိုက အတော်ပင် ခဲရာခဲဆစ်နိုင်နှင့်
မည်။ ယခုမူကား နာနာဘာဝများဖြစ်သောကြောင့် ဖုတ်ပြေးအင်းများ

နှင့်ပင် နိမ့်နင်း၍ရပေ၏။ ဤသို့ စဉ်းစားမိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးအား ဤနယ်ပြောလိုက်မိလေ၏။

“အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာစကားနဲ့ ကျွန်တော်ဖြင့် ကျွဲရိုင်းအစစ်လားဆိုကြောက်လိုက်ရတာ အသက်ရှူကို မှားလို့...”

“ကျွဲရိုင်းအစစ်လည်း ကြောက်စရာ မရှိဘူးကွဲ့။”

“ကျွဲရိုင်းအစစ်ဆိုရင် ဖုတ်ပြေးအင်းနဲ့ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ - ဆရာကြီးရဲ့”

“ဘာအင်း - ဘာဆေးမှ အထူးသုံးဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွဲ့။”

“ဘာပြောတယ် - ဆရာကြီး”

“ကျွဲရိုင်းအစစ်၊ ကျား၊ ဆင် စတဲ့ တိရစ္ဆာန်အစစ်ဆိုရင် ဆရာတို့ပညာခန်းရဲ့ ဆရာတို့အဆင့်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ ရန်မပြုကြတော့ဘူး”

“သူတို့ အလိုအလျောက် ရန်မပြုပေမဲ့ တိုက်ထားလို့ အရိုင်းစိတ်ဝင်မရင်ကော ...”

“လွယ်ပါတယ်ကွယ်။ လေရွန်လိုက်တာနဲ့ အရိုင်းစိတ်ပျောက်ပြီး ယဉ်လာရမယ်”

ဆရာကြီး ဤသို့ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်တော့်မှာ ယခင်က ကျားကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ဟိုပါ သတိရကာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်မည်သည့်အခါမျှ မရှိနိုင်ကြောင်း သတိရမိပေတော့၏။

အချိန်ကား မွန်းလွဲကြီးကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ တောပြန်တော အတွင်းတွင် ကုန်းမြင့်တောကြီးတစ်ခု ပိတ်ဆို့ တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရတော်မူ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ကုန်းမြင့်ကြီးအခြေသို့ ရျဉ်းကပ်မိကြတော့ရာ ဆရာကြီး၏ ထူးခြားသော အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော့်လန်ဖျပ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“အင်း - အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာယုတ်က အကြံကြီးသားပဲ”

“ဘာတုံး - ဆရာကြီး”

“ဆရာတို့ မြွေဆိုးတော ရောက်နေပြီ”

“မြွေဆိုးတော - ဘယ်မှာလဲ ဆရာကြီး”

“ထူးစွာ သန်းစွာ ထူးပေ သန်းပေစွာ။ စောစောက လှုပ်ရှားထကြသောင်းကျန်းကာ တရူးဂျူး တရားရှား ပါးပျဉ်းကြီးများ တယမ်းယမ်း ခေါင်းနားပန်းကြီးဖွယ်၊ လိက်လှော့ဖုလီ ပေါက်လှော့ဖုလီနှင့် မြွေကြီး၊ မြွေငယ်၊ မြွေရွယ်၊ မြွေလတ်အပေါင်းမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ပါးစပ်များမှာလည်း အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ စေး၍နေကြပေတော့၏”

“အဲဒီရှေ့က ကုန်းမြင့်တောကြီးဟာ မြွေဆိုးတောကြီးပဲ”
ကျွန်တော်လည်း ဂရုပြု၍ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ မှန်ပေစွာ သစ်ပင်တိုင်း၊ ချုံတိုင်းဝယ် အောက်ခြေတွင်လည်းကောင်း၊ ပင်စည်တွင်လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအခက်များတွင်လည်းကောင်း များပြားလှစွာသော မြွေကြီးမြွေငယ်၊ မြွေရွယ်မြွေလတ်များကို အသည်းတုန်လှုပ်ဖွယ်တွေ့ရပေ၏။ မြွေများသည် တွန့်လိမ်ရွေလျားနေကြ၏။

မြွေမျိုးကလည်း စုံလှပေ၏။ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ပါးပျဉ်းကြီးများ တကား
ကားဖြင့် တရူးရူး တရိုရိုလုပ်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရုံနှင့်ပင် ထိတ်စရာ
ကောင်းလှပေ၏။ လန်စရာ ကောင်းလှပေ၏။ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှ
ပေ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း တဖြန်းဖြန်းထကာတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း
အေးစက်ပြီး အသက်ထွက်ချင်စရာ ကောင်းလှပေ၏။

လမ်းစဉ်အရ ဤမြွေဆိုးတော ကုန်းမြင့်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ သွားရပေ
မည်။ မဖြတ်၍ မရပေ။

“မောင်အောင် - ဆရာတို့ နေမဝင်ခင် ဒီမြွေဆိုးတောကို ဖြတ်ကျော်ကြ
မှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုကျော်မလဲ - ဆရာကြီး”
“မြွေပဲ ဂရုစိုက်လို့ကွယ်။ ဒီအတိုင်းသွားရုံပေါ့”

ဆရာကြီး ပြောလိုက်သည်မှာ ပေါ့ပေါ့ကလေးသာ ဖြစ်၏။ မြွေဆိုရုံ
နှင့်ကြက်သီးထ၍ မြွေကိုမြင်လျှင် အသည်းယားပြီး မြွေက ရူးနေလုပ်ကာ
ပြေးပေါက်ကို ကြည့်လေ့ရှိသော မြွေက ပါးပျဉ်းကြီး ယမ်းလိုက်တိုင်း အသက်
ဘယ်က ထွက်ရမုန်းမသိသော ကျွန်တော်အဖို့ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးဖို့ကိုပင်
မတွေးရဲ။ ချွေးပြန်နေပေပြီ။

“မြွေဆိုးတောကို ကျော်နိုင်ရင် နောက်ထပ် အောက်လမ်းပိဇ္ဇာယုတ်ခွဲ
အနှောင့်အယှက်တင်းပြီ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့။ ကိုင်း - သွားကြစို့”

“အမယ်လေးဗျာ။ ကျွန်တော် မလိုက်ရဲပါဘူး - ဆရာကြီးရယ်”
“ဆရာ ပါနေမှပဲကွယ်”

“ခေါင်းကြီးနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်။ အမြီးကြီးနဲ့ လှမ်းပတ်လိုက်မှဖြင့်
အမယ်လေးဗျာ - အသည်းယားလိုက်တာ”

“ဒါတွေဟာ - တိုက်ထားတဲ့ တိုက်မြွေတွေ မှန်ပေမယ့် ဖန်တီးတဲ့ မြွေ
မဟုတ်ဘူး။ မြွေအစစ်တွေကွယ်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

“အံမာလေးဗျာ။ မြွေအစစ်လို့လည်းပြောသေး။ တိုက်ထားတဲ့မြွေလို့
လည်းပြောသေး။ မကြောက်နဲ့လို့...”

“မြွေမှန်ရင် ဆရာတို့ကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပြုနိုင်ဘူး
မောင်အောင်ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ - အမြင်နဲ့တင်က ကြောက်စရာကြီး”
“ကိုင်း - ဆရာ ရှေ့ကနေပြီး ဆေးဂဠုန် ကိုင်သွားမယ်။ မောင်အောင်က
ဆရာ မြေပြင်ကို ဖနှောင့်နဲ့ ပေါက်ပြီး ထွီးခနဲ တံတွေးထွေးလို့ကံတာနဲ့
လက်မကို ဖွက်ပြီး လတ်သီးဆုပ်။ အဲကိုကြိတ်ပြီး လိုက်ခဲ...”

ဆရာကြီးကား ပြောပြောဆိုဆို ဆေးဂဠုန်ကို လက်တွင်ကိုင်ပြီး မြေပြင်
တို ဖနှောင့်နှင့် ပေါက်ကာ ထွီးခနဲ တံတွေးဖြင့် ထွေးလျက် တက်သွားလေရာ
ကျွန်တော်လည်း လက်မကိုဖွက်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်သီးဆုပ်
လျက် အဲကြိတ်ပြီး လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

ထူးစွာ ဆန်းစွာ ထူးပေ ဆန်းပေစွာ စောစောက လှုပ်ရှားထကြွ သောင်း
ကျွန်းကာ တရူးရူး တရှားရှား ပါးပျဉ်းကြီးများ တယမ်းယမ်းခေါင်းနားပန်းကြီး
စွယ်။ ကိုက်တော့မလို ပေါက်တော့မလိုနှင့် မြွေကြီး။ မြွေငယ်။ မြွေရွယ်။ မြွေ
လတ် အပေါင်းမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ပါးစပ်များမှာလည်း အာစေးထည့်
ထားသကဲ့သို့ စေး၍နေကြပေတော့၏။ ငြိမ်သက်၍ နေပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး သွားရာလမ်းကြောင်းနှင့် မလွတ်သော နေရာ
များရှိ မြွေများကား မြေပြင်က မြွေများမှာ အခြားသို့ လူးလွန်ပြေးသွားသည်
တို့လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်မှ မြွေများမှာ တခုတ်ခုတ်ပြုတ်ကျပြီး
လူးလွန်ထွက်ပြေးကြသည်ကိုလည်းကောင်း တအံ့တဩ တွေ့ရပေတော့
၏။

အသို့ပေနည်း။ အောက်လမ်းပိဇ္ဇာသည်ကြီးစားပမ်းစား ဤမျှများသော
မြွေများကို ဤတော ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိအောင် ယူဆောင်ထားရှိနိုင်ပါ
လျက် ကျွန်တော်တို့အားမူ အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့တကား။

ဤသို့ တွေးတောမိသော ကျွန်တော်မှာ ဘဝင်မြင့်ချင်သလို ဖြစ်လာ
တာ ရင်ကိုကော့၍ လျှောက်လာခဲ့မိစဉ် -

“ရှား - ဇုန်း”

ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ
ဆရာကြီးကို ကျော်၍ ရှေ့သို့ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘုရား - အမယ်လေး - လေး - လေး”

ကျွန်တော်၏စိတ်တို့မှာ တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ မျက်စိတို့ပင် ပြာဝေ၍
လာခဲ့ပြီဖြစ်ပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား မျက်လုံးလင်းကွင်း အလတ်စားတစ်ခုမျှလောက်
ရှိသော မြွေနီရဲကြီးတစ်ကောင်သည် ရှူးခနဲလုပ်လိုက် မြေပြင်ကို ဗုန်းခနဲ
ပေါက်လိုက်နှင့် ဒေါမာန်ထကာ ကာဆီးလျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာကြီးကား မားမားကြီးရပ်ကာ စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။
တအောင့်မျှကြာလျှင်ကား ဆေးတစ်လုံးကိုဝါးကာ မြွေကြီးအား ဆေးဖြင့်
ထို့ခနဲ ထွေးလိုက်၏။

“အမယ်လေးလေး - တကယ့်မြွေမဟုတ်၊ အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာယုတ်ကြီး
ဝါလား”

ဆေးနှင့် အထွေးခံရလျှင် မြွေကြီးမှာ တွန့်လိမ်သွားရာမှ မြွေသဏ္ဍာန်
ပျောက်လျက် အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာယုတ်၏ လူတစ်ယောက် သဏ္ဍာန်သို့
ပြောင်းလဲ၍သွားခဲ့လေ၏။

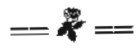
ဆရာကြီးလည်း ချက်ချင်းပင် ဒေဝဝိဇ္ဇာရုပ်ကို ထုတ်ယူကာ လက်ဝါး
ပြင်ဝယ် တင်၍ ပြလိုက်လေ၏။

အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာလည်း မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ကြည့်နေရာမှ
ပြုန်းခနဲ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

“အင်း - အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်သမျှထဲမှာ ဒါဟာ သူ့ရဲ့နှောက်ဆုံး နှောင့်
ယှက်ခြင်းပဲ။ မောင်အောင် - ဒါ မြွေဆိုးတောစပ်ပဲ။ လာ - သွားမယ်”

ဆရာကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပြန်ရာ တစ်ခဏအတွင်း
မှာပင် မြွေတော ခေါ် ကုန်းမြင့်တောကြီး၏ အစပ်သို့ ရောက်ရှိဆင်းသက်ခဲ့
မိကြပေတော့၏။ အချိန်မှာလည်း နေဝင်ဖို့ရန် များစွာမလိုတော့ရာ ကျွန်

တော်နှင့် ဆရာကြီးမှာ တောင်ခြေတစ်ခုသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြ
လျက် ထိုတောင်ခြေမှာပင် စခန်းချ အိပ်စက်ခဲ့ကြရပေတော့သတည်း။

“အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာရဲ့ အနှောင့်အယှက် ရှိဦးမှာလား - ဆရာကြီး”
“လမ်းမှာတော့ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုရောက်ရင်တော့ သူ့တပည့်ကို
တူလိမ့်ဦးမပေါ့ကွယ်”

“အခု - ရုပ်အလောင်းရှိရာကို တန်းပြီးသွားမယ်ပေါ့”
“မသွားနိုင်သေးဘူးကွယ်”
“ဟင် - ဘယ်ကို သွားဦးမှာမို့လဲ”

“ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဆီကို ဝင်ရဦးမယ်”
“ဘုန်းတော်ကြီး - ဟုတ်လား။ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဘုန်းကြီးရှိသလား”
“ရှိတယ် - ရှိတာမှ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းပဝေသင်္ကတတည်းက ရှိနေ
တာ”

“ဘုန်းကြီးအိုကြီးပေါ့နော်။ တောရ ဆောက်တည်နေတာလား”
“ဘုန်းကြီးက အသက်ကြီးပေမယ့် မအိုသေးဘူးတဲ့။ တောရဆောက်
တည်တယ်ဆိုပေမယ့် အာနာပါနနဲ့ လောကီပညာရောစုံတဲ့ ဘုန်းတော်
ကြီးတဲ့ကွယ်”

“ဘွဲ့က ဘယ်နေခေါ်သတဲ့လဲ”
“မထူးဘုန်းတော်ကြီးတဲ့”
“ဟင် - မထူးဘုန်းတော်ကြီးရယ်လို့၊ ဘယ်လို မထူးတာလဲ”
“နားထောင် - အသက်ကြီးပေမယ့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကိုယ်တော်တွေ
နဲ့ မထူးဘူးတဲ့၊ မအိုဘူးပေါ့ကွယ်”

“အော် - ဒီပြင်ရော - ဘာများထူးတာရှိသေးလဲ”
“ခေါ်ရင်ပြောရင်လည်း ဘယ်တော့မှ မထူးဘူးတဲ့”

www.burmeseclassic.com

“စကားမပြောဘူး ဆိုပါတော့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် - ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောရသပေါ့ကွယ်”

“ဒီပြင်ရော ...”

“အင်း - မထူးတာတွေက အများကြီးပဲ။ အာဟာရမစားလို့လည်း မထူးဘူး။ မအိပ်ဘဲနေလို့လည်း မထူးဘူး။ အိုကွယ် - ပြောရရင် မထူးတာတွေက မတုန်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် - မထူးဘုန်းတော်ကြီးလို့ ခေါ်သကွယ်”

“အဲဒါ - မှားတာပေါ့ - ဆရာကြီး”

“ဟေ - ဘာမှားတာတုံး - မောင်အောင်ရဲ့”

“အဲဒါ - ထူးတာတွေပေါ့ - ဆရာကြီးရဲ့။ မထူးတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“သူထူးလွန်းတာတွေက သူများနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အဖို့ မထူးခြားဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း - အဲဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့”

“အေး - အဲဒါကြောင့် မထူးဘုန်းတော်ကြီး ခေါ်တာ”

“ထွက်ရပ်ပေါက်ပဲလား”

“ထွက်ရပ်တော့ မပေါက်သေးဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ - လောကီပညာရဲ့ သိဒ္ဓိတရရှိတော့ ရပြီးနေပြီပေါ့”

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီတဲ့လဲ”

“ဆရာတို့ရဲ့ ပိဏ္ဍိတဘိုးဘိုးထက်တောင် အသက်ကြီးသတဲ့”

“ဟင် - ဒါနဲ့တောင် မအိုဘူးနော်”

“အဲဒါ - လောကီသိဒ္ဓိပေါ့ - မောင်အောင်”

“အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဒီတော့ကြီး တစ်နေရာမှာပေါ့ကွယ်။ အခု ရောက်တော့မှာပဲ”

“ကျောင်းနဲ့လား - ဘာနဲ့နေသလဲ”

“တောင်ကမ်းပါးယံက ဝူကြီးတစ်ခုမှာ နေသတဲ့”

“ဘယ်တောင်လဲ”

“ဟိုရှေ့က တောင်ကြီးပဲ”

တောင်ကြီးကား အမြင်နီးလှ၏။ သို့သော် မွန်းတည့်အချိန်ခန့် ရောက်မှ ယင်ကျွန်တော်တို့မှာ ၎င်းတောင်ကြီးအခြေသို့ ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပေတော့၏။ ကမ်းပါးယံတောင်စောင်း လွန်စွာမြင့်လှသောနေရာတွင်ကား လိုက်ဂူ သက္ကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းဝယ် သစ်ခေါက်ဆိုး သက်န်းတစ်ထည် လှမ်းထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“ဟိုဟာ - ဆရာကြီးပြောတဲ့ မထူးဘုန်းတော်ကြီးနေရာလား”

“ဟုတ်တယ် - မောင်အောင်”

“ကျွန်တော်တို့က ဘာကိစ္စ သူ့ဆီ ဝင်ရတာလဲ”

“သရဏဂုံတင်ဖို့ကိစ္စအတွက်ကွဲ့”

“ခင်ဗျာ - ဘာပြောတယ် - ဆရာကြီး။ ဘယ်သူ့ကို သရဏဂုံတင်ဖို့လဲ”

“ခင်ခင်အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ဖို့လေ ...”

“ဟင် - ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သရဏဂုံတင်မှာလဲ”

“ဒီလိုကွယ် - လောကမှာ လူသေရင် အလောင်းကို သရဏဂုံတင်လေ့ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အခုဟာက ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ရမဲ့အလောင်းပဲ။ အသေအောင်ထဲမှာ မပါဝင်ဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - အသေကောင်အနေနဲ့ လောကအကြောင်းကို သိတ်တဲ့ သဘောလည်းတစ်ကြောင်း၊ နှိပြီး - သရဏဂုံတင်မှ ပိညာဉ်ကိုရပ်နဲ့ ခွဲလို့ရမှာလဲတစ်ကြောင်းကြောင့်ကွယ်”

“ရန်က သရဏဂုံတင်လေ့ရှိတယ်လို့ ဆရာကြီးပြောတယ်။ ဆရာကြီးအား အစွန်းထွက်နေတယ် - မရှင်းဘူး”

“သရဏဂုံဆိုတာ မသေခင်မှာ အမြဲတည်အောင်၊ ခဏခဏတင်ပေးသေး။ သေပြီးမှတင်တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ဟာ - ဆရာကြီးပြောမှ ကျွန်တော်လည်း သတိရတယ်။ သရဏဂုံဘာသာပညာကို နဲ့လူက ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရတာပဲ။ အသေကောင်ဆိုတာ

သရဏဂုံတည်သူ့ရဲ့အသေကောင်ဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် ရွှေလျားသွားပြီးပဲ”

“အသေကောင်ကို ရှေ့ချပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတွေက သရဏဂုံတင်ပေး တယ်ဆိုတာကတော့ အပိုပဲပေါ့။ အဲ - တစ်ခုရှိတယ်။ အသေကောင်ကို မျက်မြင်အာရုံပြုပြီး လူတွေက ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ သရဏဂုံဆောက်တည် တယ်ဆိုရင်တော့ အလွန်ကောင်းမြတ်တာပေါ့”

“အခု - အစ်မခင်ခင်အလောင်း သရဏဂုံတင်မှာက ဘယ်လို”

“အင်း - လောကအကြောင်းဆိုတာက ပရိယာယ်ကွယ်၊ အမှန်တော့ - ပညာခန်းအရ ဒီဝိနိယုတ်လွယ်အောင် ပြုလုပ်ရမှာကွယ်”

“မထူးဘုန်းတော်ကြီးက ပင့်လိုလိုက်ပါ့မလား”

“သူသိပြီးပြီကွယ် လိုက်ရမပေါ့။ ဒီလိုကိစ္စကြုံတိုင်း သူပဲ သရဏဂုံတင် နေကျကွယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးလည်း ဤသို့ ပြောဆိုကြပြီး နံနက်စာကို ထိုတောင်ခြေမှာပင် စားသောက်ခဲ့ကြရပေတော့၏။

နံနက်စာ စားပြီးလျှင်ကား ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာ တောင်ကမ်းပါးယံသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြပေတော့သတည်း။

ကမ်းပါးယံ တောင်စောင်းကား အတက်ရမလွယ်ကူလှ၊ မတ်စောက်၍ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးမှ အတော်သတိထား၍ တက်ခဲ့ရပေရာ ခွေးပြိုက်ပြိုက်ကျမှပင် အပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးနေသော ဝူကြီးမျက်နှာစာဘက်မှာ အောက်မှ မြင်ရ သည့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး ဝူဝူနှင့် မလှမ်းမကမ်းဝယ် ရေအမြဲရှိဟန်တူသော ရေတွင်းကို တွေ့ရပေ၏။

၎င်းပြင် ဖြစ်သလို ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်ရွက်မိုးကျောင်းငယ် ကလေးကိုလည်း တွေ့ရပြီး ဆေးကြိတ်ကျောက်ပျဉ် ကျောက်တုံးများ၊ ဖိုဖူး စသော ပညာခန်း အသုံးအဆောင်များကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။

“ဘုန်းကြီးလည်း မတွေ့ပါလား”

“ရှိသကွယ့်၊ ဆရာတို့ နောက်ကို လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဝူထဲမှာပေါ့ကွယ်၊ ဂဏနေ ထွက်လာလိမ့်မယ်”

မှန်ပေ၏။ ဂဏမျှအကြာဝယ် အသက်အရွယ်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်မျှသာ နှိုမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် လွယ်အိတ်ငယ် ဆစ်ခုကိုလွယ်ကာ တောင်ဝှေးကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်၍ စိပ်ပုတီးကို လည် ဆွင့်စွပ်လျက် ဝူတွင်းမှထွက်၍ လာခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးလည်း ဘုန်းတော်ကြီးအား ရိုလေစွာ ကန် ဆော့ လိုက်ကြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ဦးခေါင်းကိုညိတ်ကာ ဆရာကြီးအား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး (လာ - သွားကြစို့) ဟူသော အမူအရာဖြင့် ထွက်၍သွားလေ နားကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြပေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ - ဆရာကြီး”

“ဘာတုံးကွယ် - ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာမပြော ညာမပြော ထွက်သွားတာကို ကျွန်တော်တို့က လိုက်ရမှာ ထား အကျိုးအကြောင်းလည်း မလျှောက်ထားရသေးဘူး”

“လျှောက်ဖို့ မလိုဘူးလေကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဆရာတို့ လာမယ်ဆိုတာရော၊ ဘာကိစ္စ ရှိတယ်ဆိုတာရော သူသိပြီး ထားပဲ။ ဒါကြောင့် - အဆင်သင့်စောင့်နေတာ”

“သွားရမယ့်နေရာကို သူသိလို့လား”

“သိသပေါ့ကွယ်၊ ဆရာတို့က သူ့နောက်လိုက်ရမှာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား - ဆရာကြီး”

“ခက်တယ်ကွယ်။ သူက ခင်ခင်အလောင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာရော၊ သရဏဂုံတင်ပေးရမယ်ဆိုတာရောဟိုအောက်လမ်းကောင် လှတ်ဆီး

ရအောင် သွားနေပြီဆိုတာက အစ၊ လမ်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေရမယ် ဆိုတာပါ သိနင့်ပြီးကွဲ့”

“လမ်းမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သေးလား”

“ရှိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိကို ရှိတာ”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲ”

“မိသိုးတို့အထက်က ကဝေတစ်သိုက်ရဲ့အန္တရာယ်ကွယ်”

“အဲဒီအန္တရာယ်တွေကို ဘုန်းကြီးက ကာကွယ်ပေးမှာလား”

“ဆရာတို့ကိုယ်တိုင် ကာကွယ်ရမှာကွယ်”

“ဟင် - အဲဒါဖြင့် ဘာအားကိုးရမှာလဲ”

“အကျဉ်းအကြပ်ကျတော့ သူ့တာဝန်ကွယ်”

“အော် - ဒီလိုဆိုတော်သေးတာပေါ့”

“အေး - ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ကွယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးကား တောင်ကြီးပေါ်မှ အဆင်းလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်ဆီသို့ သွားနေရာ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးမှာ ၎င်း၏နောက်မှ ဆင်းသက်လိုက်ပါခဲ့ရပေတော့၏။

တောင်ခြေရောက်ပြီး မြေပြန့်တောတစ်ခုသို့ ဝင်မိလျှင်ကား ဘုန်းတော်ကြီးလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့ဟန်ဖြင့် ရပ်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတော့၏။

ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးပါ ရပ်လိုက်ကြရကာ သူ့ကြည့်ရာကို ကြည့်လိုက်မိကြပေတော့၏။

ကျွန်တော်အဖို့ကား ဘာကိုမျှ မမြင်မတွေ့၊ သို့သော် ဆရာကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့ဟန်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့သို့ ကျော်တက်လာမားခန့် ရပ်လိုက်လေ၏။

“ဘာတုံး - ဆရာကြီး”

“တောမသန်ဘူးကွယ်”

“ဘယ်လိုမသန်တာလဲ”

“ကဝေစက်တွေ ဆင်ထားသတဲ့”

“ဟာ - အဲဒါဖြင့် - ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ခြတ်ချလိုက်ရုံပေါ့”

“အေး - ခြတ်ချရမှာပဲ၊ အချိန်လည်း နည်းနေပြီ၊ ဒီက ရှေ့တောင်ခြေကို ရောက်ရင် စခန်းချရမှာပဲ၊ ကိုင်း - ပြောနေကြတာပဲ - ခြတ်မှပဲ”

ဆရာကြီးလည်း အထက်တိုက်ဆေးခန်းကို ထုတ်ကာ ကဝေစက်များ နှိမ့်သို့ ပြုလိုက်ရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ပြုံးလေ၏။

အတန်ကြာ ထပ်မံစူးစမ်းပြီးမှ ဆရာကြီးလည်း လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဆက်လက်၍ သွားလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ပါ ဆိုက်ခဲ့ကြရပေတော့၏။

သို့နှင့် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ခု အဆီးအတားအနှောင့်အယှက်မတွေ့ ကြရတော့ပဲ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ညနေ နေဝင်လုနီးအချိန်ဝယ် တောင်ခြေတန်းမြင့်ကမူ တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ၎င်းတွင် ပါလာသော သားရေချုပ်ကို ခင်း၍ ထိုင်ထိုင်လေ၏။

“မောင်အောင် - မြင်လားကွဲ့”

“ဘာတုံး - ဆရာကြီးရဲ့ အလန်တကြား”

“ဟိုမှာလေကွယ် - ဆရာတော်ကိုကြည့်၊ ရှေ့ကို ခရီးမဆက်တော့ဘူး၊ နားပဲ စခန်းချမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ စမ္မဓက်ကို ခင်းပြီး ထိုင်နေပြီ”

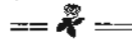
“အော် - ဒါကို ပြောတာကိုး၊ ကျွန်တော်က ရန်သူများလားလို့”

“ကိုင်း - လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကွယ်”

ကျွန်တော်လည်း သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုပုံကာ မီးဖိုပြီး ညစာအတွက် နှစ်ပြတ်စီမံရလေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကား သမာပတ် ဝင်စားနေသည့်အလား တင်ပျဉ်တို့ နိုင်ရင်း မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိပေ၏။

ထိုစဉ် ဆရာကြီးမှာလည်း စည်းတားခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များ၍နေပေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ညတော့ အသင့်ပြင်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေမိပေတော့သတည်း။

“ဒီကနေ့ ဆက်ရမယ့်ခရီးမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ် - မောင်စိမ့်”

“မှန်ပါ - တပည့်တော်ရဲ့တာဝန်ပါ ဘုရား”

အလိုလေးလေး - စကားမပြော၊ တုန့်ဆိုဘာဆရာတော်က ထူးထူးခြားခြား၊ စကားတွေ ဘာတွေ ဆရာကြီးကို ပြောလို့ပါလား ...။

နံနက်စောစော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို စားအပြီး ခရီးဆက်မည်ရှိခိုက် မထူးဆရာတော်က ထိုသို့စကားစ၊၍ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မှာ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်၍သွားမိပေတော့၏။

“အနှစ်သုံးဆယ်မပုပ်တဲ့ အလောင်းရှိရာ သွားရမယ့်ခရီးအကြားမှာ ကဝေရန်ဦး ရှိပေတယ်”

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“ဒါကြောင့် - ဒီရန်မီးကိစ္စမှာ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ စွက်ဖက်ခွင့် မရှိတာမို့ မောင်စိမ့် ရှေ့က သွားလေတော့ ...”

“ညွှန်တော်မူပါ ဘုရား”

“အိမ်း - ခရီးက မြောက်စူးစူးကို သွားရမယ်”

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“ဒီတောင်ရဲ့ဟိုဘက်မှာ တောင်နှစ်ခုကို ကျော်မိရင် မြေပြန့်တော့ကြီး ကိုရောက်လိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ - မိန့်ပါ ဘုရား”

“အဲဒီတော့ကို ဝင်ဖို့ လမ်းသုံးသွယ် ရှိတယ်”

“ညွှန်ပြတော်မူပါ ဘုရား”

“လက်ဝဲလမ်းမှာ မြေသန့်ဘူး၊ မဝင်လေနဲ့ ...”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“အလယ်လမ်းမှာလည်း ပညာရှင်များ မသွားအပ်တဲ့ လမ်းဖြစ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဘုရား”

“အလယ်လမ်းမှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်မရှိ၊ သို့သော် သာမန်လူများ သွားရာလမ်း ဖြစ်တယ်။ ပညာရှင်များ သွားခဲ့သော် ပညာကန်းတတ်တယ်”

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“လက်ျာလမ်းမှာ လမ်းမှန်ဖြစ်တယ်။ ဆရာများသွားရာလမ်းဖြစ်တယ်။ သို့သော် ရန်အန္တရာယ်များလှ၏။ အန္တရာယ်ရှိသော်လည်း ၎င်းလမ်းမှပင် သွားရမည်”

“သွားပါမည် - ဘုရား”

“အလင်္လာ မြေအောက်အန္တရာယ် ရှိတယ်”

“မှန်ပါ”

“တောလယ်မှာ ကောင်းကင်ယံအန္တရာယ် ရှိတယ်”

“မိန့်တော်မူပါ - ဘုရား”

“တစ်ဖက်သို့ အထွက်ဝမှာ ရန်သူသည် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လတ္တံ့”

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“ပညာချင်းပြိုင် အနိုင်ယူနိုင်မှ ခရီးဆက်ရမယ်။ အဲဒီရန်သူများနဲ့ ပညာ ခြင်ရမည့်နေရာကို နေမဝင်ပဲ အရောက်မသွားရ”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ရန်သူကို နိုင်ခဲ့သော် ညဉ့်တွင်းမှာပင် မီးရောင်မြင်ရာ ခရီးဆက်ခဲ့ရမယ်။ မီးရောင်ရှိမှ ဆရာတော် စောင့်နေမယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ကိုင်း - သွားကြပေတော့”

ဘုန်းတော်ကြီးကား ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး ဦးရ၍နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှောက်မှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသော အညည်တကား။

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာကြီးလည်း တောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြကာ ဘုန်းတော်ကြီး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မြောက်ရူးရူးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပေတော့၏။

ဤတောင်ကြီး၏ ဟိုမှာဘက်အခြေသို့ ရောက်ပြီးနောက် အခြားတောင်ကြီးနှစ်ခုကို ကျော်ရပေဦးမည်။ လမ်းကြောင်းသုံးသွယ် ရှိသည့်အနက် ရန်အန္တရာယ်ရှိသော လမ်းမှာ လမ်းမှန်ဖြစ်၍ ၎င်းလမ်းက သွားရပေမည်။ မည်သို့သော အန္တရာယ်ပေနည်း။

“အဝင်ဝမှာ မြေအောက်အန္တရာယ် ရှိလေသတဲ့”

မြေအောက်အန္တရာယ်ဟူသည် မျက်စိနှင့် မြင်သာမည်မဟုတ်။ အဘယ်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်မျိုးပေနည်း။

ကျွန်တော်ကား ကြက်သီးချွန်းကာ ကျောရမ်းမိ၏။ ဆရာကြီးကား ခရီးတိုသာ တွင်တွင် သွားနေ၏။ ကျွန်တော် ဆက်၍ တွေးမိပြန်၏။

“တောလယ်မှာ ကောင်းကင်ယံအန္တရာယ် ရှိပြန်သတဲ့”

ကောင်းကင်ယံ အန္တရာယ်ဟူသည်ကား အဘယ်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်မျိုးပေနည်း။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရပေ။

“တစ်ဖက်အဝမှာ မှုရန်သူက ဆီးကြို၍ တိုက်လိမ့်မည်တဲ့”

ရန်သူကား မိဆိုးတို့အထဲက ထိပ်သီးကဝေမကြီးများသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့သည် အကြိတ်အနယ် အကြီးအကျယ် ရန်ပြုကြပေလိမ့်တကား။

“ဆရာကြီး - လမ်းပြောင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်ကွယ်”

“နောက်ဆုတ်တဲ့ အမိဖွယ်မရောက်အောင် အခုကတည်းက လမ်းပြောင်းသွားရင် ကောင်းမလားလို့ ...”

“ဘာကြောင့်တုံးကွယ်”

“အန္တရာယ်တွေ များလှတယ်ဆိုလို့ ...”

“အန္တရာယ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပေါ့ကွဲ့။ ရင်ဆိုင်ပြီး ကာကွယ်ပုခံနိုင်ရင် ပြီးတာ

ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး - ဆရာကြီးရဲ့ မြေအောက်အန္တရာယ်ဆိုတာ မြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ပညာနဲ့ မြင်နိုင်သပေါ့ကွယ်”

“ကောင်းကင်အန္တရာယ်က ရောခင်ဗျာ”

“အဲဒါလည်း အလွယ်နဲ့ ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါတွေဟာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ ခင်ဗျာ”

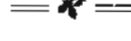
“မြေအောက်အန္တရာယ် - အောက်လမ်းအန္တရာယ်ဖြစ်ရမယ်”

“ကျန်တဲ့အန္တရာယ်နှစ်ခုက ရော ...”

“ဒါကတော့ ကဝေအန္တရာယ်၊ ကဝေရန်မီး ဖြစ်ရမကွယ်”

ဤသို့ဆိုလျှင် ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်မှာ စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ထိုနေ့ညနေတွင် တောင်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်၌ စခန်းချ၍ လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်း၌ ကျွန်တောင်မြင့်ကြီး၏ ထိပ်တွင်လည်းကောင်း စခန်းချ အိပ်စက်ခဲ့ကြရပေတော့၏။

သို့နှင့် တတိယမြောက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်ကား စောစောပင် ဘုန်းတော်ကြီးပြောပြသော မြေပြန့်တောကြီးဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရပေတော့သတည်း။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသက်ခဲ့ရာ တောင်ကြီးအခြေမှ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်ရခြင်းကပင် ထိုမြေပြင်တောကြီး ကြောက်စရာအတိ ပြည့်နက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေတော့၏။

လေလည်း မလှာ၊ သစ်ပင်များမှာလည်း လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ဝဲနှင့် ထိုတောကြီးအတွင်း၌ တဝေါဝေါ တဖိုးဖိုး မြည်ဟည်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေတော့၏။

ဆွမ်းခံပြန်ချိန်တွင် ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုမြေပြင်ပြန်တော့ကြီး အဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်းပင် တောတွင်းသို့ဝင်ရန် လမ်းကြောင်းကြီးသုံးခုကို ထင်းခနဲ တွေ့လိုက်ပေ၏။

အကြောင်းမျိုးစုံသာ မသိပါက နီးရာလမ်းမှ ရောက်မိကြမည် မလွဲပင် ဖြစ်ပေ၏။ ယခုမူ ကြိုတင်သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မိမိသွားရမည့်လမ်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

“အင်း - လက်ဝဲလမ်းက မြေမသန့်ဘူး”

“ဘယ်လိုမသန့်တာလဲ - ဆရာကြီး”

“အောက်လမ်းတို့ ဆေးစီရင်ရာ သုသာန်မြေကို သွားရာလမ်းကွယ့်”

“အမယ်လေးဗျာ - သွားများ သွားမိရင်တော့ သချိုင်းပြိတ္တာကြီးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရမှာပဲ”

“အလယ်လမ်းကလည်း ပညာခန်းလမ်းဆိုတာ မှန်တယ်”

“အန္တရာယ်တော့ မရှိဘူးဆို - ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ပညာညှိုးမယ့်၊ ခန်းမယ့် အန္တရာယ်အပြင် အခြားအန္တရာယ် မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရမယ့်လမ်းလည်း ကြည့်ပါဦး - ဆရာကြီးရဲ့”

“အင်း - အဝင်မှာ မြေအောက်အန္တရာယ် ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲ - ဆရာကြီး”

“အောက်လမ်းတိုက်နည်း - ပညာဇုန်နည်းတစ်မျိုးကွယ့်၊ အင်မတန် ယုတ်ညံ့တယ်”

“ဘယ်လိုအတိုက်လဲ - ဆရာကြီး”

“မတ်ရပ်တော်ဘုရားတစ်ဆူကို မြေတွင်းမှာ မြှုပ်ထားတယ်။ တော်တော်ယုတ်မာကြတဲ့ အောက်လမ်းကွယ့်၊ မကြံစည်ကောင်းပါဘူးကွယ်၊ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိတွေကွယ့်”

“အမယ်လေးဗျာ - လုပ်ရက်လိုက်တာ။ အဝီစိမကြောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“တစ်လမ်းသွားတွေ အဝီစိကို ဘယ်ကြောက်မလဲ”

“အဲဒါတွေရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ဝင်မလဲ”

“ဖော်ထုတ်ပစ်ရမပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုလဲ - ခုနကကဲ့သို့”

“ပညာနဲ့ သူ့အဝီစိ အစီရင်ကို ဖျက်ရမယ်။ အဝီစိ အစီရင်ပျက်ရင် အလိုလို ဖယ်လာလိမ့်မယ်”

“ပေါ်လာရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

“အင်း - ရုပ်ပွားတော်ကို ပြန်လည်ဆက်စပ်ပြီး နောက်ထပ် အသုံးမပြုနိုင်အောင် ပညာနဲ့ စီရင်ခဲ့ရမယ်ပေါ့”

“ကိုင်း - ဒါဖြင့်လည်း ဖော်တော့လေ - ဆရာကြီး”

“ဖော်မကွယ့်၊ ကိုင်း - မောင်အောင် - ခဲတစ်လုံး သွင်းလိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်လည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောမှန်းမသိဘဲနှင့် ခဲတစ်လုံးကို တောက်ယူကာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်ရမည့် လက်ျာလမ်းတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေတော့၏။

“ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ”

“ဖြောင်း - ဖြောင်း - ဖြောင်း”

“အမယ်လေးဗျာ - ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ - ဆရာကြီး”

“မင်းပစ်လိုက်တဲ့ ခဲကျသွားတဲ့နေရာကို ကြည့်ကွယ့်”

တဝေါဝေါ တဖြောင်းဖြောင်း အသံကြီးကား အတန်ကြာလျှင် တိတ်ဆိတ်၍သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း ခဲကျသွားသောနေရာကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။

“ဂုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း”

“အလိုလေးလေး - ခဲလုံးကြီး မီးလောင်နေပြီ - ဆရာကြီး”

“အင်း - မြင်ပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါ မြေအောက်အန္တရာယ်ပဲ”

“ဆရာကြီး မြှုပ်ထားတဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ရှုပ်ထုကို ဖော်ဖော်ဆိုတာ ဖော်တော့လေ ...”

“ကိုင်း - ကြည့်လေကွယ်”

ဆရာကြီးလည်း အောက်လမ်းတို့၏ အတိုက်မျိုး အပြုမျိုးဟူသမျှကို အပြီးအပိုင် ချေဖျက်နိုင်သော သိဒ္ဓိစက္ကပထမ အင်းတော်ကြီးကို ထုတ်ယူကာ ဆုပေးတော်မူခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြေအောက်ဆီမှ တစ်စိတ် မြည်ဟည်း၍ လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး တောကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပွက်လောရိုက်မှု ဆူညံ၍လာခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးလည်း အသံများ ပေါ်ပေါက်လာပုံကို အကဲခတ်ကာ မြေအောက်အန္တရာယ် တည်ရှိရာဟု ခန့်မှန်းရသောနေရာသို့ အင်းဖြင့် ပြလိုက်လေ၏။

“ဂျစ် - ဂျစ် - ဂျစ် - ဖြန်း”

ဘုရား - ဘုရား ထူးစွာ အင်းဖြင့် ပြလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းအဝင်ဝ မြေပြင်မှာ တဂျစ်ဂျစ်မြည်ဟည်းလာကာ ခဏအကြာတွင် ဖြန်းခနဲ အက်ကွဲကာ မြေစာများ ဖွာရရာ ပြန်ကျ၍ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

ထိုမြေစာများနှင့်အတူ မြတ်ရှင်တော် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ရုပ်တုတော်မှာ ပေါ်၍လာတော့၏။

“ကိုင်း - မောင်အောင် ရုပ်ပွားတော်ကို တရိုတသေ သယ်ခဲ့ကွယ်”

“ဟာ - မလုပ်ပါနဲ့ - ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကို ထိနေပါဦးမယ်”

“မကြောက်နဲ့တော့ကွယ်၊ သူ့ပညာကို အပြီးအပိုင်ဖျက်ပြီးပြီ”

အောက်လမ်းတို့၏ ယုတ်ညံ့သော ပညာအစီအရင်ကို အပြီးအပိုင် ဖျက်ပြီးပြီဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရဲဝံ့စွာပင် ရုပ်ထုအစိတ်အပိုင်းများကို တစ်ခုစီ သယ်ယူခဲ့ရလေတော့၏။

ရုပ်ပွားတော်မှာ သစ်ကောင်းဖြင့် ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာကြီးလည်း တစ်ခုစီ ဆက်စပ်လိုက်ရာ၊ မတ်ရပ်တော်တစ်ဆူ ဖြစ်၍သွား၏။ ဤတွင် ခိုင်ခံ့သော အဝတ်ဖြင့် အဆက်များကို ရစ်ပတ်ကာ အမြဲတမ်းသွားလေရာ ပါနေကျ သစ်စေး ဟသံပဒါးတို့ဖြင့် သုတ်လျက် အင်းမတို့ဖြင့် ရန်သူ မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် ပြုစီမံရလေတော့၏။

ပြီးလျှင်ကား... ထိုလမ်းအဝ မြေအပူပေါ်ဝယ် ကောင်းစွာတည်ထားခဲ့ရပေတော့၏။ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလိုက်ကြ၏။

“ကိုင်း - ဘုရားတော့ တည်ပြီးပြီ”

“ဆရာကြီးအစီအမံ ခိုင်လုံပါတယ်နော်”

“အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာတောင် မတို့ရဲပါဘူးကွဲ့”

“ဒါဖြင့် - ခရီးဆက်ကြစို့လား”

“အေး - ဆက်ကြစို့ရဲ့”

ဆရာကြီးလည်း ရှေ့သို့ တဖျော်မှု ကြည့်လိုက်ကာ လမ်းအတိုင်း ဝင်သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

သို့နှင့် မွန်းလွဲကြီးအချိန်တွင်ကား ထိုမြေပြင်တောကြီး၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြကာ စေတ္တရပ်နားလျက် နေ့လယ်စာကို စားသောက်ခဲ့ကြရပေတော့သတည်း။

“မောင်အောင် - မြန်မြန်စားကွယ်”

ဆရာကြီး ဤသို့ ပြောဆိုခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်ယံမှ တစ်ဝီအသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရပေ၏။

ဤသည်ပင် ကောင်းကင်ယံအန္တရာယ်ဆိုသည်၏အစ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်း စားသောက်ကာ သိမ်းဆည်းရလေတော့၏။

“ဂီး - ဂီး - ဂီး”

ကျယ်လောင်လှသော ငှက်ဆိုးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ ဘီလူးရုပ်၊ သရဲရုပ် ပေါက်နေသော ကြီးမားလှသည့် ငှက်နီကြီး တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်ဝယ် နားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ဟိုမှာ - ငှက်ဆိုးကြီး ခင်ဗျ”

“ဒါက ရှေ့ပြေးကွယ်”

မှန်ပေ၏။ အလားတူ ငှက်ဆိုးကြီးများလည်း သုံးကောင်မျှ ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်၏။ ငှက်ဆိုးကြီးလေးကောင်ကား တဝီးဝီးအော်မြည်ကာ ကျွန်တော်တို့အား ယခုပင် ထိုးဆိတ်တော့မည့်အလား ဝိုင်းရံပျံသန်းလျက် ရှိပေ၏။

ဆရာကြီးလည်း ခဲလေးလုံးကို ကောက်ယူ၊ မန်းမှုတ်ကာ အရပ်လေး မျက်နှာသို့ မြှောက်ကာ ပစ်လိုက်သည်တွင်မှ ငှက်ဆိုးကြီးလေးကောင်မှာ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

“အင်း - ရှေ့ပြေးတွေတော့ ပြေးပြီကွယ်”

“ရှေ့ပြေးတွေ ပြေးပြီဆိုတော့၊ နောက်ထပ် လာမှာတွေက ရှိသေးလို့ လား”

“လာလိမ့်မကွယ်၊ ကိုင်း - ဆေးလောက်လေးနဲ့ အသင့်စောင့်မှပဲ”

ဆရာကြီးလည်း ဆေးလောက်လေးနဲ့ လောက်စာကို အသင့်ကိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိပေ၏။

“ဝီး - ဝီး - ဝီး - ဝီး - ဝီး”

“ဟော - ဘာသံကြီးလဲ မသိဘူး”

တဝီးဝီးအသံကြီးကား နီးကပ်လာ၏။ မကြာမီ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဦးခေါင်း သာလျှင် ပါရှိသော ဘီလူးရုပ်ပေါက်နေသည့် ကဝေမကြီးတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်သည် ကောင်းကင်ယံမှ ပျံဝဲ၍လာနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

နီးကပ်၍လာလျှင်ကား ထိုခေါင်းပြတ်ကြီးမှ မျက်လုံးကြီးများမှာ နေ့လယ်ကြောင်တောင် ဖြစ်ပါလျက် တဝင်းဝင်းတောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီး လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကလည်း ကားရား ကားရားနှင့် တယမ်းယမ်း လုပ်နေပြီး ပါးစပ်ပြကြီးအတွင်းမှ သွေးရည်ကဲ့သို့သော အရည်များမှာ တပေါက်ပေါက်ကျနေရာ မြေပြင်သို့ ကျရောက်တိုင်း ဟုန်းခနဲ ဟုန်းခနဲ မီးတောက်၍သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ခေါင်းပြတ်သတ္တဝါမကြီးကား ပါးစပ်ကြီးကိုဖြဲကာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ရင်း လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ကားရားကြီးလုပ်လျက် ဆရာကြီးဆီသို့ ပျံဝဲလာ၏။

ဆရာကြီးလည်း အနီးသို့ မရောက်မီပင် တင်ကြိုကာ ဆေးလောက်လေးဖြင့် ပစ်လိုက်လေရာ၊ ဒေါက်ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခေါင်းပြတ်ကြီးမှ ညာဘက်လက်မှ အရင်းမှပြုတ်၍သွားကာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ခေါင်းပြတ်ကြီးကား ရာခနဲတစ်ပတ်မျှ လည်၍သွားပြီး ထိုးတွေ့ပျံသန်း၍ သွားပြန်လေ၏။

“ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟီး”

တစ်ဖက်တည်းသော ကျန်သောလက်ကြီးကို တလွန်လွန်လုပ်ကာ ဘဟီးဟီးအော်လျက် ရှေ့သို့ တိုးဝင်ပျံသန်းလာသော ခေါင်းပြတ်ကြီးအား ဆရာကြီးသည် လောက်လေးဖြင့် ဆီး၍ပစ်လိုက်ပြန်ရာ ဒေါက်ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဘယ်လက်တစ်ချောင်းမှာလည်း ပြတ်ကျကာ မီးလောင်ပြီး ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့ပြန်လေ၏။

ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးလည်း ရှာလပတ်လည်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားရာ ခေါင်းပြတ်ကြီးအသံဖြင့် ပျံတက်၍သွားပြီး ဝေါခနဲမြည်အောင် ထိုးဆင်းလာသော ဆရာကြီးလည်း ဆေးလောက်လေးဖြင့် ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ပစ်လိုက်ပြန်လေ၏။

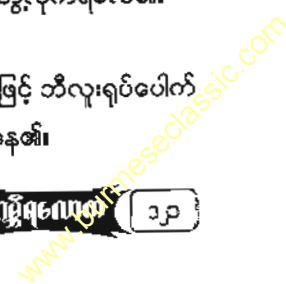
ဝီးခနဲမြည်ကာ ပတ်ချာလည်သွားရာမှ ခေါင်းပြတ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပြတ်သို့ ဒုန်းခနဲကျ၍ သွားလေတော့၏။

“ဟော - ကျပြီ ဆရာကြီး - ကျပြီ”

ကျွန်တော် ဤသို့ အော်လိုက်စဉ်မှာပင် ခေါင်းပြတ်ကြီးမှာ ကဝေမကြီးတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်သို့ ပြောင်း၍သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟာ - ကဝေမကြီး ဖြစ်သွားပြီ”

ကဝေမကြီးကား ပြင်းထန်သော ဒေါသအဟုန်ဖြင့် ဘီလူးရုပ်ပေါက်ကဲ့သို့ မျက်နှာကြီးကို ပြူးတူးပြုတ်လုပ်ကာ ကြည့်နေ၏။

“အင်း-ဘာများ ထပ်ပြီးနောင်ယုတ်ချင်သေးလဲ”

ကဝေမကြီးကား ဘာမျှမပြော၊ ရုတ်တရက် ဇောက်ထိုးဝတ်ထားသော ထမီကြီးကို ချွတ်၍ မြဲလိုက်၏။

“ဟယ် - အောက်လမ်းကဝေယုတ် - ဝေးရာသို့ ရှားလေ”

ထဘီကြီးကို မြဲထားသော ကဝေမကြီးကား လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရေညိုစွပ်၍ပြေးသွားရာမှ လအကြီးတစ်ကောင်အသွင်ဖြင့် ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

“ပြေးပြီ - ဆရာကြီး”

“အင်း - သူပြေးပေမယ့် သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အန္တရာယ်တွေ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာအန္တရာယ်တွေလဲ - ဆရာကြီး”

“သူပြေးသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကောင်းကင်ယံစက်တွေ ဆင်ပြီး ထားခဲ့သကဲ့သို့”

“ဒါဖြင့် - ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ - ဆရာကြီး”

“မောင်အောင် - ဓားသိုင်း က, တတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်နှကွက်အထိ နိုင်သလဲ”

“ဆယ့်နှစ်ကွက်အထိ နိုင်တယ် - ဆရာကြီး”

“အေး - ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်လည်း တံတောင်သာသာမျှသာ ရှိသော ဆေးဓားကလေးကို အားရစွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ သိုင်းကစားလိုက်၏။ ဤတွင် ဆေးဓားမှာ မည်သို့ သောအကြောင်းကြောင့် မသိ။ နှစ်တောင့်ထွာခန့်အထိ ရှည်၍လာလေရာ၊ စိတ်အားများမှာ တစ်ဟုန်ထိုး တက်ကြွ၍လာခဲ့သဖြင့် အားရပါးရ သိုင်းကွက်နှင်းလျက် တက်ခဲ့လေတော့၏။

ဆရာကြီးလည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ကာ ကျွန်တော် ဓားသိုင်းကစားပုံကို လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ယံမှ စက်များ ပြတ်ကျပုံကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ နေပေ၏။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိထဲတွင်ကား ကောင်းကင်ယံ အထက်ဆီမှ တစ် နှုတ်တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်၍ လက်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်မိခြင်းပင်။

မြေပြန့်တောကြီး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို ဖြတ်ကျော်မိလျှင်ကား ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်အား ဓားသိုင်းကစားခြင်းကို ရပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“အန္တရာယ်တွေ ကင်းပလား - ဆရာကြီး”

“အင်း - ကင်းပြီကွယ့်”

“ရှေ့ဆက်သွားကြမလား”

“အင်း - ခရီးတစ်ပုံပဲ ကျန်တော့သကဲ့သို့၊ နေဝင်မိုးချုပ်ကို အရောက်သွား မှာဆိုတော့ အချိန်လိုပါသေးသကဲ့သို့၊ ရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ နားကြဦး ခိုခို”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်လည်း အတော်မောသွားလို့ နားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ - ဆရာကြီးရဲ့”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးကား သစ်ပင်ကြီးအောက်ရောက်လျှင် ထိုင်၍ နှုတ်မိကြလေ၏။

အချိန်ကား နေဝင်ဖို့ရာ များစွာမလိုလှတော့၊ ဆရာကြီးအဆိုအားဖြင့် ဤနေရာ ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်ရာ ညနေပိုင်း၏ ဝုရအချိန်တွင်မှ ခရီးဆက် သည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အေးဆေးစွာပင် ညဏအတွက် ခိုခို နေမိပေတော့သတည်း။

ထိုအချိန်တွင် အောက်လမ်းပညာရှင် ကဝေမကြီးသည် သူ့တပည့်မ နှားတို -

“ဘယ်နှယ်လဲအေး - ညည်းတို့သေနာကောင်ကြီး မလာသေးပါလား”

“အို - အရှင်မကြီး - မရောက်သေးတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့အေး”

“ညည်းက ဘာသိလဲ၊ အရှင်မကြီးမရောက်ခင် သေနာကောင်ကြီး ရောက်လာရင် တို့က အရင်လက်ဦးအောင်လုပ်တာပေါ့”

“ညည်းက လက်မဦးခင် ဟိုကောင်ကြီးက ညည်းကို သတ်သွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“တယ် - ညည်းက သူ့ကောင်ကြီးများ အထင်ကြီးနေလိုက်တာ”

“အမယ်လေးတော် - ငါက အထင်မကြီးပါဘူး။ ညည်းကသာ အဲဒီနေ့ ကြီးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ မျှော်တော်မူနေတာ”

မီးတိုင်ကြီးများကား ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိပေ၏။ လမ်း၏အဝ ခြေပြင် တောစပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းဝယ် အတောင်နှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့်ကို ရာဇ မတ်သဗ္ဗယ် ကာရံကာ အတွင်းတွင်ကား မိန်းမဆယ့်ငါးယောက်မျှကို တွေ့ရ ပေ၏။

မိန်းမနှစ်ယောက် သုံးယောက်မှာ အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနေကြ၍ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ကား တစ်ယောက်သော မိန်းမမှာ စင်မြင့်ဖော် ရှိ မည်းမည်းပုကွကွအရုပ်ကြီးကို စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ - တိတ်ကြစမ်း”

ထိုမိန်းမက အော်၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဤတွင် စကားပြောနေ ကြသောမိန်းမများမှာ တိတ်၍သွားကြကာ ထိုမိန်းမအား ကြည့်လိုက်ကြ လေ၏။

ထိုမိန်းမလည်း ဧည့်မည်းပုကွကွအရုပ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ -

“နယ်တော်ရှင်မကြီး မျက်တောင်ခတ်တယ် - ကြည့်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ်။ နယ်တော်ရှင်မ မျက်တောင်ခတ်တယ်”

“အေး - အဲဒါ ရန်သူဟာ တို့အနီးမှာ ရောက်နေလို့ပဲ”

“အစ်မကြီး - ရန်သူက ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြပါစေ”

အစ်မကြီး အခေါ်ခံ ထိုမိန်းမလည်း နယ်တော်ရှင်မခေါ် ပုကွကွအရုပ်မည်း ကြီးကို လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး -

“နယ်တော်ရှင်မ - ရန်သူရှိရာကို ပြပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ အရုပ်ကြီးမှာ လှုပ်၍လာကာ မျက်လုံးကြီး တဝင်း ဝင်းဖြစ်ပြီးနောက် ကုန်းကုန်းကြီး ထ.လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း - ဒါလောက်တောင် ရှိလှတာ။ မိုးကြိုးစက်သွား၊ ပထမသန်လျက်စားနှင့် ထက်ဖျားက ဂန္ဓဗ္ဗီယုတ်မိတဲ့။ သူ့ပိညာဉ်၊ လဟာပြင်စဉ်ကာလွင့်၊ ဆုတ်မဆိုင်ခတ်ပိုင်းလို့ မကြာဝင့်လိုက်မယ်၊ ခန္ဓာနှင့်ပြတ်ကာစ၊ ကျမ်းသဒါ ဆောင့်ကာလန်ရောလဟယ်”

“ညွန့်ပြတော်မူပါ”

အရုပ်ကြီး၏ ညာဘက်လက်ကြီးသည် ဆန်တန်း၍လာကာ ကျွန်တော် နှင့် ဆရာကြီး အကွယ်ယူ၍နေရာ ချုံကြီးဆီသို့ ညွန့်ပြလိုက်လေ၏။

“တွေ့ကြလားဟေ့ - ကောင်မတွေ အရှင်မကြီးပြတဲ့နေရာမှာ ရန်သူ ရောက်နေပြီ”

“သတ္တိမရှိတဲ့ သေနာကောင်တွေ တိတ်တိတ်ကလေး လာကြတာဖြစ် နာပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လာလာ - အရှင်မကြီးက သိတာပေါ့”

“ညည်းတို့ကလည်းအေး - မျောတွေ ကြောက်လွန်းလို့ပုန်းနေရှာတာပဲ - ပြောမနေကြပါနဲ့”

ဤအခိုက် ဆရာကြီးလည်း ကျွန်တော့်အား လက်ကုတ်ကာ ချုံကွယ်မှ ထွက်၍ သွားတော့ရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှတစ်ဖန် လိုက်ပါခဲ့ရပေ တော့၏။

“ဟဲ့ - မိန်းမယုတ်တွေ - နင်တို့ကို ကြောက်လို့များ အောက်မေ့နေ သလား။ နင်တို့မျှော်နေတဲ့ အဝီစိကျမယု မိန်းမကြီး မလာသေးလို့ စောင့်နေ တာ”

မိန်းမများကား ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဤတွင် အစ်မကြီး အခေါ်ခံ ခေါင်းဆောင်မိန်းမလည်း မခိုးမခန့် ရယ် သွမ်းလိုက်ကာ ဤသို့ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ကျုပ်တို့အရှင်မကြီးနဲ့ မတွေ့ရခင် ကျုပ်တို့လက်အောက် က ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါဦး”

“ဟဲ့ - လျှာရှည်မနေနဲ့။ နင်တို့ ငါ့ကို တိုက်ဖို့စောင့်နေတာ မဟုတ်လား။ ကိုင်း - ကြိုက်သလိုတိုက်စမ်း”

“အမယ်တော် - သေရဖို့တောင် အရှင်လိုနေသလားတော်ရဲ့။ သေရမိ စေမယ်လေ - ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဘာလဲ - နင်တို့မတိုက်ရဲလို့ အဝီစိမကြီးကို စောင့်တာလား”

“အော် - ဒါလောက်တောင် သေချင်နေမှ ကိုင်း - နယ်တော်အရှင် အစ်မကြီး - ဒီခွေးကောင်ကြီးကို အရှင်မကြီးလက်တော်နဲ့ လည်ကုတ်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး တပည့်မရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ အလျားမှောက်နေပါစေ”

“ဝုန်း”

“ဟယ် - အရှင်မကြီး အစွမ်းပြပြ”

မည်းပုကွ နယ်တော်ရှင်မ(ခေါ်) အရှင်မကြီးကား ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်ရာ ခြေပြင်သို့ အရောက်ဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ် မိန်းမကြီးအသွင် ပြောင်းလဲ၍ သွားခဲ့လေ၏။

သို့သော် အရှင်မကြီး လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြင့်သာ လှုပ်ရှားကာ မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် လက်ကြီးနှစ်ဖက် ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ ဆရာကြီးဆီသို့ တိုး၍ လာနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“လာနေပြီ - ဆရာကြီး”

“ပူစရာ မလိုပါဘူးကွယ်”

ဆရာကြီးလည်း အရှင်မကြီး ခုန်တောင်ခန့်အကွာလောက်သို့ ရောက် လာလျှင် ဆေးတစ်လုံးကိုဝါးကာ ထိုးခနဲ လှမ်း၍ထွေးတိုက်လေ၏။

ဤတွင် အရှင်မကြီးဆီမှ ဟီးခနဲအော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး အရှင် မကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ မှေးမှိန်သွားကာ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“အရှင်မကြီး - ဆရာယုတ်လောက်ကို ဆုတ်တော်မမူပါနင့်”

ခေါင်းဆောင်မိန်းမလည်း ဤသို့ပြောရင်း ထာဘီကိုရင်လျားကာ အရှင် မကြီးနောက်ပါးသို့ ပြေးလာလျက် ပတ်ချာလှည့်ကာ က၊၍နေလေ၏။

ဆရာကြီးလည်း လောင်မီးအင်းကို နှိုက်ယူကာ အရှင်မကြီးဆီသို့ ပစ် သွင်းလိုက်လေရာ ဟုန်းခနဲ မီးထ၍တောက်ဝယ် ထိုမိန်းမလည်း သူ၏ထာဘီ တို့အရှင်မကြီးကို စွပ်၍ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟဲ - ဟဲ - အရှင်မကြီးကို မီးပူဇော်တယ် ထင်ရဲ့”

မီးတောက်ကြီးမှာ ရုတ်ခြည်းငြိမ်း၍သွားလေရာ ထိုမိန်းမလည်း သူ၏ ထာဘီကို ပြန်လည်ချွတ်ယူလိုက်လေ၏။

အရှင်မကြီး၏ မျက်လုံးများကား ဝင်းဝင်းတောက်၍ လာပြန်လေ၏။ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရှေ့သို့ တိုးလာပြန်၏။

“ကိုင်း - ဒါလောက်တောင် ရှိလှတာ။ မိုးကြိုးစက်သွား။ ပထမ သန်လျက်စားနှင့် ထက်ဖျားက ဂန္ဓဗ္ဗီယှဉ်မိတဲ့။ သူ့ပီညာဉ်၊ လဟာပြင်စဉ် တာလွင့်၊ ဆုတ်မဆိုင်းဆုတ်ပိုင်းလို့ မကြာဝင့်လိုက်မယ်၊ ခန္ဓာနှင့်ပြတ်ကာစ၊ တွမ်းသဒါ ဆောင့်ကာလန်ရှော့လဟယ်”

ဆရာကြီးလည်း ဤသို့ ကြိမ်းဝါး၊ မိုးကြိုးသွားဖြင့် စိမ့်အင်အော သန်လျက်စားကို အိမ်မှ ချွတ်ကာ ဆုတ်ကိုင်လျက် အရှင်မကြီး၏ ဇာတ်ဆီသို့

ဝင့်ပက်လိုက်ရာ ဇက်ပြတ်ကျကာ ဦးခေါင်းကြီးမှာ နောက်သို့လွင့်ဝင့်၍ သွားသည်တွင် မိန်းမအားလုံး၏ပါးစပ်မှ ဟယ်ခနဲ အသံထွက်၍ လာလေ တော့၏။

ခေါင်းဆောင်မိန်းမလည်း နောက်သို့ ဆုတ်၍သွားလေတော့ရာ ဆရာကြီးလည်း လက်နှစ်ဖက်ဆီသို့ ဝင့်လိုက်ပြန်လေရာ အရုပ်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ပြတ်ကျသွားခဲ့ပြန်လေ၏။

ဆရာကြီးကား ခါးဆီသို့ ဝင့်လိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် ခါးလယ်မှ ပြတ်ကျ၍ သွားပြန်ရာ မိန်းမများမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲပဲ ရှိပေတော့၏။

ထိုအခိုက် ခေါင်းဆောင်မိန်းမလည်း ကောင်းကင်သို့ မော့ကာ နှုတ်မှ တဖွဖွလှုပ်ရင်း စင်မြင့်ဆီသို့ ဆုတ်၍သွားလေတော့၏။

“အမယ် - နင်တို့အဝီစိမကြီးကို တ.သလား။ တ.ဦးလဟယ် ...”

ဆရာကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထိုမိန်းမအား အင်းဖြင့် ပေါက်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမမှာ ဝိုင်းခနဲ လဲကျမေ့၍သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ကောင်သော ငှက်ကြီးသည် ဂီးခနဲအော်မြည်ကာ မိန်းမများအပေါ်မှ ပျံသန်း၍သွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း စီခနဲညံ့၍ သွားလေ၏။

သစ်ပင်ချုံပုတ်များလည်း လေမလာဘဲနှင့် တပျုန်းပျုန်း တဝုန်းဝုန်း ဖြစ်၍လာခဲ့ပြီး များလှစွာသော ခြေသံများမှာ သောသောရုတ်ရုတ် ရှုပ်ယုတ်ခတ်မျှ ပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့လေ၏။

“ဆရာကြီး - သူတို့ဆရာမကြီး လာပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်သကဲ့ယ့်”

“ဟော - ကောင်မတွေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပြီ”

“သူတို့ ဝမ်းသာနိုင်၊ ခဏပေါ့ကွယ်”

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ယံမှ မိန်းမများ၏ရှေ့သို့ ထိုးဆင်း၍ လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး မြေပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထမီဖောက်ထိုး ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရား၊ မည်းနက်သော အသား၊ လူလား တစ္ဆေလား ခွဲခြားမရသော မျက်နှာကြီးဖြင့် မားမားကြီးရပ်ကာ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးအား ဒေါသမီးတောက်လောင်နေသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ကြည့်၍နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“အံမယ် - မသာကောင် - တယ်လည်း အစွမ်းကောင်းနေပါလား။ နယ်တော်ရုပ်တောင် ဖျက်ဆီးပြီးပြီကိုး ...”

“အေး - နယ်တော်ရုပ်တွင်မကဘူး။ နင့်ကိုပါ အဝီစိမ့်မလို့ဟဲ့”

“ထို့ - ရာရာစစ - ငါ့ကိုများ နှုတ်လှန် ထိုးသလား။ နယ်တော်ရှင်ရဲကျွန်စာ သင့်စေ။ နယ်တော်ရှင်ရုပ် ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြား၊ လက်တခြားဖြစ်သလို ဖြစ်စေ ...”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ နင့်ပါးစပ်က ဖြစ်စေဆိုတိုင်း ဖြစ်ရောလား။ ကိုင်း - ကြာသဟေ့။ နင်တို့က ငါ့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ ကြံစည်ကြတာ အခု ဘာလုပ်ချင်သလဲ - လုပ်စမ်း။ အကြောင်းသိရအောင် ...”

“လုပ်မယ် - လုပ်မယ်။ ကိုင်း - နယ်တော်ရှင်ရုပ်ကို ငါ့အစွမ်းနဲ့ ပြန်ဆက်မယ်။ နင့်အစွမ်းရှိရင် မဆက်မိအောက်ဖျက်။ မဖျက်နိုင်ရင် နယ်တော်ရှင်ရဲ့ လက်နဲ့ အသက်ပျောက်ရမဟဲ့”

လူသရဲမကြီးကား ... လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ခါးတွင်ထောက်ကာ ပျက်စီးနေသော အရုပ်ကြီးဆီသို့ ကြည့်နေ၏။

ငင်း၏မျက်လုံးနှစ်ခုမှာကား မီးတန်းကြီးနှစ်ခုသည် အရုပ်၏ ဦးခေါင်း ပြတ်ဆီသို့ ထိုးထွက်၍ လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက် ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ခုန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

နောက်တစ်ခဏအကြာတွင်ကား လက်ကြီးနှစ်ဖက်ပါ လှုပ်ရှား၍လာရုံမျှမက ကိုယ်ပိုင်းများသည်လည်း ခုန်၍ ခုန်၍ လာခဲ့လေ၏။

“ဆရာကြီး - ခုန်လာပြီ။ ဖျက်တော့လေ ...”

“မစိုးရိမ်စမ်းနဲ့ - မောင်အောင်”

“တော်တော်ကြာ - အရုပ်ကြီး ဆက်သွားမှဖြင့်”

“ဆက်လို့ ငေါက်ခနဲ ထတာနဲ့ တစ်ချက်တည်း မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်ရုံပေါ့ကွယ်”

ဆရာကြီးကား အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။ လူသရဲမကြီးမှာ သူ၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် အရုပ်ကြီး၏ အပိုင်းအစများဆီသို့ ဆွဲယူဟန်ပြုလိုက်၊ ဆက်ထန်

ပြုလိုက်၊ သပ်ချဟန်ပြုလိုက်ဖြင့် စိတ်ရှိလက်ရှိအားရစွာ ပြုမူလျက် ရှိပေ
ရာ ...။

တစ်ခဏမျှ အကြာဝယ် အရာအထောင်မကသော နာနာသာဝတို့၏
ဝမ်းမြောက်စွာ မြူးထူးကြသကဲ့သို့သော ရွံရှာကြောက်မက်ဖွယ် အသံဖလံ
များကို ကြားလိုက်ချပြီး စောစောပိုင်းက ငြိမ်သက်ကာ မျက်နှာငယ်ကလေး
များဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲသော မိန်းမများပါ လှုပ်ရှား၍လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ခါးပိုင်းသည် ခြေပိုင်းနှင့် ဆက်၍သွားချေပြီ။ လက်ကြီးနှစ်ဖက်လည်း
ကိုယ်နှင့် ဆက်ခဲ့ပေပြီ။ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကား တဆတ်ဆတ်ရန်ကာ ကိုယ်
ပိုင်းကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေ၏။ ဆက်တော့မည်၊ ဆက်ပေးတော့မည်။

ဆရာကြီးလည်း လောင်မီးအင်းကို ကိုင်ကာ အသင့်စောင့်နေ၏။ လူ
သရဲမကြီး၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကား ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်း ဝမ်းပန်းတသာ
လှုပ်ရှားနေ၏။

“နယ်တော်ရှင်မ - အသက်ဝင်ပြီ”

တစ်ယောက်သောမိန်းမက အော်လိုက်၏။

“နယ်တော်ရှင်မ - ရန်သူကို အစွမ်းကုန် နှိမ်နင်းပါလော့”

အခြားမိန်းမတစ်ယောက်က ထပ်၍ အော်လိုက်ပြန်၏။

“နှိမ်နင်းချင်ဦးလေကွယ်”

ဆရာကြီး၏နှုတ်ဖျားမှ ဤသို့ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝေါ - ဝုန်း - ဝုန်း - ဟုန်း - ဟုန်း”

အားရဖွယ်ကောင်းစွာ၊ နယ်တော်ရှင်မရုပ်ကြီး ဝေါက်ခနဲထ၊ လာလှုပ်ပင်
ဆရာကြီး ပစ်သွင်းလိုက်သော လောင်မီးအင်းကြောင့် ဝေါခနဲ မြည်သံကြီး
နှင့်အတူ တဝုန်းဝုန်း တဟုန်းဟုန်း လောင်မီးစွဲ၍ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
ပေတော့၏။

“ဂီး...”

ငှက်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်က မီးလောင်နေသော အရုပ်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်
ကာ ထိုးဆင်းသွား၏။

လူ့သရဲမကြီးလည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့
မျှောက်လျက် ပတ်ချာလှည့်နေ၏။

“ကဝေမကြီး ပညာနှိုးနေပြီ။ လုပ်ပါ - ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးကား ကဝေဦးနှိမ်ဆေးကို ထုတ်ယူကာ သတ္တဝါမကြီးဆီသို့
ဆစ်ပေါက်လိုက်၏။ သတ္တဝါမကြီး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ဝိုင်းခနဲ လဲကျ
သွား၏။

“မှတ်ကရော - သွားပြီဟ - သေနာမကြီး”

ကျွန်တော်၏နှုတ်ဖျားမှ အားရစွာသောအသံ ထွက်သွားမိ၏။

“အဟိ - ဟိ - ဟိ”

“အံမာ - ကဝေမတွေက သူတို့သခင်မကြီး ခြေပြင်မှာ ခန္ဓာငြိမ်းပြီး
လူးလိုမ့်နေရတာများ ဝမ်းသာနေ - မှတ်တယ်”

“အဲဒါ - ပရိယာယံကွယံ - မောင်အောင်ရဲ့”

ပရိယာယ်ဆိုပါလား။ မှန်ပေ၏။ လူ့သရဲမကြီး လူးလိုမ့်ရာမှ ငြိမ်သက်
၍သွားသောတစ်ခဏ၌ မိန်းမများမှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် -

“အမယ်လေးတော့ - အရှင်မကြီး - ရုပ်နာမ်ကွဲလို့ အသည်းနာလှချည်
ခဲ့လေး...”

ဟု ဝိုသလိုလိုနှင့် ရယ်သွမ်းကာ တစ်ခပ် လုပ်နေကြလေ၏။

ဆရာကြီးလည်း အင်းဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်၏။ ဝေါခနဲ မြည်သွားရာမှ
ဆည်းမှောင်သော အခိုးအငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

“အမယ်လေးလေး - လုပ်ကြပါဦး - တော်တို့ရဲ့”

“အဟိ - ဟိ - ဟိ”

“အမယ် - ကောင်မတွေက တယ်လည်း မြူးနေကြပါလား”

“ဆရာလုပ်တာ - နှစ်ဆင့်လုံး မထိဘူးကွယံ”

မှန်၏။ အခိုးအငွေ့များ စဲသွားသောတစ်ခဏ၌ လူ့သရဲမကြီး၏ ခန္ဓာ
တိုယ်ကြီးမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုသည် အခိုးအငွေ့သဏ္ဍာန် အ
သွတ်၍ မားခနဲ ရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟော - ရုပ်နာမ်ခွဲပြီး လုပ်ပါ - ဆရာကြီးရဲ့”

ကိုယ်ကောင်ကြီးကား မြေပြင်၌လဲလျက်ကျန်ရစ်၏။ မိမိသဏ္ဍာန်ကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်ခုကား မီးခဲနှင့် တူလှပေ၏။ ရဲရဲငြိနေ၏။

ဆရာကြီးလည်း လာနေသော ထိုမိမိသဏ္ဍာန်ကြီးကို မည်သို့မျှမလုပ်ဘဲ မြေပြင်၌ လဲကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဆီသို့ ဆေးတစ်လုံးကိုဝါးကာ ထွေးလိုက်၊ မီးဖွားကလေးများသဖွယ် ဖြာထွက်သွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသော တစ်ခဏ၌ မိမိသဏ္ဍာန်ကြီးမှာ တန်း၍သွားလေတော့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ရုတ်တရက် ထ.လာကာ သူ၏ထဘီကို လဲကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အုပ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ - ကဝေ - ဝင်မစွက်နဲ့ - နောက်ဆုတ်”

“စွက်တယ် - စွက်တယ် - မဆုတ်ဘူး”

မိန်းမကား ခေါင်းမာစွာ အာခံလျက်ရှိရာ ဆရာကြီးလည်း စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဆေးဖြင့် တောက်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမမှာ ဝိုင်းခနဲလဲကျကာ ငြိမ်သက်၍ သွားတော့၏။

“ကိုင်း - ကျန်တဲ့ကဝေမတွေ့က ဘာလုပ်ကြဦးမလဲ”

ကျန်မိန်းမများကား မလှုပ်ရဲ၊ ငြိမ်သက်၍ ကုတ်နေကြ၏။

ဆရာကြီးလည်း အင်းတစ်ချပ်ကို ပစ်သွင်းလိုက်ရာ လူ့သရဲမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသော ထဘီကြီးမှာ မီးစွဲ၍သွားလေတော့၏။ ဤတွင် မည်း မည်းအရိပ်ကြီးမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် နောက်သို့ဆုတ်၍ သွားလေတော့၏။

“ဒါက - ဘယ်လိုတုံး - ဆရာကြီး”

“လဲနေတဲ့ ကိုယ်ကြီးက ပဓာနကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာနေတဲ့ မည်းမည်းကြီးကရော ...”

“အဲဒါက သာမန်ဆရာတွေအဖို့ အချက်ကို မသိရင် အဲဒီမည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးကိုပဲ နှိမ်နင်းနေမယ်။ ပဓာနဖြစ်တာကို မေ့လျော့နေမယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမှာ မူလကိုယ်ကောင်က ပညာသက်ပြန်ဝင်ပြီး ထ.လာနိုင်

ထယ် - မောင်အောင်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် - မည်းမည်းကြီးက ကိုယ်ခွဲမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်ခွဲအစစ် မဟုတ်ဘူး။ ကဝေနာနာဘာဝရုပ်တဲ့”

“အော် - ဒါကြောင့် - ဆရာကြီး အဲဒီမည်းမည်းကြီးကို ဘယ်နဲ့မှ မလုပ်ဆဲနေတာကိုး ...”

“မှန်တယ်ကွယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ပါ - ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးဆီကို စောစောရောက်အောင် ...”

“အေး - ဆရာ လုပ်ပြမကွယ်၊ သူနာနာရုပ်ကို ဖျက်လိုက်ရပဲ ကောင်မကြီးက ထလာမှာပဲ”

ဆရာကြီးကား ဤအခြေဝယ် မြန်လှပေ၏။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးဆီသို့ နာနာဘာဝရုပ်ဖျက်အင်းကို ပစ်သွင်းလိုက်၏။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးလည်း ပတ်ချာလည်ကာ တယ်မီးတယိုင်ယိုင်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားရာမှ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဆီသို့ အရောက်ဝယ် လှဲချလိုက်ကာ ကွယ်၍သွားသော တစ်ခဏ၌ ကဝေမကြီးမှာ ဝေါက်ခနဲထ.၍ လာလေတော့၏။

“ကိုင်း - ဘယ်လိုလုပ်ချင်သေးလဲ”

မိန်းမများကား ပြူးတူးပြတ် မျက်လုံးကြီးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“ငါ့ကို အသေသတ်ရအောင် စောင့်နေတာဆို၊ ဘယ်နှယ် မသတ်တော့ဘူးလား”

“သဗ္ဗင်္ဂမယ် - သတ်မယ်”

“ကိုင်း - သတ်စမ်း”

မိန်းမကြီး ထဘီကို ခြုံလိုက်၏။ ဆရာကြီးလည်း ကြိုးမျှင်ကလေး တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“အမယ် - ပြေးပေါက်ရှာသလား၊ ပြေးလို့ရမယ်မထင်နဲ့၊ နင်တို့ကို ဒီည

ဒီနေရာမှာပဲ ချုပ်ထားခဲ့ရမယ်”

မိန်းမကြီးကား ထင်ကြီးကို ဦးခေါင်းဖုံးအောင် ပြင်၍ရုံလိုက်ပြီး သုံးလေးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်သည်တွင် ဆရာကြီးလည်း ကြီးမျှင်ကလေးကို မန်းမှတ်ကာ ပစ်၍ရစ်ပတ်လိုက်လေရာ ...။

မိန်းမကြီးမှာ ခေါင်းပိုင်းကား လင်းတအသွင်၊ ကိုယ်ပိုင်းကား လူအသွင်ဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲနိုင်တော့ဘဲ အချုပ်အနှောင်ခံ၍နေရလေတော့၏။

- “ကိုင်း - ဒီအတိုင်းပဲ - ဒီညအဖို့ နေခဲ့ဦး။ တို့မှာ သွားစရာရှိတယ်”
- “ဟဲ - ဟဲ - အစွမ်းမရှိဘဲနဲ့ တိုက်ချင်တဲ့ ကောင်မတွေ - နေခဲ့ပေတော့”
- “တဲ - မောင်အောင် - သွားစို့”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး ထွက်လာလျှင် လူကိုယ်လင်းတခေါင်းနှင့် သတ္တဝါမကြီးဆီသို့ သူတပည့်မများ ပြေးလာကြ၏။ သို့သော် အနားမကပ်ရဲမထိရဲ၊ ရပ်၍ကြည့်နေကြ၏။

- “ကောင်မတွေ - ဟိုကဝေမကြီးကို မထိရဲ၊ မကိုင်ရဲဘူး - ဆရာကြီး”
- “ဘယ်အချိန်မှ ဖြေမလဲ - ဆရာကြီး”
- “အရက်တက်အထိ ဒဏ်ပေးထားမကွဲ့”
- “တစ်ခါတည်း မဖြေဘဲ ထားရရင် မကောင်းဘူးလား”
- “မလုပ်အပ်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကသာ မလုပ်အပ်တာ၊ သူတို့ဘက်ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အသေပဲ”

“ဒါက တစ်လမ်းသွားတွေကိုးကွယ်၊ ကိုင်း - ဆရာတော်ဆီ မြန်မြန်ရောက်အောင် သွားကြဦးစို့”

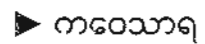
ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ချိန်းဆိုထားရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပေတော့၏။

မာနတစ်ခွဲသားနှင့် ပညာသည်များကား ဆရာကြီးက အချိန်ကုန်ခါဘဲ သူတို့ လုပ်လိုရာကို မလုပ်နိုင်မိမှာပင် တင်ကြိုကာ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့်

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေတော့၏။

မလင်းလှသော ကြယ်ရောင်၊ လရောင်ဖြင့် တောတွင်း ညဉ့်ခရီးတို့ လာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး ခရီး အတော်ပေါက်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီး ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း မီးရောင်ကို မြင်ရလေရာ ... ထိုမီးရောင်ရှိရာသို့ ဆင်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့မိကြပေတော့သတည်း။

ညကား လရောင်ဖြင့် သာယာလှပစွာတကား ...။

ကဝေသာရ

စာအုပ်များ

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊
 (၂/ခ)၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
 ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင်
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

ဝေသာယာအဖွဲ့
 ဦးလောကမဂ္ဂဇင်း

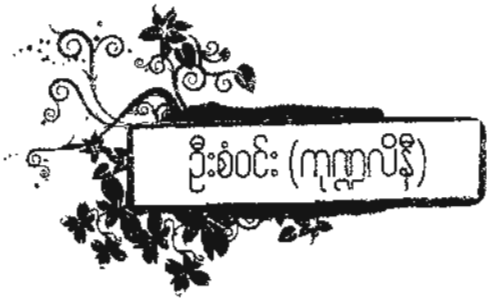
လူသေနှိမ့်၍

အသက်ရှင်လာသူ

ဦးစံဝင်း

လူသေနှိမ့်၍ အသက်ရှင်လာသူ

ဦးစံဝင်း (ကုဏ္ဍလိနီ)

သူ့အမည်မှာ မချို၊ ချိုကြီးတစ်ခုထဲမှာ အသက်ရှင် လူဖြစ်လာရလို့ မချို...။

“အမ်းမား ထရိန်းသျှောင်သျှာနီ ပူးရ်ကားနီမဆန်တိကံ ပေါနာဂမန တာလိုးဆီ - ဇေးဟိအယေဒေသျှ - ဂမိတ်သျှာမား”

မချိုမှာ သူ့ခင်ပွန်း ကိုရှုပ၏ နံဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေရာမှ သူကြားဖူးသော ကုလားစကားမျိုးမဟုတ်သည့် ကုလားပြောသော စကားသံကြီးကို ကြားလိုက်မိသည်။ သူ နိုးနေခြင်းမဟုတ်၊ အိပ်မောကျနေခြင်းလည်း မဟုတ်။

“မမ - ဆန်တိကံ - ပေါနာဂမန - ကာလိုးဆီ - ဇေးဟိ - မေယေဒေ သျှဂမိတ်သျှာမား”

စကားသံ၏ ဒုတိယနှင့် တတိယအပိုဒ်ကို ပီပီသသကြီးကြားလိုက်ရခြင်း သည်၊ သူ ကြောက်သလိုလိုနှင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင် - ဒီစကားမျိုး ငါ မကြားဘူးပါလား။ အို - မကြားဘူးပေမဲ့ ငါ နားလည်တယ်”

သူ - ထိုသို့ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ဟိန္ဒူယောဂီကြီးတစ်ဦး၏ သက္ကာန်သည် အိပ်မက်တွင်းဝယ် ပေါ်၍လာသည်။

“အမ်းမား - ထရိန်းသျှောင်သျှာန် ပူးရိကားနီ - မမဆန်တိကံ - ပေါနာဝမန - ကာလိုးဆီ - ဧးဟိ - မယေဒေသျှို ဂမိတ်သျှာမား”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟောတော့ - ငါ နားမလည်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီဟင် - ဒီစကားမျိုး ငါမကြားဘူးပေမဲ့ ငါ နားလည်နေပါလား။”

အိပ်မက်ထဲက ဟိန္ဒူယောဂီကြီး ပြောသောစကားမှာ ဟိန္ဒူလည်းမဟုတ်၊ သက္ကာန်လည်းမဟုတ်၊ မာဂမိခေါ်ပါဠိစကားပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဒေသအသံနှင့် ပြောနေသဖြင့် ဟိန္ဒူလိုလို သက္ကာန်လိုလို ထင်ရခြင်းသာ -

“အင်း - သူ ပြောတဲ့စကားမျိုး ငါ မကြားဘူးပေမဲ့ ငါ နားလည်တယ်။ သူဟာ ငါ့ကိုလာပြီး ခေါ်နေတာပဲ”

“သမီး နှစ်ပေါင်း (၃၀) ပြည့်သွားပြီ။ ငါ့ဆီ ပြန်လာဖို့ အချိန်ကျပြီလေ။ လာ - လာ - မ၍မဒေသကို သွားကြမယ်တဲ့။ သူ ပြောတာတွေ ငါ အကုန်နားလည်နေပါလား။”

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာပင် မျက်လုံးပျိုးလျက် ယောဂီကြီးအား ကြည့်နေမိရာ ယောဂီကြီးတစ်ဦး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဟိန္ဒူယောဂီကြီးအား အဝတ်ဖားလျား ပါးချိုင့်ချိုင့်၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်စွာနှင့် ဆံပင်ကို ခေါင်းအလယ်မှာ အထုံးကြီးထုံးထားသည်။ လည်ပင်းမှာလည်း ဆီးဖြူသီးကြီးတွေလောက်ရှိသော ပုတီးလုံးကြီးတွေကို ဆွဲထားသည်။ တုတ်ကောက်ကောက်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။

မချို - ကြောက်သလိုလိုဖြစ်လာကာ “အမေရေ - လုပ်ပါဦး။ ကုလား ဘုန်းကြီးကြီး ကျွန်မကို လာခေါ်နေတယ်” ဟု အသံကုန် အော်လိုက်သည်။

သူ့အသံမှာ ပီသစွာ ထွက်မလာပဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ကိုရွှေပလန်နီးတာ ဘာဖြစ်တာလဲဟုမေးရင်း သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

သူတို့အသံကြောင့် အမေအို ဒေါ်တုတ်ဖါ နီးလာကာ သူတို့ဆီ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာတုံး - သမီး”

မချိုက အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့အမေအိုက အတန်ငယ် ငဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး အထွေအထူးမပြောဘဲ -

“ကဲ - ကဲ - အိပ်ကြ - အိပ်ကြ - အိပ်မက်ဆိုတာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ မတ်ချင်သလို မက်တာပေါ့”

ဤမျှပြောကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မချိုမှာ မိုးလင်းအထိ အိပ်၍မရတော့။ သူတို့မိသားစုမှာ တောင်ငူတွင်နေကြသည်။ သူ့ဖခင် ဦးတလုပ်ရှိစဉ် တာတည်းကပင် တောင်ငူမှာ သစ်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က သူ့ဖခင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မချိုမှာ မည်သို့ပင်စိတ်ဖြေစေကာမူ ဖြေ၍မရ။ ထိုအိပ်မက်ကို (၇)ညညှိ တိတိ ဆက်၍မက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိခင်အို ဒေါ်တုတ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ကိုရွှေပနှင့် မချိုကိုခင်မင်ရင်းနီးလှသည့် ဦးမြတ်သာဒွန်းရှိရာ ရန်ကုန်သို့ လွှတ်လိုက်ရသည်။

ဤတွင် ဤဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သူ ဆရာနန္ဒက သူနှင့် သူ့ဆရာကြီးအကြောင်းကိုရာ မချိုတို့နှင့် သူ့ဘကြီးအိမ်တွင် ဆုံခဲ့ရပုံများကိုပါ ဆက်လက်ဖော်ပြပြန်သည်။

ကျွန်တော် မောင်နန္ဒသည် အသက် (၂၀)ခန့်က ရန်ကုန်မြို့ ကုတ္တိုင်းဘက်ရှိ ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးမြတ်သာဒွန်းအိမ်တွင်နေထိုင်ရင်း ဘာသန္တရာတို့နှင့် သိပ္ပံပညာရပ်များကို ဆည်းပူးခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်ကအကြောင်းအရာများကိုဖော်ပြရပါမည်။ ထိုသို့ဘာသန္တရစာပေ နှင့် သိပ္ပံပညာရပ်များကို လေ့လာနေခိုက် ဒေါက်တာဒတ်စ်ခေါ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကုလားဆရာဝန်တစ်ဦးကို ဘကြီး၏ကျေးဇူးကြောင့် သိက္ခမ်းရင်းနှီးခဲ့ရပေ သည်။ ကျွန်တော်လည်း မိဘများထံခွင့်ပန်ကာ ဒေါက်တာဒတ်စ်နှင့် (၇)နှစ် ကျော်မျှ နေခဲ့ရပေသည်။

သူကား ယခုဖော်ပြမည့် ပဌမ ဦးကုလားပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့လျှင် ကုလားဆရာဝန်တစ်ယောက် ဗမာပဌမ ဆရာကြီးဖြစ်လာရပါသနည်း။

တစ်နေ့တွင် သူဆေးတိုက်သို့ ပေါင်တစ်ဖက်ယောင်ကိုင်းနေကာ အမယ်လေး အော်နေရသော အသက် (၄၀)ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်လာ သည်။ ဒေါက်တာသည် သက်သာအောင်ပြုစုကာ ခွဲစိတ်ရမည့် လူနာ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အိမ်တွင် လက်ခံထားလိုက်သည်။

လူနာမှာ မသက်သာ ညည်းတွားအော်ဟစ်နေသဖြင့် ခွဲစိတ်ဖို့ ပြင်ဆင် နေခိုက် ဟောင်းနွမ်းသောသစ်ခေါက်ဆိုး သက်န်းနှင့် လွယ်အိတ်ကိုလွယ် ကာ စိပ်ပုတီးကြီးတစ်ကုံးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်လျက် တောင်ဝှေးကိုင်းပြီး ကြွလာသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာသည်။

“ဘာကို အလိုရှိလို့ ကြွလာပါသလဲ ဘုရား”
ဒေါက်တာက မြန်မာစကားပီသစွာ ပြန်လျှောက်ထားလိုက်သည်။
“အင်း - ဒကာကြီး သတင်းကြားရတဲ့အတွက် ပုပ္ဖိုးသွားဖို့ ခရီးစရိတ် ဝတ္ထုငွေများ အလှူခံဖို့လာတာပါ ဒကာဆရာဝန်ကြီး”
ထိုအတွင်း လူနာအဖိုးကြီး၏ ညည်းတွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
“အလို - ပယောဂရဲ့ သဒ္ဓလက္ခဏာပါကလား”
ဘုန်းတော်ကြီးက ဤသို့ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် -
“ဒကာဆရာဝန်ကြီးရဲ့ လူနာကို ကျုပ် ကြည့်ပါရစေ” ဟု ပြောလိုက် သည်။ ဒေါက်တာလည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို လူနာဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက လူနာကိုမြင်လျှင် စုတ်သပ်လျက် ပယောဂဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

လူနာ၏ပေါင်ကို ခွဲစိပ်ပြီးလျှင်ပင် လူနာလည်း အညည်းရပ်ကာ လန်း ဆန်းလာသည်။ ဒေါက်တာလည်း လူနာအတွက် လုပ်စရာများ လုပ်ပေးပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာက ပယောဂအကြောင်း မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ ဘုန်းတော် ကြီးက ရှင်းလင်းပြောပြသဖြင့် ဒေါက်တာက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဒေါက်တာသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ထိုနေ့အတွက် ဆွမ်းကပ်သည့်ပြင် လိုအပ်သည်များကို လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အတူ လူနာအဘိုးကြီးလည်း ကဝိယအဖြစ် လိုက်ပါသွားသည်။

နောက်တစ်နှစ်မျှအကြာတွင်ကား ဒေါက်တာဒတ်စ်လည်း ဘုန်းတော် ကြီးရှိရာ ပုပ္ဖိုးသို့လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ဤမှတ်တမ်းရေးသူ ဆရာနန္ဒနှင့် တွေ့ဆုံကြရသောအချိန်တွင်မူ ဒေါက်တာဒတ်စ်ကို ဆရာဝန်အဖြစ် တွေ့ရခြင်းမဟုတ်ပေ။ လည်ပင်းမှာ စိပ်ပုတီးနှင့် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော ပဌမဦးကုလားအဖြစ် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိန္ဒူယောဂီကြီးတစ်ဦး၏ မနောမယပညာရပ်ဆိုင်ရာ သမီးတစ် ယောက်ဖြစ်သော လူဝေ၏နိနှင့် အသက်ရှင်နေခဲ့ရသည့် မချုံ့ ချုံ့ကြီးထံမှာ တွေ့ရသော မချုံ့။ ဤဇာတ်လမ်းအစတွင် ပါခဲ့သော မချုံ့၏အကြောင်း ပြည့်မြင်သာခွန်းအိမ်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှ ဖော်ပြရသော် -

ထိုနေ့ကား ဆရာကြီး ပဌမဦးကုလားနှင့် ဆရာနန္ဒတို့ ဘကြီး ဦးမြတ် သွန်း အိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး (၂) ရက်ခန့်တွင် ဖြစ်သည်။

တို့နန္ဒ - ဆရာနန္ဒမှာ ဘာသန္တရ စာပေ - သိပ္ပံပညာရပ်များသာမတ ယူလက္ခဏာ - ဟတ္ထလက္ခဏာ - သဒ္ဓလက္ခဏာတို့နှင့်တကွ သူတ္တရတုန်း အတန်း စသည်များကို အနောက်နိုင်ငံ ပညာခန်း၊ မဇ္ဈိမဒေသထွားခန်း တွင်တကွ ပေါက်မြောက်သင့်သလောက် ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ပဌမံဦးကုလားကား ဝိဇ္ဇာမယပညာရပ်များသာမက ထိုပညာရပ်များကိုပါ သင်ပြပေးသူဖြစ်သည်။ ဆရာနန္ဒကား ဆရာကြီးနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံ တောကြီးတောင်ကြီး အနံ့အပြားသို့လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယ၊ နီပေါ၊ တိဘက်တို့သို့လည်းကောင်း ရောက်ရှိခဲ့ရာမှ သူ့ဘကြီးအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိစေပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးကား မည်သူ့ကိုမဆို အဘိုးအမယူဘဲ ကုသပေး၏။ ဟောပြောပေး၏။ အဆောင်အယောင်များလိုအပ်က ပေး၏။ သို့သော် သူ၏လျှို့ဝှက်လိုမှုကြောင့် ဘကြီးဦးမြတ်သာဒွန်းမှာ သူနှင့်ရင်းနှီးသူများ အနေကိစ္စရှိသည့်အခါများ၌ ထိုမိတ်ဆွေများအား ဆရာကြီးအကြောင်းကို မည်သူမျှမပြောရန် နှုတ်ပိတ်ပြီးမှ ခေါ်လာတတ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဤဇာတ်လမ်းအစတွင် ယိုရီခွဲသော မချိုတို့လင်မယား ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘကြီးလည်း မချိုတို့ လင်မယားကို အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး နေရာအခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

- “ဘယ်လိုကိစ္စလဲ - ဦးမြတ်သာဒွန်း”
- “ဒီသူငယ်မ အိပ်မက် မက်လွန်းအားကြီးနေလို့ပါ ဆရာ”
- “အင်း - သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလိုကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”
- “သူက - ကျွန်တော့်သမီးပဲဆိုပါတော့ ဆရာ၊ တောင်ငူက ညီရင်းအစ်ကိုပမာဖြစ်တဲ့ ဘိုးတလုပ်ရဲ့ သမီးပါ။ ကိစ္စက သေရေးကိစ္စဖြစ်နေပါတယ် ဆရာ”

“ကိုင်း - အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး - မိန်းကလေး”

“ပြောပါမယ် - ဆရာကြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့လက အိပ်မက်တစ်ခု မက်ပါတယ်။ အဝတ်ဖားလျား၊ ပါးချိုင်း၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးအရှည်ကြီးနဲ့ ဆံပင်တို့ခေါင်းအလယ်မှာ အထုံးကြီးထုံးထားတယ်။ တုတ်တောက်ကောက်ကြီးကိုလို့ လည်ပင်းမှာလည်း ဆီးဖြူသီးလောက်ရှိတဲ့ ပုတီးလုံးကြီးတွေ ဆွဲလို့ ကုလားဘုန်းတော်ကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူ့နေရာလိုက်ဖို့ လာခေါ်တယ်လို့ မက်ပါတယ်”

“ခေါ်ရုံပဲလား၊ ဒီပြင် ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“နင်ဟာ ငါ့သမီးဖြစ်တယ်၊ ငါ့ဆီလာဖို့ အချိန်ကျနေပြီ။ သုံးလအတွင်း ငါ့ဆီလာရမယ်လို့ နောက်ဆုံးအိပ်မက်ထဲမှာ ပြောပါသေးတယ်ဆရာကြီး”

“အိပ်မက်က တစ်ညထဲ မက်တာလား”

“(၇)ရက် ဆက်ပြီး မက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုပြောဘူးသလဲ”

“အမေ့ကို ပြောပါတယ်။ အမေက စိမိန်နတ်ခေါ်မှာစိုးခိမ်လို့ ဒီက ဘကြီးဆီ လွှတ်လိုက်တာပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီး အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း - ထူးပေရဲ့ မုန်း - မိန်းကလေး လက္ခဏာပြစမ်း”

မချိုက ဆရာကြီး အနီးသို့ ရွှေ့ထိုင်ကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက ညာဖက်လက်ဖဝါးကို တစ်ချက်မျှကြည့်ကာ ဘယ်ဖက်လက်ဖဝါးကို အထူးဂရုပြု၍ ကြည့်နေသည်။

“အင်း - မိန်းကလေးအဖြစ်က အတော့်ကို ဆန်းကြယ်တာပဲ”

“ဘယ်လို ဆန်းကြယ်တာလဲ ဆရာကြီး”

“မိန်းကလေးရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ အမေ့အဖေ အစုရိုနေတဲ့ မိခင်ဆိုတာတွေဟာ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘအရင်းမဟုတ်ဘူးဟုတ်”

“ဒါတော့ - ဆရာကြီး မှားပြီ၊ ကျွန်မ မိဘအရင်းပါ”

ဘကြီး ဦးမြတ်သာဒွန်းမှာ မျက်လုံးပြူးကာ အံ့သြဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“မမှားပါဘူး - မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးရဲ့ မိခင်အရင်းဟာ မိန်းကလေး သိင်္ခာကျွတ်တာနဲ့ သေခဲ့ရှာတယ်ကွဲ့။ အဲ - ဒါပေမဲ့ - မိန်းကလေးဟာ မိခင်အရင်းရဲ့ နို့ကို တစ်လလောက် စို့ခဲ့ရတယ်ကွဲ့”

“ဟင် - သေတဲ့လူရဲ့ နို့ကို ဘယ်လိုလုပ် စို့မှာလဲဆရာကြီး၊ အားလုံးနားထောင်”

ဘကြီး ဦးမြတ်သာဒွန်းလည်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ ဆရာကြီး အနီးသို့ တိုးရွေ့လာသည်။

“ဆရာ - ဆရာ၊ ဆရာဟာ သိပ်ပြီးထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား”

ဘကြီးစကားကြောင့် မချိုမှာ အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာပြောတာတွေ အကုန်မှန်တယ် ဆရာ၊ ဆရာဟာ လက္ခဏာကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပိုင်သိနိုင်တာလဲဆရာ။ အခုပြောတဲ့အကြောင်းတွေကို သိတဲ့လူဟာ မယ်ချိုရဲ့အမေအိုနဲ့ ကျွန်တော်မိ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ အသက်နဲ့ရှိပါတော့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကြပါတယ်”

“အင်း - လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးထက် မှန်တဲ့ သူ့ရဲ့မူလဇာတာရယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒီ မူလဇာတာဖြစ်တဲ့ ဘယ်လက်ဖဝါးက လက္ခဏာက အကြောင်းအရာအားလုံး ဖော်ပြနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် - သိရ တာပါ”

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ လူသံကြားသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ကာ ပျာပျာသလဲ ဆင်းသွားလျက် ဧည့်သည်အမေအိုကို ဆရာကြီးရှိရာသို့ တောက်လျှောက် ခေါ်လာလေသည်။

ထိုအမေအိုမှာ မချိုကို စိတ်မချသဖြင့် လိုက်လာသော အမေအိုပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း - ဒေါ်တုတ် ဆရာကစပြီး မယ်ချိုရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို ပညာနဲ့ဖော်ဖေး နေမှ မောင်ရှုပရော မချိုပါ အဖြစ်မှန်ကို သိကြရအောင် ပြောပြဖို့ အချိန်တန် ဖြီ”

အမေအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဘကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“မယ်ချို - တို့တစ်တွေ တစ်သက်လုံးဖုံးလာခဲ့တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြ သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နဲ့နော်”

ဘကြီး ပြောပြချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ရာ ဆရာကြီးက ငြီးလျက်လည်းကောင်း၊ အမေအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍လည်း ကောင်း၊ မောင်ရှုပနှင့် မချိုတို့က ငေးမောလျက်လည်းကောင်း နားထောင်၍ နေကြပေသတည်း။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က တောင်ငူမှာ မောင်မြတ် သာဒွန်း၊ မရွှေတန်တို့လင်မယားနှင့် သူတို့၏သူငယ်ချင်း မောင်တလုပ်နှင့် မယ်တုတ်တို့သည် အိန္ဒိယပုဒ္ဒဂယာသို့ ဘုရားဖူးသွားရန် တိုင်ပင်ကြကာ နေ့ကုန်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

မောင်တလုပ်၏ ညီဝမ်းကွဲက သူတို့လင်မယားပါ လိုက်လိုကြောင်း ဗုဒ္ဓသာသဖြင့် အဖော်လည်း ရစေရန် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ မောင်တလုပ်၏ညီ မောင်နေဒွန်း၏ မယားမစိန်မှာ ကိုယ်ဝန်နှင့် ဘုရားဖူးမှ သားယောက်ျား တောင်းဖြစ်မည်။ သမီးကောင်း ဖြစ်မည်။ ပို၍အကျိုးကြီးသည်ဆိုကာ လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယမဇ္ဈိမဒေသ ရောက်ရှိကြပြီးနောက် ပထမပုဒ္ဒဂယာတွင် ဘုရား ဗုဒ္ဓကြကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ရောက်ထိုက်သည့် ဌာနများသို့ သွားရောက်ကြ သည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာအသွားဝယ် အချို့နေရာများတွင် တောများ တို့ဖြတ်၍ သွားကြရသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်နေဒွန်းမှာ အပြင်းအထန် ဖျားလေတော့၏။ သူ့ မယားမစိန်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်မှာ မွေးဖွားတော့မည့်အချိန်သို့ ထိုက်ရောက် နေသည်။ လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်တော့၊ ရောက်ရာတောတွင်းမှာပင် မီးဖွားဖို့ ခံမိကြရတော့သည်။

မောင်နေခွန်းမှာ အပြင်းဖျားနေသဖြင့် မယားကို မပြုစုနိုင်၊ မောင်မြတ်
သာခွန်း၏ဇနီး မရွှေတန်နှင့် မောင်တလုပ်ဇနီး မယ်တုတ်တို့က ပြုစုကြ
သည်။

အချိန်ကား မွန်းတည့်ပြီး ကံကြမ္မာလည်း ပို၍ဆိုးရွားလာသည်။
မောင်နေခွန်း၏ ဇနီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပြီးသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မိမိကလေးကိုမျှ မမြင်နိုင်ရှာ။ သေမင်းခေါ်ရာသို့ ပါသွားလှ
လေသည်။

မရွှေတန်နှင့် မတုတ်တို့မှာ တတ်သမျှနှင့် ကလေးကို ပြုစုကြ၏။ သို့
သော် ကလေးမှာလည်း အသက်မပါ။

မိမိဇနီးသည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည် တောတွင်း၌ အသေဆိုးသေရသည်
ကို ကြုံရရာသော မောင်နေခွန်းမှာလည်း အဖျားကပြင်းထန် စိတ်ဒုက္ခ
လည်း ကြီးမားလွန်းရကား မယားနှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ရင်ဆို့ကာ
အသက်ပျောက်သွားပြန်တော့သည်။

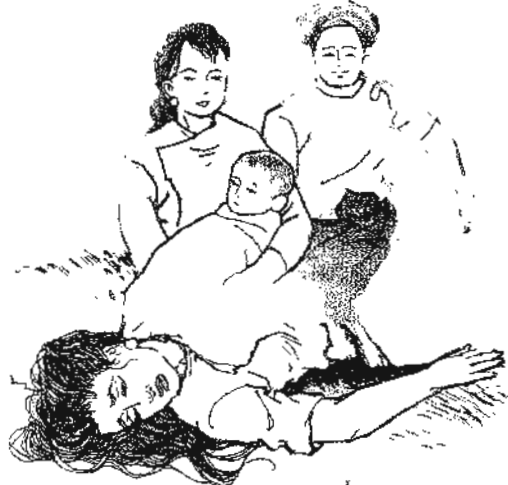
မောင်မြတ်သာခွန်းတို့ လင်မယားနှင့် မောင်တလုပ်တို့ လင်မယား
တတ်သမျှရွတ်ဆိုသရဏဂုဏ်တင်ကာ ကလေးအမေနှင့်ကလေးအလောင်း
ရရှိကြီးတစ်ခုအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကလေးအဖေအလောင်းကို အခြား
ရရှိတစ်ခုအတွင်းလည်းကောင်း သစ်ခက်သစ်ရွက်များဖုံးလွှမ်းကာ ထား
ခွဲရတော့သည်။

ထိုသို့ သူတို့အလောင်းများ ပြုပြင်နေခိုက် ကုလားဘုန်းကြီးတစ်
ဧကလာကာ ကလေးအမေ အလောင်းနှင့် ကလေးအလောင်းကို တံတေး
နှင့်ထွေပြီး ထွက်သွားသဖြင့် သူတို့ အံ့အားသင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
သည်။

သူတို့လည်း စိတ်မချမ်းသာစွာနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြကာ ဘုရားများကို
လည်ပတ်ဖူးမြော်ရင်း သေသူများအတွက် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုကြသည်
သို့နှင့် တစ်လမျှအကြာတွင် ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ပြန်လည်ရောက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ဇရပ်မှာပင် တည်
ရှိကြသည်။

“ဆားကြီးက ကလေးမသေကြောင်း၊ ထိုစဉ်ကပင် သူသိခဲ့သဖြင့်
ခိုင်အလောင်းနှင့်အတူ တံတေးဖြင့်ထွေးကာ ပညာဖြင့် လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊
မအေအလောင်းရာ ကလေးကိုပါ သူ ကာကွယ်ထားကြောင်း
ရင်သားမှာ ပကတိအတိုင်းရှိကာ နို့ထွက်စေရန် သူ့ပညာဖြင့်
ပြုထားကြောင်း ပြောပြသည်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မောင်မြတ်သာခွန်းတစ်ယောက်တည်း
မောထ၍ မဟာဗောဓိသို့ ထွက်ခဲ့ရာ ယခင် လူသေအလောင်းကို
အဖွဲ့နှင့် ထွေးသွားသော ကုလားဆားခူးကြီးကို သစ်ပင်ရင်း၌တွေ့ရသဖြင့်
အသေသည်ဟု ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ကုလားဘုန်းတော်ကြီးက သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်ကာ ပိုက်ဆံတောင်း
ဖြင့် အိတ်အတွင်းပါသမျှ ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် ကုလားဘုန်းတော်ကြီးက
အသေသူလိုက်သည်။

မောင်မြတ်သာခွန်းမှာ ဟိန္ဒူဘာသာကို ကောင်းစွာတတ်သဖြင့် ကုလား
ဘုန်းကြီးနှင့် လေပေးဖြောင့်နေသည်။ ကုလားဆားခူးကြီးက မုန့်စားမလား
အရာ သူကစားမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုလားဆာဒူးကြီးက ဖင်ကိုကြွကာ ဖင်အောက်မှ အငွေတထောင် ထောင်းနှင့် ကုလားမုန့်သုံးချပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ သူလည်း မသတိမပြု နှင့် ကြိုတ်မိုတ်၍ စားလိုက်ရသည်။

ကုလားဆာဒူးကြီးက သူ့ကိုပြုံး၍ ကြည့်နေရာမှ ပိုက်ဆံများကို တစ်ဖြာ မကျန် ပြန်ပေးသည်။ သူက သူ့အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ကြေးအိုးနှင့် ထမင်းချက်သလားဟု မေးသဖြင့် သူက ဟုတ်ကြောင်းပြောရာ ဆာဒူးကြီးက သူ့အနားရှိအပင်ငယ် သုံးလေးပင်ကို နတ်ပေးလျက် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများကို ၎င်းအရွက်နှင့် တိုက်ဆေးရန်ပြောလိုက်သည်။ သူက ၎င်း အပင်ငယ်များကို ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

သူကပြန်ရန် ဟန်ပြင်ရာ ဆာဒူးကြီးက မောင်တလုပ်တို့ကိုပါ ခေါ်ခေါ် ပြောသဖြင့် သူလည်း မရွေ့တန်နှင့် မောင်တလုပ်တို့ လင်မယားကိုခေါ်ကာ ဆာဒူးကြီးထံ ပြန်သွားရပြန်သည်။

ဤတွင် ဆာဒူးကြီးက သူတို့အား တောတစ်ခုတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ တောတွင်းတစ်နေရာရောက်မှ မောင်နေဒွန်းတို့ လင်မယားအလောင်းထံ ထားခဲ့သော တောဖြစ်ကြောင်း သိကြရတော့သည်။

မောင်နေဒွန်းအလောင်းမှာ အစအနမူမကျန်။ တောကောင်များ စားသွားဟန်တူသည်။ တစ်ဖက်ချုံသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မောင်နေဒွန်း မယား အလောင်းနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ကလေးတစ်ယောက် နို့စို့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုကလေးသဏ္ဍာန်မှာ သူတို့ကိုမြင်လျှင် တောတိရစ္ဆာန်ပမာ လျှင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ လေးဖက်ထောက်ပြေးရင်း ချုံများအကြားဝယ် ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

ဆာဒူးကြီးက ကလေးမသေကြောင်း၊ ထိုစဉ်ကပင် သူသိခဲ့သဖြင့် မိခင် အလောင်းနှင့်အတူ တံတွေးဖြင့်ထွေးကာ ပညာဖြင့် လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ မအေ အလောင်းရော ကလေးကိုပါ သူ ကာကွယ်ထားကြောင်း၊ ရင်သားမှာ ပကတိ အတိုင်းရှိကာ နို့ထွက်စေရန် သူပညာဖြင့် ပြုထားကြောင်း ပြောပြသည်။

မုန့်ပေဖမ်း အလောင်းမှာ အသားအရေများ ခြောက်ကပ်ကာ မျက်နှာ နှင့် ခြေလက်များ အရိုးစုကောင်ပမာ ဖြစ်နေသော်လည်း အနံ့မထွက်၊ ရင်သားမှာ လူကောင်းပကတိရှိနေသည်။ ညှစ်ကြည့်ရာ နို့ရည်များ ပန်း ထွက်နေသည်။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ တစ်လသားမျှသာ ရှိသေးသည့်ကလေးမှာ လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လေးဖက်ထောက် ပြေးလွှားသွားနိုင်သည်။

ဆာဒူးကြီးက နှုတ်မှတဖွေလုပ်လိုက်ရာ ကလေးငယ်လည်း လေးဖက် ထောက်လျက် မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ထွက်လာတော့သည်။

ကလေးငယ်၏ ခြေသည်လက်သည်များမှာ လက်မဝက်ခန့်ရှည်ထွက် နေပြီး ဆံပင်မှာလည်း တစ်ထွာခန့်ရှိကာ ဖားလျားကျနေသည်။

ဆာဒူးကြီးက မောင်မြတ်သာဒွန်းအား "မင်း - ငါပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ဒီကလေးကို တစ်ဝက်ပေးရမယ်" ပြောပြီး တစ်ဖန် မောင်တလုပ်တို့ လင် မယားအား "ဒီကလေးဟာ ငါ့ကြောင့် အသက်ရှင်နေတာ၊ ငါ့သမီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ - ခင်းတို့ လင်မယားက မွေးစားရမယ်။ ငါ့သမီးကို ငါ ပြန်မခေါ်မချင်း ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းတို့အချင်းချင်းတောင် မပြောရဘူး" ဟု ဆိုကာ စာလေးကို မောင်တလုပ်တို့ လင်မယားအား ပေးလိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ရောက်လျှင်ပင် ဆာဒူးကြီးမှာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက် သွားတော့သည်။

မောင်မြတ်သာဒွန်းမှာ သူ့ကို ဆာဒူးကြီးက မုန့်သုံးစု ကျွေးရုံမှအပ ဘာတစ်ခုမျှ မပေးဘဲနှင့် မင်းကို ငါပေးတဲ့ပစ္စည်းတစ်ဝက် ဒီကလေးကို ပေးရမယ်" ဟု ပြောသည့်အတွက် အစဉ်းစားရကြပ်ကာ မောင်တလုပ်နှင့် တိုင်ပင်မိသည်။

နောက်မှသတိရကာ သူ့အိတ်အတွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို နှိုက် ကြည့်မိရာ အားလုံးရွေဒေါင်းများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မှစ် ယောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သစ်ရွက်များအကြောင်း သတိရကာ လင်အိုး

နှင့် ဟင်းအိုးသုံးလုံးကို တိုက်ကြည့်ရာ အိုးသုံးခုလုံး ရွှေအိုးဖြစ်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတော့သည်။

သစ်ရွက်များ အစအနမျှမကျန်တော့ရာ ဆာဇူးကြီးထိုင်ခဲ့သော နေရာတွင် သွား၍ ရှာကြည့်ရာ ဘာပင်မျှမတွေ့ရတော့ပေ။

သူတို့ မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရောက်ကြလျှင် ရွှေများကို အညီအမျှ ခွဲယူကြကာ မောင်တလုပ်တို့လင်မယားက တောင်ငူမှာပင် သစ်ကုန်သည်လုပ်၍ လည်းကောင်း၊ မောင်မြတ်သာဒွန်းတို့လင်မယားက ရန်ကုန်ကုက္ကိုင်းဘက်မှာ နေကာ လမ်းမတော်ဘက်တွင် ပွဲရုံဖွင့်၍လည်းကောင်း နေလာခဲ့ကြပေသည်။

“အခုပြောသမျှအားလုံး အမှန်ချည်းပဲဆရာ၊ အချိန်ကျပြီမို့ ဆရာတို့ ဇွင့်ပြောတာပါ”

မချဲ့အား ဝေးဝေးလျက်ရှိသည်။ ဆရာကြီး ပထမံ ဦးကုလားကား ပြုံးလျက် -

“ကိုင်း-မိန်းကလေး-ဟိန္ဒူယောဂီကြီးခေါ်ရာကို လိုက်မလား၊ ဒီအမေအိုနဲ့ပဲ ဆက်နေမလား”

ထိုသို့ ဆရာကြီးက မေးလိုက်လျှင် အမေအိုနှင့် မောင်ရွှေပတို့မှာ ပျာယာခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ မချဲ့ကလည်း မလိုက်လိုကြောင်း ပြောလေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့-အခု မလိုက်ချင်ရင် မလိုက်ဘဲ နေလို့ရအောင် ဆရာဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ အဲ - သက်တမ်းကုန်ရင်တော့ သူ့ဆီကိုသွားရလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ ကံတရားပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ အခု မလိုက်ရဖို့ကိုသာ လုပ်ပေးတော်မူပါ”

ဆရာကြီးက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုညည့်သန်းခေါင်ယံတွင် ဆရာကြီးမှာ အလုပ်များနေသည်။ ကိုရူပ၊ မချဲ့ ဒေါ်တုတ်နှင့် ဘကြီးတို့လည်း ပန်းသီး ငှက်ဖျောသီးပွဲများကို ရွှေတွင် ချထားကြကာ ဆရာကြီး၏ အကဲကိုစောင့်စားကြည့်ရှုနေကြသည်။

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံကို ကြားရသည့်အချိန်တွင်ကား ထူးခြားသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဟိန္ဒူယောဂီကြီးတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်နှင့်တူသော အစိုးလုံးတစ်ခုသည် ဆူဖြည်းဖြည်း ခပ်ဝါးဝါးပေါ်လာသည်။

ဘကြီး ဦးမြတ်သာဒွန်းနှင့် ဒေါ်တုတ်တို့မှာ ပြားပြားဝပ်ကာ ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

ဆရာကြီးသည် ထိုယောဂီကြီးအား သတ္တတဘာသာဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ ယောဂီကြီးက ခေါင်းခါတိုင်း ဒေါ်တုတ်၊ အောင်ရွှေပနှင့် မချဲ့တို့မှာ မျက်လုံးပြုံးနေကြသည်။

နောက်ဆုံး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှ သူတို့သုံးယောက်မှာ စိတ်အေးသွားကြတော့သည်။

ဟိန္ဒူယောဂီကြီးလည်း ကျွန်တော် ဘကြီး၊ ဒေါ်တုတ်၊ မောင်ရွှေပနှင့် မချဲ့တို့အား သစ်သီးပွဲထဲမှ ပန်းသီးများကိုနှိုက်ယူကာ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ စားခိုင်းသည်။

ထိုနောက် ယောဂီကြီးသည် မချဲ့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လျက် -

“အမ်းမား - မာဘာယီ - မာဆောကျီ - ယားဝ - အားယျာရီ ပရိယောသျှ နံသျှသျှခံ - တိတ်သျှဌာဟိ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်တုတ်နှင့် ကိုရူပတို့မှာ ဘာပြောမှန်းမသိသဖြင့် ဇနက်လုံးပြုံးသွားသည်။

မချဲ့မှာ ယောဂီကြီး၏ မနောမယတန်ခိုးဖြင့် နားလည်သူဖြစ်ရာ ပြုံးလျက်လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

ဤတွင် ဒေါ်တုတ်နှင့် မောင်ရွှေပ နားလည်အောင် ကျွန်တော်က ပြောနေသည်။

“သမီး မကြောက်နဲ့၊ မစိုးရိမ်နဲ့၊ တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေပေ
တော့လို့ မာဂမိနဲ့ ပြောတာဗျ”

ဤတွင်မှ ကိုရူပနှင့် ဒေါ်တုတ်တို့ ပြုံးလာနိုင်သည်။

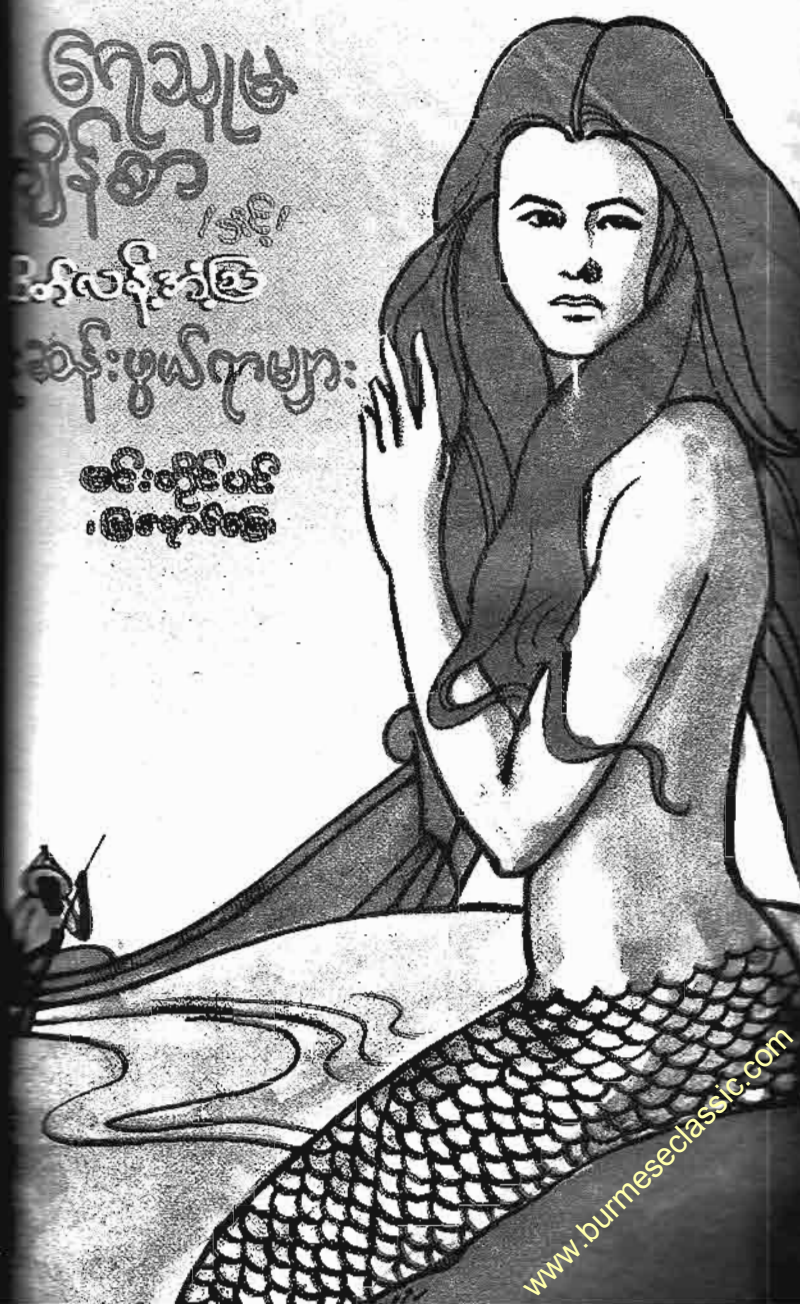
နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင်ကား ယောဂီကြီးသည် ဆရာကြီးအား
နှုတ်ဆက်လျက် ကျွန်တော်တို့အား စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ
ထွက်ခွာ၍ သွားပေတော့သတည်း။

ဤအကြောင်းအရာများကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၈၀) ခန့်က ပဌာ
ဦးကုလားခေါ် ဆရာကြီး၏ တပည့်ဆရာနန္ဒ၏ မှတ်တမ်းတွင် တွေ့ရသည့်
အတိုင်း ဖော်ပြချင်းဖြစ်ပါသည်။

▶ ဦးစံဝင်း (ကုဏ္ဍလိနီ)

ကျွန်ုပ်တို့
ခန္ဓာချုပ်သော စာစုများကို ကြိုလည်သော်
ညီတွေ့ဖတ်ဖို့ ဖိတ္တုဋ္ဌာထားကြပါစို့။

ကျေးဇူး
ခိုင်းစာ
/ ခိုင်းစာ
ဆုံးပွယ်ကုမ္ပဏီ
မင်းတိုင်ပင်
၊ မြောက်ပိုင်း

ရှေ့မတိုင်မီ နှင့်

ထိတ်လန့်အံ့သြ ထူးဆန်း၊ ပွယ်ရာများ

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

၂၀၀၈ - ခုနှစ်၊ မေလတွင် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်မုန်တိုင်းကိုတော့ အမှတ်ရနေကြပေမည်။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လူပေါင်းတစ်သိန်းငါးသောင်းခန့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှစ၍ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ညက်ညက်ကျေသွားအောင် ဒဏ်ကလည်း တစ်ပြိုင်နက် ဝင်လာခဲ့သည်။ မိဘကင်းမဲ့၊ ဆွေမျိုးနုတ္တိ၊ သားတစ်ကွဲ၊ မိတစ်ကွဲ၊ ဖတစ်ကွဲ၊ လင်ကွဲမယားကွဲတွေ အိုကြီးအိုမ၊ မသန်မစွမ်း၊ ဒုက္ခိတာ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ဘာမှ မရွေး အားလုံးကို သိမ်းကျူးရိုက်ခတ်သွားခဲ့၏။ တချို့နေရာတွေမှာ ဆိုရင် ရွာလုံးပျောက်၊ ရွာပျက်၊ အရပ်ပျက်၊ ဒီတော့ ပျောက်ပျက်ဆိုတာ အလောင်းချင်းတောင် ထပ်တော့သည်။ ဒီတုန်းက လူသေအလောင်းတွေကြားထဲက ကံကြမ္မာပျက်နာသာပေးလို့ အသက်မပေဘဲ ပြန်လာတဲ့ (၅)နှစ် သားလေး တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ခါ လှိုင်းလုံးလေတွေကြားက ရိုက်ခတ်တဲ့ ဒဏ်

တစ်ညလုံး ခါးခါးသီးသီး၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရင်း အာဝေဓိက ဇုက္ခသည် တိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးလေးက အုန်းပင်ပေါ်မှာ မီးဖွားပြီးတော့ ကလေး ရောလူကြီးပါ အသက်မသေဘဲ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကတွေ့ခဲ့လို့ ယနေ့အထိ လူ့ဘဝလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေဆဲ။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးတစ်ခုလုံး လူဦးရေ (၁)သိန်းကျော် ရေထဲမှာ မရေက သုသာန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ငါးစား မိကျောင်းစာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သွေးညှိနဲ့ လွှမ်းသော ရေပြင်ကျယ်ကြီး၊ အရိုးစုတွေ တံတားခင်းတဲ့ ရောင်းတွေ၊ မြစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပိုပြီး ကရုဏာသက်စရာ၊ စေတနာထားစရာကား မိဘမဲ့ တလေးများ၊ လူမမည်ကလေးများပင်ဖြစ်၏။ အဖေမုန်း၊ အမေမုန်း မသိခဲ့။ မိဘအရိပ်ကို မခိုလှုံခဲ့ရတဲ့ အရိပ်မဲ့ကလေးတွေက ရှိနေပါသေးသည်။ ဒီတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားနဲ့အညီ ရင်နာတတ်၊ သနားတတ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးအဖို့ ဒီမုန်တိုင်းမျိုး ဒီဘဝဒီမျှနဲ့ ကြေပါတော့ လို့ ဆုတောင်းလိုက်ရင်ပါသည်။

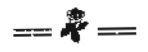
နာဂစ်မုန်တိုင်း အစပျိုးတော့မည့် ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ (၁) ရက်နေ့က မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ မြဝတီရုပ်သံတို့က မိုးလေဝသ သတင်းလွှင့်တော့ အဝါရောင်ကနေ လိမ္မော်ရောင်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးနဲ့ တမ်းရိုးတန်းဝင်တော့မည်။ နောက် အလားအလာတွေက ဆယ့်နှစ်နာရီ တာလ အချိန်ကြာဦးမည်ကြောင့် လေတိုက်နှုန်းပေါ်မှာမူတည်ပြီး မိုးလေ ငသက ပြင်ဆင်နိုင်ပါသေးတယ်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ နောက်တော့ အညံ့ဆောင် အဆင့်၊ ဒါဆို (၁၀)နာရီသာ ကြာတော့မှာ။ ဒီကနေ အနီရောင်ဆိုရင် ဆန်းဖို့တန်းဝင်ပြီ၊ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နားထောင်နေရင် ဖုတ်ခိုပြီး အနီး ဟိုင်းကြီးကျွန်းကို ဖြတ်တိုက်မယ်တဲ့။ ဒီတစ်ခါ မုန်တိုင်းဘလေးတို့

ဧရာဝတီတိုင်းနဲ့ ရန်ကုန်တိုင်းရဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကောင်ကြီးပဲ။ ရှေ့တုန်းက လူကြီးတွေလိုလေတိုက်ရင်လေကြောင်းခွဲရသည်။ ဓားစိုက်တာ။ နောက်ပြီး စောင်း။ စောင်း အဆိုရတယ်လို့ ပြောကြသည်။ ဒီတုန်းကတော့ မုန်တိုင်းမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့က နဂါး၊ ဂဠုန်လိုက်တာတဲ့။ မှတ်မိနေပါတယ်။ ခုတစ်ခါ မုန်တိုင်းကတော့ နာဂစ်တဲ့။ အိန္ဒိယ မင်းသမီးတစ်ပါး အမည်လို့ထင်ပေမည်။ သူကား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပေ၏။

မုန်တိုင်း ဘာကြောင့်တိုက်သလဲ။ သိချင်လာ၏။ ထို့အတွက် ဒီကာလ တုံးက မုန်တိုင်းရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံအကြောင်းကို ရေပန်းစား၊ ခေတ်စားနေတော့ ကား၊ ရထား၊ သင်္ဘောတွေမှာ၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာပေလောကမှာ လည်း ဒီသတင်းတွေပဲ ရေးကြတာ။ စိတ်ဝင်စားတာက နာဂစ်မုန်တိုင်းပဲ။

ကျွန်ုပ် ဧရာဝတီတိုင်းသားဆိုတော့ ဧရာဝတီကို အလှမယျက်စေချင်၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေချင်၏။ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတားကျော်လိုက်ရင် ဖွံ့ဖြိုးဝေစည် ဧရာဝတီနဲ့ ရိုးသားကြီးစား ဧရာဝတီသားဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို အမြဲသတိရနေ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ် မွေးရပ်မြေ ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်သို့ ဆွေမျိုး တွေ၊ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ သာကြောင်း၊ နာကြောင်း၊ သိချင်တဲ့ လူမှုရေးစိတ် ဓာတ်နဲ့ ပြန်ခဲ့သည်။ ရွာရောက်တော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဘာမှမဖြစ်ကြ၊ အားလုံးမထိခိုက် မနစ်နာကြ၊ တော်သေးသည်။ ကျွန်ုပ် ရွာမှာ ရောက်နေစဉ် ပင်လယ်ပိုင်းက ဧည့်သည်တစ်ယောက်လည်း ရောက်နေ၏။ သည်တုန်းက ပင်လယ်ပိုင်းဒေသတွေမှာ စပါးရိတ်ဖို့၊ လုပ်သားလာခေါ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ နာမည်က ဦးဘိုးမောင် ဖြစ်၏။ လယ်စေတီပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေး သူ ဖြစ်၏။ ရွာမှာတော့ ယခင်ခေတ်တွေက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အကြိမ်များစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူ၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ အတွေ့အကြုံ အရပြန်ပြောခဲ့ခြင်းကို ကျွန်ုပ်အဖို့ စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်လာတော့၏။ ဖြစ်နိုင်ပါ

လေး။ ယုတ္တိတန်ပါမလား။ ပုံပြင်လား။ ဒက္ကာရီလားဆိုတာတော့ စာဖတ်ပြီးမှ အဖြေထုတ်သင့်ပါသည်။ ဦးဘိုးမောင် ပြောပြသည့်စကားအတိုင်း ကျွန်ုပ် ထင်ပြပါအံ့။

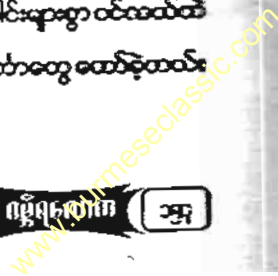
“ဒီမှာ - မောင်ရင်၊ ခု နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်တာ ရိုးရိုးမုန်တိုင်းမဟုတ်ဘူး ဟု”

“ဦးဘိုးမောင်၊ လေမုန်တိုင်းက ဘာကြောင့် ရိုးရိုးမုန်တိုင်း မဟုတ်တာ လဲ”

“အင်း - ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုတော့ တွေးစရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မုန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောသမျှ ခင်ဗျားရေးပေးပါ။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေအတွက် တော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဝိဇ္ဇာပညာရှင်တွေအတွက်တော့ ငြင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဆိုပါဦး - ခင်ဗျာ”

“လေတိုက်တာက ကောင်းကင်အာကာသမှာ အပူအအေးလွန်က်၊ အားပြိုင်လို့ဖြစ်တယ်ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ လေပူတွေနေရာမှာ လေအေးတွေ အစားဝင်လို့ဖြစ်တယ်။ ဒါဆို ရှင်းနေတာပဲနော်။ ခုဟာက ဟိုပင်လယ်ကြမ်း ပြင်ကနေ ဆူပွတ်ပြီး လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ရိုက်ခတ်၊ သဲခုံးတာမျိုး၊ ခင်ဗျား ကျုပ် တစ်ဖက်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အသက် (၇၀) နား နီအနုပြီး ထူပင် ဝင်လယ်မှာ မွေးပင်လယ်မှာ ကြီးခဲ့တာ။ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ထင်ထင်ထင် ထင် ဖာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုတုန်းက ငါးပိုက်တွေ ဆွဲ၊ သင်္ဘောတွေ ထော်ခဲ့တယ်။ ခုမှ ကျုပ် နားနေတာဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဦးဘိုးမောင်၊ ဆက်ပြောပါဦးခင်ဗျာ”

“ဆရာကို ကျွန်တော် မေးရဦးမယ်၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဂုဏ္ဍက၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဇ ဆိုတာ ဆရာရှိတယ်လို့ ယုံကြည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - မြတ်စွာဘုရား ဒေသနာတော်အရ ယုံကြည်ပါတယ် - ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် နဂါးတိုင်းပြည်ဆိုတာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအောက်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ဆရာယုံမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ နဂရာဇာဆိုတာ ကျုပ်တို့ ရှင်ဘုရင်ကြီးတွေ လို့ သူတိုင်းပြည်ကို သူ အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတယ်၊ နဂါးစစ်သည်တွေ အစောင့်တွေလည်း ခု ဘုရင့်နန်းဆောင်တွေမှာလို့ ရှိတယ်။ သူတို့ စံနန်း တော်အတွင်းမှာ ပုလဲလုံးတွေက စီရီပြီးတော့ မီးမထွန်းဘဲ လင်းနေတာတဲ့ ဗျာ။ အဲဒီမှာ ရေနန်းသူဇာတို့၊ ရေသူမတို့ဆိုတာ နဂါးမင်းကြီးကို စားနေရ တာ။ သူတို့ပိုင်နက် နယ်မြေတွေရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဦးဘိုးမောင် - ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“စာရေးဆရာ၊ ဒီအထိ လက်ခံပြီနော်။ ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ ကျမ်းကိုးနဲ့ ပြောဦးမယ်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဖောင်တော်နဲ့ လှည့်လည်လာတော့ သိကြားမင်း ဆက်သထားတဲ့ ကြိမ်လုံးစကြာနှင့် ရိုက်တော့ နယ်ပယ်စောင့် နတ်ကိုခေါ်တယ်။ အဲဒါ - နတ်ရှင်ညိုဆိုတာ မော်တင်တောင်စောင့်နတ်၊ ဒူးထုပ်အခစားဝင်၊ မင်းကြီးက ဖောင်စကြာရပ်တဲ့အကြောင်းမေးတော့ မင်းကြီး ဤတောင်တော်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်မြတ်ကို စေတီတည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသည် ဇေယျသေန နဂါးမင်းသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အရှင်မင်းကြီး အား တားမြစ်ဟန်ရှိပါသည် ဘုရားကို လျှောက်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - မော်တင်စွန်းဘုရားသမိုင်းမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲ - ဆက်ကြဦးစို့၊ ဇေယျသေန နဂါးမင်း ဘယ်လိုတွေ့နိုင်ပါသလဲလို့ မေးတော့ ဒီတောင်ကို သရနတောင်း (သို့မဟုတ်) နိဗ္ဗာန်တောင်ဟု ခေါ်ပါ သည်။ ဇေယျသေန နဂါးမင်းကို တွေ့လိုလျှင် ပန်း၊ ဆီမီး၊ အုန်းငှက်ပျောပွဲ ဆိုပြီး ပသမြှောက်ပင့်လျှင် တွေ့နိုင်ပါကြောင်း လျှောက်ထားတယ်ဗျာ။ အဲဒီ လို စီမံပြီးတော့ လူအသွင်ဖြင့် ရောက်လာတဲ့ နဂါးမင်းကို သင်က ငါ၏ ခောင်တော်ကို ဝဲလှည့်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးတော့ ဤတောင်ပေါ် တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဆံတော်စစ်ဓာတ်မြတ်ကို အရှင်မင်းကြီးလို ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံကျက်သရေရှင်မင်းမြတ်သည် အနီးရောက်ပြီး မဖူး မြော်ရသော် ကျွန်ုပ် စိတ်ဆင်းရဲရမှာဖြစ်လို့ ဖူးမြော်စေချင်သောကြောင့် ခောင်တော်ကို ရပ်တန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်တယ်။ အလောင်း စည်သူမင်းက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး ဆံတော်မြတ်ကို မြသားစေတီနှင့် ဖူးမြော်ရန် ဇန်တီးခိုတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ မော်တင်စွန်းဘုရားအကြောင်း ပဲ”

“မှန်တယ် - ဦးဘိုးမောင် လက်ခံပါတယ်”

“အဲဆို နဂါးမင်းဆိုတာ ဇေယျသေန နဂါး သူ့အခြေအရံတွေက ပင်လယ် သတ္တဝါတွေ ပြောရရင်တော့ ရေဖျံကစလို့ ရေတပဲ၊ ပြည်ကြီးငါး၊ ရေနဂါး၊ လိပ်၊ ငါးမန်း၊ ဝါးဆင်၊ မြွေကြီးတွေ မိကျောင်းကြီးတွေကလည်း အားလုံးရေ ဘုရင် ရဲ့အစေအပါးတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျား”

ဦးဘိုးမောင်သည် ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းဝါးနေသည်ကို ဟန်ထုတ်ပြီး ထွေးခံ ထဲသို့ ထို့ခနဲခနဲအောင် တွေးထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရေနေခွတ်တို့အစစ် နှင့် ဟူးဟူးဟူးနှင့် အသံပြည်အောင် မှတ်လိုက်တာ တိုက်ရဦး တွန်းထဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကားစပြည်ဟန်နှင့်

“စာရေးဆရာ ရေးသူမကော မြင်ဖူးလား”

“ကျွန်တော်က ပင်လယ်သားမဟုတ်တော့ သယ်မြင်ဖူးပါမလဲဗျာ၊ စာထဲမှာတော့ ဖတ်ဖူး မြင်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာ ဟင်္သာတ (၁၀) ထပ်ကြီးဘုရားမှာ ငါးတစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင် ညသက်မှာ နယ်ခြားစောင့်တပ်က သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ တစ်ကောင်သေကျန်ခဲ့တာ၊ ငါး ကိုယ်လုံးနဲ့ လူခြေနှစ်ချောင်းပုံတော့ မြင်ဖူးတယ်။ နောင် ရေးသူမပုံကတော့ ပုံဆွဲထားတယ်ပဲ မြင်ဖူးပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ - ပေတဝတ္ထုမှာ ရေးသူမတွေဟာ အသူရကယ်ဘုံသား တွေ လို့ပါတယ်။ နေ့ခံ ညခံ၊ ညခံ နေ့ခံ ပြုတ္တာမျိုးတွေတဲ့ဗျာ၊ လူယောင် ဖန်ဆင်းလို့လည်း ရတယ်။ ကမ္ဘာဖို့လို့ခေါ်တဲ့ ပရစ္စမ်းအားလို့ ပါတယ်။ ပြော ရရင်တော့ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် ဒွန်တွဲနေလို့ လူတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း ဖွဲ့စုံ ခြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ - လသာတဲ့ ညမျိုးမှာ လူအသွင်ပြောင်းပြီးတော့ သီချင်း ဆိုပျော်မြူးလေ့ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဖတ်ဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟိုရခိုင်ပြည်ဘက်မှာ ရေးသူမတွေ ခေါ်သွားလို့ လပြည့်နေဆို ရေးသူမ နန်းကိုမသွားဘဲ မနေနိုင်တဲ့ အောင်စန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ ပြန်ကိုမလာတော့ဘူးတဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်တဲ့ပါ - ခင်ဗျာ၊ ဆက်ပြောပါ”

“ကျွန်က ငါးဖမ်းတုန်းက ပင်လယ်ထဲမှာ ပိုက်ဆွဲတော့ အဲဒီလိုအကောင် ငယ်လေးပါလာဖူးတယ်။ ကျွန် စိတ်ထင်တော့ အကောင်ပေါက်လို့ပဲ ထင် တယ်။ အပေါ်ပိုင်းက လူပကတိ၊ အောက်ပိုင်းကတော့ ငါးလို့အမြဲပဲပါတယ်။ ဟိုရေနဂါးဆိုတာ တကယ်နဂါးပုံအတိုင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ ခေမာဇက်ဝင်တယ်”

“ဦးဘိုးမောင်က လက်တွေ့ဆိုတော့ ယုံမှာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့က ပင်လယ်နဲ့ဝေးလို့ ပင်လယ်ရဲ့ မာယာများပုံကို မသိကြ ဘူး။ ပင်လယ်ဟာ လှိုင်းလေငြိမ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ဒေါသကြီးတဲ့ နဂါးကြီးတစ်ကောင်လို ဆူပွက်တတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တို့ တံငါတွေရဲ့ အသက်တွေ၊ ပင်လယ်ကြမ်းပျဉ်မှာ စတေးခံရတဲ့ မရကသင်္ချိုင်းဟာ လူပေါင်း ဒုန်းဒေး ရှိခဲ့ပါပြီဗျာ။ ပင်လယ်မှာပျော်တော့ ပြန်လာချိန် ပျော်နေရတဲ့ ဇနီး သားသမီးတွေရဲ့ဘဝစဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ဘယ်လောက်သောကရောက် နေမလဲလို့။ ခင်ဗျားတို့ စစ်သားတွေ စစ်တိုက်ထွက်သလို ကျွန်တို့လည်း ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ လုပ်ကိုင်စားနေရတာလားဗျာ”

“အင်း - ပင်လယ်သားတို့ရဲ့ဘဝက တော်တော်သနားစရာကောင်းပါ တယ်။ ကျွန်တော် ရခိုင်ပြည်ဘက်ရောက်တုန်းက ပင်လယ်အကြောင်း နည်းနည်း သိခဲ့တယ်။ အံ့ဩစရာတွေ ပြည့်နှက်နေတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် - ခင်ဗျားတို့ ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ ပင်လယ် ထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်။ ဥပမာ - ကုန်းပေါ်က နွားဆိုတာ ရေထဲမှာလည်း ရေနွားဆိုတာ ရှိတယ်။ အကောင်ဝေး၍ နွားမျက်နှာ၊ ဒီတော့ ကုန်းမှာ တိုးကုဇူ၊ ရေမှာနေ တစ်ဆယ်ကုဇူ၊ တစ်ကုဇူတောင် ပိုများသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ - မေတ္တာပို့ထဲမှာ ပါတယ်နော်၊ ရေမှာ ကျက်စား၊ ကုန်းမှာ တျက် စား၊ ဝေဟင်မှာ ကျက်စားဆိုတာ ခု ရေမှာ ကျက်စားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ - ရေသူမဆိုတာ ဧကန်ရှိလေရဲ့ဆရာ၊ လက်ခံပြီနော်”

“ဆက်ဦး - ဦးဘိုးမောင်ရေ၊ ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

“ဖာတ်လမ်းစကြာရအောင်၊ ဟိုဟိုင်းကြီးကျွန်း အောက်ဘက်က ရွာတစ် ရွာမှာပါ။ စဖြစ်ပုံက သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ဆိုရရင် အဲဒီတစ်ရွာလုံးက ငါးဖမ်း

“ဒီအကောင်မိရင်တော့ ငွေသား (၅၀) ပေးမယ်ဆိုတော့ ရေငုပ်သန်တဲ့လူနှစ်ယောက် ဆင်းကြတယ်။ အားလုံး စက်သီးကိုဆွဲဖို့ ကြိုးနဲ့ အချက်ပြမယ်။ ငှပ်ကြတာ ဒီတော့ ခုခုက အကောင်က သူ့ကို လာဖက်တယ်တဲ့။ မိန်းမ ကိုယ်အင်္ဂါ၊ ဒါပေမဲ့-ခြေထောက်မပါဘူး။ လုံးချောချောနဲ့ဆိုတော့ သူက ကြိုးကွင်းနဲ့ စွပ်ပြီးတော့ အချက်ပြလိုက်တာ အားလုံးစက်သီးနဲ့ ဆွဲတင်လိုက်ကြတယ်”

ကြတဲ့ တံငါတွေပဲ။ အိမ်ခြေရှိမှ (၅၀) ကျော် (၆၀) ပဲ။ ဒါပေမဲ့ - အဓိကအလုပ် တာ ပိုက်ချ၊ ပိုက်မျှောပြီး ငါးကို နေ့စဉ်ရှာကြတယ်။ ပင်လယ်နဲ့လည်း စပ်နေ တော့ သွားရေးလာရေးက လေ့တွေပဲ အားထားရတယ်။ မြတ်မော်တင် ဘုရားနဲ့တော့ လှမ်းပီးဖူးမြော်လို့ရတဲ့ရွာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ပင်လယ်ကြီး ထဲမှာ လိပ်ကျွန်းဆိုတာပဲ ရှိတော့တယ်။ လှိုင်းလေငြိမ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲဒီ ရွာက ပိုက်သူကြီးတစ်ယောက် သူ့လှေက လူ (၈) ယောက် လောက်ပါတယ်။ ပိုက်ဆွဲရင်း ငါးတွေက တော်တော်ကိုရတာ။ ဒါနဲ့များ နောက်ဆုံးပိုက်မှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ငါးကြီးလိုလို အကောင်တစ်ကောင် မိလာတယ်။ ဆွဲတင်

လိုက်တော့ လူတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း ရေသူမတစ်ကောင်ပဲတဲ့။ သူတို့တ လှေဝမ်းထဲမှာ ထည့်ထားပြီးတော့ ရွာကိုသယ်လာခဲ့တယ်။ ရွာရောက်တော့ ရေထဲမှာပဲ ကြီးနဲ့ ချည်ထားကြတယ်”

“ဦးဘိုးမောင် - ပြန်မလွှတ်ကြဘူးလားဗျ”

“ဒီကောင်တွေက ရေသူမမှန်းကိုသိလို့ ပြန်မလွှတ်တာပဲ။ နောက်ပြီး - အဲဒီ ရေသူမမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့တဲ့ဗျ”

“ဟာ - ရေသူမ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ တွေ့နေပါပကောလားဗျာ”

“စကားပြောလိုတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဟိုမှာ ကိုမောင်သောင်းနဲ့ ဦးလေး တင်မောင်တို့ပါလာတယ်။ နောက်မှလည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက် တွေ့တယ်ဗျ၊ ဓကနေဦးနော်”

ဦးဘိုးမောင်က စကားပြောရာမှ ခေတ္တခြတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြကာ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက် လျက် မီးခိုးများ အလိပ်လိုက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ဆေးလိပ်ငွေများ မွန်သွား ပါတော့သည်။

“ဟာ - ဦးလေးလည်း ပါတာပဲ။ ဦးဘိုးမောင်နဲ့ အတူတူလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ - ဦးလေးကို ခေါ်လာတာ။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သိကြတာ။ ဦးလေး သဘောသားဘဝကတည်းက ဆိုပါစို့ကွာ။ ပင်လယ်ပိုင်း မှာနေတာ။ ခုတော့ မြောင်းမြမှာ သူနေတယ်ကွ။ ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေအရင်း ပေါ့ ငါ့တူရော၊ မင်းနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲ။ သူလည်း ဗဟုသုတစုံတဲ့ သူပါ။ သူ့မှာ ခုလယ်တွေလုပ်၊ နေ့ရောက်တော့ အုတ်ဖုတ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါးကန် လည်း ရှိတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဦးလေး၊ ဦးလေးကျော်လည်း ရောက်ဖူးမယ်ထင်တယ်”

“ဦးလေးက အိမ်မဲပဲ ရောက်ဖူးတာကွ”

“ခုကျွန်တော်တို့နာဂစ်ရဲ့အကြောင်းပြောနေကြတာ ဦးလေးရဲ့ ဒီဆရာကြီးက သေသေချာချာရှင်းပြလို့ ကုန်ကြမ်းတစ်ခုတော့ ရတာပေါ့။ ဗဟုသုတလည်း ရပါတယ်”

“ကိုဘိုးမောင် - ဒါ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးက မွေးတာ၊ ဒါက ကျွန်တော့် ယောက်ဖ ဦးကျော်တဲ့ အစ်ကိုတင်မောင်ကတော့ သိပြီးသားဆိုတော့ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် မိသားစုတွေပဲဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိုမောင်သောင်း တွေရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကဲ - တူလေးတို့ မဆွေးနွေးနေတဲ့ အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“ကဲ - ဒီမှာ ဝါတူ၊ မင်းလည်း ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမယ်ထင်တယ်။ ဦးလေးကို ယုံရင် ယုံတယ်။ မယုံလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ လောကမှာ လူတွေ စိတ်ကူးပြီး မလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ။ နတ်သမီးနဲ့ လူသား ချစ်ကြီးသွယ်ကြတယ်။ နဂါးမနဲ့ လူသား ပေါင်းဖက်ကြတယ်။ လူဝံမနဲ့ လူသားလည်း ပေါင်းဖက်ကြတာပဲ။ မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားပေမယ့် ချစ်ကြီးသွယ်ယုတ်မိရင် သံလောဇဉ် ဖြစ်ကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခင်ဗျား ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝတွေပါ”

“ကိုဘိုးမောင်ရေ၊ ခင်ဗျား ပြောလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ခုဆို ကျွန်တော့်နဲ့ တန်းတူပါပဲ။ ကိုထွန်းလှိုင်လေ - ဥစ္စာစောင့်မနဲ့ ညားတာ ကလေးတစ်ယောက်ရတယ်။ ပြောရင်ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခုတောင် ရှိသေးတယ်။ နောက် - သိုက်ပြောင်းတော့မှ အိမ်ရှေ့က ကလေးကို ရှိပြတာတဲ့၊ ပဏ္ဍမြေလူးပေါ့ဗျာ။ ဒီလို ဖြစ်တာတွေလည်း ရှိခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဦးလေးတင်မောင်၊ ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျာ”

“အင်း - ဘကြီးပြောလို့ သတိရတာ ပြောရဦးမယ်။ ဟိုအထက်ဘက် မန်ကျည်းတောတဲ့ဗျာ။ အဲဒီရွာက ရောဝတီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရှိတယ်တဲ့။

ဒီအချိန်က ဂျပန်ခေတ်ပေါ့၊ ဂျပန်ငပုတွေက ရွာထဲဝင် ကြက်တွေဝက်တွေ အတင်းဆွဲတယ်။ ဒါတင်မက အမျိုးသမီးတွေကို အဓမ္မပြုလုပ်တော့ ရွာသူကြီးက မြစ်ထဲ ရေထဲ ဆင်းချိုးတာတောင် လူစောင့်လူလှည့်နဲ့ ရေချိုးရတယ်။ ညနေပိုင်းရေချိုးရင်းနဲ့ သန်မာထွားကျင်းတဲ့ အရွယ်ကောင်း ယောက်ျားလေးတွေ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီလူတွေက ရေကူးသန်တယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေတဲ့။ ဒါပေမဲ့ - ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ရတာကို ရွာသားတွေက မကျေနပ်ကြဘူးတဲ့။ အားလုံးဆို (၉)ယောက် ပျောက်သွားပြီ။ ရွာထဲမှာလည်း လင်ပျောက်၊ မောင်ပျောက်၊ သားပျောက်ဆိုတော့ ပူဆူနေကြတယ်တဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ သူကြီးက ဆင့်ခေါ်ပြီးတော့ ရေငုပ်သန်တဲ့ လူနစ်ယောက် ရွေးတယ်။ ရေထဲဆင်းတဲ့အခါ ကြီးနဲ့ ချည်ဆင်းပြီးတော့ အချက်ပြတယ်”

“ဘယ်လို ဖြစ်သေးတယ် တူလေး”

“အဲဒါ ရေထဲမှာ စမ်းမိတာက လက်တွေ့။ ဆံပင်တွေနဲ့ လူကိုယ်လုံး မိန်းမရင်သားပါ စမ်းမိတယ်။ ဒီတော့ ရေသရဲပဲဆိုပြီး အတင်းရုန်းတက်ပြေးကြတာ မောကြီးပန်းကြီး ကျနေတာတဲ့ဗျာ”

“နောက်တော့ - ဘာကောင်လဲဗျ”

“သူကြီးက ဒီတစ်ခါ ထပ်ငုတ်၊ တိုင်ကြီးစိုက် စက်သီးပါတယ်။ ကြီးကွင်းနဲ့ ဖမ်း၊ ဒီအကောင်မိရင်တော့ ငွေသား (၅၀) ပေးမယ်ဆိုတော့ ရေငုပ်သန်တဲ့ လူနစ်ယောက် ဆင်းကြတယ်။ အားလုံး စက်သီးကို ဆွဲဖို့ ကြိုးနဲ့အချက်ပြမယ်။ ငုပ်ကြတာ ဒီတော့ ခုနက အကောင်က သူ့ကို လာဖက်တယ်တဲ့။ မိန်းမကိုယ်အင်္ဂါ၊ ဒါပေမဲ့ - ခြေထောက်မပါဘူး။ လုံးချောချောနဲ့ဆိုတော့ သူက ကြီးကွင်းနဲ့စွပ်ပြီးတော့ အချက်ဖြလိုက်တာ အားလုံး စက်သီးနဲ့ ဆွဲတင်လိုက်ကြတယ်”

“ပါလာပြီလားကွ”

“ပါလာပြီ၊ လူပုံသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ ငါးတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းကောင်တဲ့”

“ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ဘာလုပ်ကြသေးလဲကွ”

“ဒီကောင်က အပေါ်ပိုင်းမိန်းမဆံပင်နဲ့၊ လူတစ်ပိုင်း တင်ပါးအထိပါတယ်။ အောက်ပိုင်းက ငါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ကိုယ်လုံးအမြီးနဲ့၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နိုင်တယ်။ သူက ယောက်ျားတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးတော့ သူ့မိန်းမအင်္ဂါကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲကွ”

“သူလည်း လူသားလိုဆိုတော့ သူ့မှာ ကာမရာဂစိတ် လွန်ကဲလာတော့ ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းပြီးတော့ သူ့ကို စပ်ယှက်ခိုင်းတယ်တဲ့။ နောက်တော့ စိတ်ပြင်းလာရင် လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟာ - မင်းပြောမှ ပိုအံ့ဩစရာပဲကွ၊ ဆက်ပါဦး”

“နောက် ရေထဲမှာ ကြီးနဲ့ချည် သူ့အလိုလိုက်ပြီး အပြခိုင်းတော့ ရေတစ်ပိုင်း ကုန်းတစ်ပိုင်း၊ သူတို့နေတဲ့ ကလိုက်ကြီးထဲမှာ ရွာက လူငယ်တွေ အလောင်းကောင်တွေပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

“နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲကွ၊ ပြောပြပါဦးကွာ”

“နောက် မြစ်ထဲမှာ မြကြီးခတ်ပြီးထားတယ်တဲ့။ ဂျပန်ကသိတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒါလည်း ရေသူမပဲ”

“ဟေ - ဟုတ်လား၊ တကယ်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွဲ့။ တို့က ပင်လယ်သားမဟုတ်တော့ သိပ်မသိပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် - ဦးလေး တင်မောင်ရဲ့၊ ပင်လယ်မှာ ဆန်းပြားတာတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်လားကွဲ့ - ပြောပါဦး”

“ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ ရေထဲက မီးလုံးတွေ ထတောက်နေတာ။ တုန်းမှာ စုန်းတွေ မြူးသလို ပိုတောင်ပေါသေးတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့်လည်း ရေလမိုင်း၊ ကုန်းလမိုင်း၊ တောလမိုင်း၊ တောင်လမိုင်းဆိုတာ လမိုင်းအရှင်ဆို ရှိတာပေါ့ဗျာ။ မရှိမသေ လုပ်လို့ရှိရင် ဒုက္ခခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်းဝိုင်းတွေ ဇာတ်ပွဲတွေမှာ လမိုင်းမကပ်ဘူးဆိုတာ ရှိတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တီးတာမှတ်တာ မကြားရဘဲ စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာဟာ တကယ်တွေ့ဖူးကြပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဦးဘိုးမောင်၊ ဟုတ်ပါ့ ခင်ဗျာ”

ဦးဘိုးမောင် ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ တူဝဲအားလုံး စိုက်၍ နားထောင်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်က တစ်လှည့်၊ ဦးလေးမောင်သောင်းက တစ်လှည့်၊ ဦးလေးကျော်ကတော့ နားထောင်နေဆဲ။ ဒါပေမဲ့ - သူကလည်း ပုံတိုပတ်စတွေ ပြောတတ်တယ်ဆိုတော့ နားထောင်ပြီး သူက ဗဟုသုတရှိတဲ့ စကားပြောမှာ သေရာသည်။

“ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေတွင်းတူးတုန်းက (၁၀)တောင်လောက် အရောက်မှာ ကြာရွက်ကြီးတွေနဲ့ သစ်တုံးကြီးတွေတယ်။ နောက်တော့ သပေါ့ဗျာကြီးတွေ ပြန်ရော၊ ဒီတော့ ဟိုတုန်းက ပင်လယ်ရေတိမ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလောက် နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေကြာတော့လည်း ခုလို မြေကြီးတွေ ဩဇာတက်လာလို့ ဖြစ်မှာလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ - ဦးကျော်ရယ်၊ မဟာမြေကြီးဟာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ ဦးလေး မြေကြီးကြီးထဲမှာဆိုလို့ ပင်လယ်ရေတိမ်နဲ့က သိမ်းမြေ့စား
ရေတိုက်စားသမျှ အားလုံး အနယ်ထိုင် ကုန်းမြေဖြစ်တာပေါ့။ ဟို ဝက်ခြံ
ဂယက်မှာ ရေတွင်းတူးတော့ အဲဒီလိုပဲ။ လိပ်ကြီးက ဆန်ကောလောက် ရှိ
တယ်။ နောက်က မိကျောင်းကြီး ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းတွေဖြစ်နေပြီး လိပ်
ခေါင်းရွံ့ကြီးကတော့ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီတော့ - ပင်လယ်
ရေတိမ်ဆိုတာ မှန်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ - ပင်လယ်ပျော် သတ္တဝါတွေက သူတို့ ကျက်စားတဲ့ ရေထဲ
မှာပဲ နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကုန်းမှာနေသလိုပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော်တို့လည်း ပင်လယ် မပျော်နိုင်ပါဘူး။ ကြောက်
စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ရေလည်း မကူးတတ်ဘူးလေ”

“ကဲ - စာရေးဆရာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတဲ့ ရေသူမဇာတ်လမ်းမျိုး
အထောက်အထားတွေ ရှိမှာပေါ့။ စာပေပဗ္ဗသုတ ရှာနေတာဆိုတော့
နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါလားဗျာ”

“ဒီလိုပါ - ကျွန်တော် ဖတ်မိမှတ်မိ၍ ပြောတာပါ။ တိတိကျကျလို့တော့
မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ မှားတာမှန်တာတော့ ကျွန်တော်မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။
စာတွေပဲ ပြောပါမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ပြောပါဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဧရာဝတီတိုင်း၊ လေးမျက်နှာမြို့၊ မြို့ဟောင်းမှာ ခုံကြီး
ရပ်ကွက်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ နေရာသီ တပေါင်း - တန်ခူး ရောက်ရင်
ရွာထဲက လူငယ်လူကြီးတွေ ရေထဲဆင်း ချေချိုးကြတယ်။ သူတို့ ဓလေ့လို
ဖြစ်နေတာ။ ရေစိမ်ကြတာပေါ့ဗျား။ မိန်းကလေး အုပ်စုတွေက ရေထဲမှာ
ဆော့ကြလှော်ကြနဲ့။ ရေငုပ်လိုက် ပေါ်လိုက်နဲ့ဆိုတော့ ရေထဲ စိမ်လိုက်တိုင်း
ဆော့ကြတာ။ နောက်တော့ - ဟိုအထက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း

ပါတယ်။ ပေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးက ဆံပင်နီနီ၊ သွားကျဲကျဲနဲ့ဆိုတယ်။ ဒီတော့
သူကလည်း တွေ့မြင်မိပြီးဆို ဖမ်းတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်လုံးကို ဖမ်းတော့ မိတယ်။
အောက်ဘက်က ခြေထောက်ဖမ်းတော့ ငါးကိုယ်လုံးကြီးကိုပဲမိတော့ သူ
ကြောက်ပြီး အော်ပြေးတယ်။ လူကြီးတွေက ကုန်းပေါ်ကနေ အော်ကြတယ်။
နောက်တော့ ပျောက်သွားတယ်။ တစ်ခါ ကျောင်းသားလေး သပိတ်ဆေးရင်း
ရေထဲဆွဲချလို့ ဝိုက်ကို ကုတ်ဆွဲတာ လက်သည်းရာကြီး တင်ကျန်ခဲ့တယ်လို့
စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဒါလည်း ရေသူမပါပဲလို့ အတိအလင်း
ရေးပါတယ်”

“ဒါဆို တကယ်ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးတင်မောင်ရဲ့ မမြင်ဘူးတော့ မယုံကြတာပါ။ မြင်ဖူး
တဲ့သူတော့ ယုံတယ်။ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ သင်္ဘောကြီးကိုတောင် ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့
ငါးရှိတယ်။ အမြီးနဲ့ရိုက်ရင် သင်္ဘောဝမ်းဝိုက်ကွဲသွားနိုင်တယ်။ နောက်ရေ
နဂါးကြီးတွေ၊ ရေဘဝဲကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့ - အဲဒီသတ္တဝါကြီး
တွေကို သူတို့အစာ အဖြစ်၊ နွားတွေ ကျွဲတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ ဓွေးတွေ ချစ်ခဲ့ရ
တယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ သမုဒ္ဒရာကြီး ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ သမ္ဘားခွဲ
လောက်ရှိတဲ့ သင်္ဘောလေးနဲ့ သွားနေရတာ။ ဒီလောက် ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေပြင်
ကြီးမှာ ဧရာမသတ္တဝါကြီးတွေ ရှိနေတာဟာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အရ
နိယာမကြီး ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ - ကျွန်တော် သတိရလို့ ပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ
ဟိုတုန်းက ရှေးလူကြီးတွေက စာဆိုလိုလို၊ တဘောင်လိုလို၊ တစ်နည်းဆိုရော်
စနည်းလိုလိုနဲ့ ရွတ်တဲ့စကားရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါ အဘ ဆရာစာတို့ ရွတ်ခဲ့တာပဲ။
ဒီလိုဗျာ” ရှစ်ခုရှစ်ခု၊ တယုယု၊ ကိုးခုမှာ မှု၊ အိုးလို ဆူး၊ ဆယ်ခုမှာ ကား

ဆယ့်တစ်ခုမှာ ခြံတန်းနံရံစဉ်ရောတဲ့” အဲဒါ - ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်တယ်၊ လေ့လာတာပေါ့ဗျာ။ ခု နာဂစ်တိုက်တဲ့နှစ်က ၂၀၀၈ - ၁ နှစ်၊ အရေးအခင်း ကာလက ၁၉၈၈၊ အဲဒီလို (၈)ခုတွေ ရောက်တိုင်း လူတွေ သေကြေပျက်စီး ရတတ်တယ်။ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ ယုယုယယနေရတဲ့ သူတွေ စွဲစွာရ တတ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်တာတော့ ဆက်စဉ်းစားကြည့်ပါ ဗျာ”

“ဟာ - ဦးကျော်၊ ခင်ဗျားက တဘောင်ပဲဗျ။ ဒါဆို မှန်နေပြန်ပြီ၊ တယ် ကောင်းတဲ့ တဘောင်ပါလား၊ ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူးဗျ၊ တန်ဖိုးရှိလိုက်တာ ဗျာ”

“အင်း - နောက်ထပ် ပြောသေးတယ်၊ ဟိုစကားပုံဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း တချို့လို့ပဲ ပြောပြော၊ လူပျိုအဖေ ဆန်တစ်စိတ်နဲ့ ပုပ္ဖိုးဆိုတောင်ထိပ် ပုန်းအိပ် ရယ်ဆိုတာ။ အဲဒါ ဥသျှစ်တစ်တင်း၊ နမ်းတစ်တင်းလေဗျာ။ ခု - မိန်း ကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ဘယ်သူကများလဲ။ မိန်းကလေးတွေက များ မယ်နော်၊ လူပျိုရှားမယ်ဆိုတော့ ဧကန်ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် - ဦးကျော်ရေ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ နိုင်ငံခြား မှာ အသက် (၉၄) နှစ် အဘိုးအိုကြီးက မိန်းမ သက်ပြည့်ယူတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဖတ်လိုက်ရသေးတယ်။ အိုဗျာ - ခင်ဗျား ပြောတာနဲ့ ကွက်တိပဲနော်။ အင်း - ရလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘာသာ၊ သာသနာတည်တံ့ဖို့ရယ်၊ ကိုယ့်အမျိုးကို ရုစို့ရယ် အရေးကြီးပါပြီ။ လိုအပ်လာပြီဗျ”

“ကဲ - ဒီတော့၊ နာဂစ်မှန်တိုင်းဟာ မြန်မာပြည်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာတင် စောင်းတိုက်သွားတာဆိုတော့ နဂါးတို့ မျက်စောင်းအကြောင်း သုံးပါးထဲမှာ ပါနေပါတယ်ဗျာ။ ရေသူမရဲ့ တိုင်ကြားမှုကြောင့် နဂါးမင်း အမျက်ထားပြီး ပွက်တာဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ ယုံပြီဗျာ။ အစ်ကို တင်မောင်ရဲ့”

“လောကမှာ ကျွန်တော်တို့ မသိတာတွေ အများကြီးဗျ”

“ဒီတော့ဗျာ - မြတ်စွာဘုရားက ကံငါးပါးလုံအောင် ထိန်းဆိုတော့ ဒီကံက ပါကတိပါတကံ သူ့အသက်သတ်တာကို အတုံ့အလှည့်ကတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါလည်း ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ဘဝပေါင်းများစွာက ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့ သူတွေရဲ့အကုသိုလ်ကံတွေက ခုလို နှိပ်စက်တာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ လုပ်စား ရတဲ့ဘဝကလည်း သူများအသက်ပဲဆိုတော့ ကံကြီးများထိုက်နေသလားလို့ တွေးမိတယ်”

“ကဲ - ဒီဟာ သင်ခန်းစာယူကြဖို့လိုပြီ၊ နောင် တွေ့ကြုံတဲ့အခါမှာ ခုလို ရေသူမမျိုးဆို လွတ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ ဆုတောင်းပေးချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - စာရေးဆရာ၊ ပင်လယ်အတွေ့ အကြုံ ဆည်းပူးချင်ရင် တော့ ကျုပ်တို့ဆီ အလည်လာခဲ့ပါ၊ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ဗျာ ကြီးစားပါမယ်၊ ကျွန်တော် ခုလိုအဖြစ်မှန် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် အများပြည်သူတွေ ဗဟုသုတရရှိစေဖို့ ဂန္ထီရလောကမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် ရေးသားမှာက ရေသူမကျိန် စာနှင့် အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ်ရာများလို့ ရေးပါရစေတော့”

[ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားပါသည်]

► မင်းတိုင်ပင် (မြဲရောင်မြဲ)

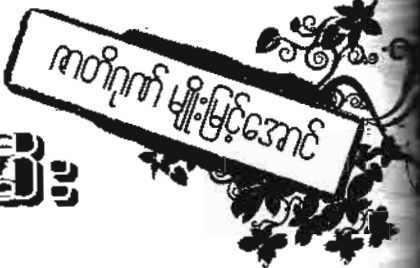
အောင်
အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်

အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်
အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်
အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်
အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်
အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်

ဇာတ်ကဏ္ဍ

အချိန်ကာလကား ၁၉၆၀ မတိုင်မီ၊ (ဇ.ဆ.ပ.လ)အစိုးရ အင်အား တောင့်တင်းနေချိန်၊ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးနှင့် အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ဝါတီ(ပ.ဆ.ည.တ)အဖွဲ့တလည်း အင်အားကောင်းသော အတိုက်အခံ ပါတီ ဖြစ်နေစဉ်၊ ခွဲထွက်ကြသော ပါတီများကလည်း တစ်မျိုးတစ်စုံ၊ လွတ်လပ် ရေး ရပြီးခါစ အချိန်ကာလပင် ဖြစ်လင့်ကစား နိုင်ငံရေးအခြေအနေများတ တည်ငြိမ်မှုမရှိသေး၊ လက်ရှိ အာဏာရ(ဇ.ဆ.ပ.လ)အစိုးရက စည်းရုံးရေး အသွင်ဖြင့် မကွေးမြို့၏ အရှေ့ဘက် (၄)မိုင်နီးပါး ဝေးကွာသော နေရာ တစ်ခုတွင် အိမ်ခြေ(၄၀)ရှိသော (ဝါဂွမ်းစံပြ)ကျေးရွာသစ်ကို ထောက်ပံ့မှု အပြည့်အဝပေးလျက် တည်ထောင်ပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုရွာတွင် နေမည့်သူများအား ကောင်းမွန်ခိုင်ခံ့သော အိမ်(၁)လုံး၊ နွား သန်သန်နှစ်ကောင်၊ နွားလှည်းတစ်စီး၊ ကျယ်ဝန်းလှသော ဝိုင်း (ရန်ကုန် အခေါ်ခြံ)ဝိုင်း၊တောရိုင်းခြေ(၆)ဧကနှင့် တောင်သူသုံးပစ္စည်း ကိရိယာ အစုံ

အလင်တို့ကို အမေ့ပေးဝေခဲ့သည်။ ထိုရွာတွင် နေကြမည့်သူများ၏ တာဝန် နှင့် အစိုးရမှ ရန်ပုံငွေပေးသော သီးနှံပင်ကို စိုက်ပျိုးကြရန်နှင့် နောင်လာမည့် အန္တရာယ်ကင်းစွာတွင် လက်ရှိအစိုးရကို ပဲဆန္ဒပေးကြရန် ဖြစ်၏။ စီမံကိန်းသီးနှံ အဖြစ် ဝါပင်ကို ပထမဦးစွာ စိုက်ပျိုးကြရန် သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ဝါပင်ပင်စုံပြကျေးရွာ အမည်ဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်တင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ အစွဲပြောင်းနေထိုင်ကြ မည့်သူများတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိဘများလည်း ပါဝင်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးအရွယ်မျှသာလျှင် ရှိသေးပြီး အလယ်တန်းပညာ သင်ကျောင်းသို့ပြောင်းရွှေ့ခါပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမှာ တောင်သူအလုပ် နှင့် ထန်းတက်သော အလုပ်များဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ် ထတ်သူဖြစ်၏။ သို့အတွက် အဖေနှင့် အမေတို့သည် မည်သည့်နိုင်ငံရေး စာတိုက် ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်း မပြုလုပ်တတ်ပါ။ အခြားသူများ၏ အတွယ်ကောင်း ခုနှင့် အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့မှုကို သဘောကျ၍သာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်ဟု အဖေက အဖေကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် မကွေး ဦးစွာ ထိုရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတော့၏။

ထိုစဉ်က ရွာတည်မည့်နေရာနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တို့သည် တောအတိတ် ဖြင့် ပြီးသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ထိုနေရာသည် အလွန်စည်ကားသော မြို့ပြတစ်ခုဖြစ်နေပေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရသော အချိန်က တောကြမ်း၊ မြေကြမ်းဖြစ်ပြီး ဆိုးရွားလှသော ရေခြေအနေအထား ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်၏ ခါးအထိပင်နက်သော ဝှေးကျင်း(ဝှေးကျင်းခွဲစဉ်တ မြေကြီးခွက်ဝင်သွားသော ကျင်းချိုင့်နေရာ)တစ်ခုနှင့် ခူးဆစ်ခန့်မြှုပ်နေသော ဝှေးကျင်းများစွာတို့သည် နေရာအနှံ့ရှိနေကြ၏။ ရွာ၏အရှေ့ဘက် (သို့လည်းကောင်း

“ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရာတွင် အသုံးပြုမည့် ဓားမအား အနှောင့်ကို မြေပေါ်တွင်ထားပြီး ဦးပိုင်းကို ကန်တော့ပွဲနှင့် ထိလျက် ထောင်ထားရ၏။ ဓားမ၏ အသွားဘက်ဖြင့် ကန်တော့ပွဲကို ထိထားပြီး ဦးချနေသည့်ပုံစံဖြင့် ထောင်ထားလျက်၊ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံရသည့် ထုံးစံရှိ သောကြောင့် (ဓားမဦးချ၊ တောင်သူဘဝ)ဟု သိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။”

ဝေးသော နေရာရှိ ဘုန်းကြီးကန်နှင့်ရွာ၏ အနှောက်ဘက် မိုင်ဝက်သာသာ ဝေးသော ရှားတောကန်တိုရှိ ရေကိုမှီခိုကြရ၏။ ရှားတောကန်သည် နွေလယ် ကာလမှာပင် ရေခန်းလှေရှိ၏။ နွေကာလတွင် သောက်ရေ၊ သုံးရေအတွက် တစ်ရွာလုံး ဘုန်းကြီးကန်ကိုသာ မှီခိုကြရ၏။

အနှောက်ရှားတောကန်၏ တောင်ဘက် (၁)ဖာလှဲခန့်တွင် ငုံးကျင်းကန် ငယ်တစ်ကန်ရှိ၏။ စစ်အတွင်းက ထိုနေရာတွင် ငုံးများဆင့်ကာဆင့်ကာ ကျခဲ့ သောကြောင့် ရေကန်တစ်ကန်အဖြစ်သို့ ပြုကာပြင်ကာမူဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း

ဖြစ်၏။ ရှားတောကန်ပေါင်ခြေမှစ၍ တောင်ဘက် ငုံးကျင်းကန်ကို ကျော် ထုတ် နွားလှည်းလမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ ကျယ်ဝန်းသော မြေရိုင်း (၆၀) ဧကကို ကျွန်ုပ်တို့ရ၏။ မဲနိုက်၍ ယူကြရခြင်းဖြစ်၏။

ဝါဂွမ်းစံပြရွာကို ဗဟိုပြု၍ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက် (၂)မိုင်ခန့်အကွာ ထို့တွင် “ဂ” ဂယ်ဝံသတ္တန်ရှိပြီး အမြင့်အားဖြင့် ဝါးတစ်ပြန်ခန့်မျှမြင့်သော မြေကတုတ်ကြီးများ (၅)ခု ထက်မနည်းရှိကြ၏။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု (၁)မိုင် ထက် ပိုမဝေးကြ။ ဂျပန်လေယာဉ်ယုံများ ထားခဲ့သော နေရာဟုဆို၏။ (၁၀) တွက်သာ၊ မှ အစပြု၍ (၁)ပိသာခန့်ရှိသော ငုံးဆန်အစအနများမှာလည်း အရွယ်မျိုးစုံ နေရာအနှံ့အပြားတွေ့ မြင်နေရ၏။

လေယာဉ်ယုံအဖျက်အပိုင်းအစများ၊ တင့်ကားအဖျက် (၂)စီးနှင့် အခြား သံတိုသံစများကိုလည်း နေရာတိုင်းတွေ့ မြင်ကြရ၏။ တစောင်းကြီးပင်နှင့် ဘန္တရာပင်တို့ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ထိုနေရာကို ရေကြမ်း၊ မြေကြမ်း တောရိုင်းမြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ၏။ ထိုတောရိုင်းမြေအား တောင်သူတစ်ဦးလျှင် (၆)ဧက ပြည့်အောင်တောတိုးခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း ခုမည်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်တို့ အပြင်းအထန်စစ်ပွဲဖြစ်ခဲ့သော နေရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ဤနေရာများတွင် များစွာသော လူသေအလောင်းများ ပြည့်နှက်နေခဲ့ဖူးသည်ဟု လူကြီးများနှင့် သိမီသူများက ပြောခဲ့ကြ၏။

ယခု ရေးသားမည့်ဖြစ်ရပ်မှန်မှာ ထိုတောရိုင်းမြေအား စိုက်ပျိုးမြေအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိစေရန် တောတိုးခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေစဉ်က တွေ့ ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ တောသစ်ရှင်းလင်းရခြင်းကို (တောင်သူယာလုပ်၊ ဓား ခေတ်၊ ဓားမဦးချ၊ တောင်သူဘဝ)ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ မိမိယာမြေပြုလုပ် မည့် တောရိုင်းမြေ၏ အစပ်တွင် ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲပေးရ၏။

ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရာတွင် အသုံးပြုမည့် ဓားမအားအနှောင့်ကို မြေပေါ် တွင်ထားပြီး ဦးပိုင်းကို ကန်တော့ပွဲနှင့် ထိလျက်ထောင်ထားရ၏။ ဓားမ၏

အသွားဘက်ဖြင့် ကန်တော့ပွဲကို ထိထားပြီး ဦးချနေသည့်ပုံစံဖြင့် ထောင်ထားလျက်၊ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံရသည့် ထုံးစံရှိသောကြောင့် (ဓားမဦးချတောင်သူဘဝ) ဟု ဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သက်ဆိုင်ရာ တောတောင်ရေမြေကို ပိုင်ဆိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထံထပ်တော့ပွဲပေး၍ တောင်းခံကြရ၏။ ပွဲပေးပြီးနောက်နေ့ နံနက်မိုးလင်းသည့် နှင့် ထိုဓားမကို သွားကြည့်ရ၏။ ကန်တော့ပွဲကို ဦးချနေဟန် ထောင်ထားသောဓားမသည် မြေပြင်တွင် လဲကျနေက နောက်တစ်ကြိမ်ပွဲတည်ရပြန်၏။ ဓားမ မလဲတော့ပြီဆိုမှသာလျှင် ထိုတောရိုင်းမြေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ယာမြေ ပြုလုပ်ကြရ၏။ ဤကား မြန်မာ့လေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာပင်တည်း။ ယာမြေပြုလုပ်ရာတွင် သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲခြင်း၊ သစ်မြစ်များကို ထုဖော်ခြင်း၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို တစ်နေရာတွင် စု၍ မီးရှို့ရန် ဒိုက်ထုလုပ်ခြင်းနှင့် ပေါင်းပင်မှန်သမျှ မကျန်ရအောင် အမှိုက်တိုက် ထွန်းရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို ဦးစွာပြုလုပ်ကြရပါသည်။ ယာစောင့် တဲထိုး၍ ခိုလှုံမကျမီ အပြီးအစီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရပါသည်။

ထိုနေ့က အဖေသည် ကျွန်ုပ်အား ဒိုက်ပုံကို မီးရှို့ရန် ပြောပြီးနောက် တဖောင်းကြီးပင်တစ်ပင်လှဲရန် ခုတ်ထစ်နေစဉ် အဖေ့မျက်စိထဲသို့ တဖောင်းစေးများ ဝင်သွားသဖြင့် အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ တဖောင်းစေးသည် အလွန်ပူပြင်းသဖြင့် မျက်စိကန်းစေတတ်ပါသည်။ နို့နှစ်ရောင်ရှိပြီး စေးထန်သော အရည်များသည် တဖောင်းကြီး ပင်စည်၏ အခေါက်မှ ခုတ် ထစ်လိုက်စဉ် လွင့်စဉ်လာပြီး မျက်စိထဲသို့ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ အတွေ့အကြုံရှိသူအဖေသည် သူ၏ မျက်စိနှစ်လုံးအား လက်ဖြင့်အုပ်၍ ပိတ်ထားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ခေါ်ပါတော့သည်။

“လူလေးရေ - လူလေး၊ အဖေ့မျက်စိထဲ တဖောင်းစေးဝင်သွားတယ်၊ ဒီတိုလာ - ငါ့ကိုတွဲပြီး ဝုံးကျင်းကန်ကို ပို့ပေးစမ်းကွာ၊ မြန်မြန်၊ အဲဒါ - ထားလိုက်ဦး”

ကျွန်ုပ်သည် ဝုံးကျင်းကန်ပေါင်တစ်လျှောက် တန်းစီ၍ ပုံထားသော ဒီဇိုက်ပုံတန်းအား မီးမရှို့ ဖြစ်တော့ဘဲ အဖေ့ဆီသို့ အရေးတကြီး ပြေးရပါတော့၏။

“အဖေ - တော်တော်များများ ဝင်သွားသလား”
ကျွန်ုပ်သည် အဖေ့လက်ကိုဆွဲ၍ ရေကန်ဘက်ဆီသို့ သွားရင်း မေးလိုက်၏။

“အေး - နည်းနည်းများသွားတယ်ကွာ၊ မြန်မြန်သွား - ကျွတ်ကျွတ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် အဖေအား ရေကန်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ ရေကန်သို့ရောက်လျှင် အဖေသည် ရေထဲတွင် ခေါင်းကိုနှစ်ထားပြီး ဖျတ်လုံးများကို ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည် ပြုလုပ်တော့၏။ ရေမွန်းလာသောအခါ ခေါင်းပြန်ဖော်လိုက်၊ ပြန်၍ နှစ်ပြီး ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည်လုပ်လိုက်နှင့် (၁၅) မိနစ် နေကြာသောအခါ အတော်ပင် သက်သာသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနည်းငယ် ဖျတ်လုံးဖွင့်နိုင်လာသော်လည်း ပူလောင်သော ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်နှာကို တဘက်ဖြင့် စည်းလိုက်ရပါသည်။ အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် အဖေက...

“လူလေး - အဖေတို့ ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ လှည်းပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေတင်၊ တျောက်ခဲစေနဲ့၊ နွားတွေ လှန်ထားတာ မဟုတ်လား၊ ခြေပြီး လှည်းကောက်ခဲ၊ အဖေ ဒီနားကပဲ စောင့်နေတော့မယ်၊ မြန်မြန်လုပ် အိမ်ရောက်ရင် ကြပ်ထုတ်ထိုးရဦးမှာ”

နွားများကို ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် ချည်၍ စားကျက်ရှိရာ နေရာတွင် မြတ်တော်စီ စားစေခြင်းအား လှန်သည်ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။ နွားများကို နွားလှည်းတို့

တပ်ဆင်ခြင်းကို "ကောက်" သည်ဟုခေါ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းလည်းကောက်၍ အဖေအား တင်ပြီးလျှင် ရွာသို့ ပြန်မောင်းခဲ့တော့၏။ အိမ်သို့ရောက်သော အခါ အဖေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍မှိန်းနေ၏။ အဖေသည် သတ္တုအိုးဖြင့် ရေစွန်းအိုးကျိုလိုက်ပြီး ရေစွန်းငွေ့အားကောင်းလာသောအခါ ဆားထုပ် (၃)ထုပ်ကို ဒန်အိုးဖုံးပေါ်တွင် တင်လိုက်ပါသည်။ ခံနိုင်လောက်သော အပူငွေ့ဖြင့် အဖေမျက်စိအား တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ်လဲလှယ်၍ ကြွင်းထုပ်ထိုးပေးပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အဖေသည် ကြပ်ထုပ်ထိုးခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ပြီး -

"ကိုညီဇွေး - တော် - သက်ကော - သက်သာရဲ့လား"

"အင်း - သက်တော့ - သက်သာပါတယ်။ သုံးရက်လောက်တော့ နားမယ်ထင်တယ်"

"ဒါကတော့ နားရမှာပေါ့တော်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ထွန်ချိန်၊ ကြာချိန်တော့ မိမှာပါတော်။ အကြီးကောင်ကလည်း မကွေးသွားပြီး ပန်းရန်လုပ်နေရတာ။ အနားခိုင်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူပန်းရန်ဆရာကိုအုံးမောင်က လူစွစာအလုပ်အရေးကြီးလို့ ရက်ပျက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီရက်အတွင်းတော့ ကျွန်ုပ်ပင်ပန်းခံရမှာပဲ။ နွားစာရှာတာကတော့ မိသန်းငွေ့က အားကိုးလို့ ရပါပြီ။ ကဲ - ကျုပ် နွားစာစဉ်းလိုက်ဦးမယ်။ မြောက်ပိုင်းက ကိုစိန်ကြီးအိမ်မှာ ဝါမျိုးတော့ လာပေးသွားပြီတဲ့"

"အကြီးကောင်ပြန်လာမှ သွားယူခိုင်းလိုက်ပေါ့ကွာ။ နွားစာစဉ်းရင် ဂရုစိုက်စဉ်းနော်။ နန်းတိုင်က ကုန်ခါနီးနေပြီ။ မြက်စင်းစားမက ပြတ်ပါဦးသနဲ့"

"တစ်သက်လုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေပါ။ နန်းတိုင်အသစ်လည်း မှာပြီးပါပြီ"

နန်းတိုင်ဆိုသည်မှာ နွားစာစဉ်းရာတွင် အသုံးပြုသော ပစ္စည်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က မြက်စဉ်းရာတွင် အသုံးပြုသော ခြေနင်းစားရုံများ မပေါ်သေးတော့

သေးထွာပတ်ခန့်ရှိသော သစ်မာသားကို တံတောင်ခန့်ဖြတ်ရ၏။ အပေါ်ဘက် အလယ်တည့်တည့်မှ တစ်ထွာခန့်ရောက်အောင် လွှဖြင့်ထစ်၍ တစ်ခြမ်းဖဲ့လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ထပ်မံ၍ လေးခွသဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရပါသည်။ အကြီးထဲတွင် တစ်မိုက်ခန့် မြှုပ်၍ စိုက်ထားရ၏။ လက်တစ်ဖက်က မြက်ကို ဆုပ်၍ ထွင်းထားသော ခွထဲသို့ ထည့်ပြီး ထစ်ထားသော ဘက်မှ ဓားမဖြင့် ခွဲရပါသည်။ အဖေ၏ မျက်စိသည် နှစ်ရက်ကျော်မှ ဖွင့်နိုင်တော့၏။ နေအောင်ကို ကြည့်၍ မရသေးပေ။ ထိုသုံးရက်အတွင်း အဖေ၏ လက်ကို အနည်းငယ် ဓားပြတ်သွား၏။ နွားစာစဉ်းနေရင်း နန်းတိုင်ကျိုးသွားပြီး အားလွန်သွားသောကြောင့် လက်ကို စဉ်းမိသွားခြင်းဖြစ်၏။ အစ်ကိုကြီးထွန်းမြင့်သည် အလုပ်မှ အပြန်လမ်းတွင် ခြေချော်၍ ဝှဲဆန်အကွဲတစ်ခုဖြင့် စိုက်မိပြီး ခြေအနောင့် ကွဲသွားပါသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် ည(၇)နာရီကျော်မှသာ လျှင်အိမ်ပြန်ရောက်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဖြတ်လမ်း(တောလမ်း)မှ ပြန်ရသဖြင့် ညနေ(၅)နာရီသာသာတွင် ပြန်ရောက်ပါသည်။ မကွေးမြို့စားစေ့ကျောင်းနှင့် ရွာ၏အကွာအဝေးမှာ (၂)မိုင်နီးပါးခန့် ရှိ၏။ လမ်းရိုးအတိုင်းဆိုလျှင် (၃)မိုင်ကျော်ဝေး၏။ မိုးချုပ်လျှင် တောလမ်းမှ ပြန်၍ မကောင်းတော့ချေ။ ထိုအစ်ကိုကြီးလည်း ခြေထောက်ပင် မထောက်နိုင်တော့၍ နားရတော့၏။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှ အပြန်တွင် ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်လာခဲ့သောကြောင့် ညနေ (၅)နာရီသာသာတွင် အိမ်သို့ရောက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဆာပြေထမင်းစားနေစဉ် အဝေက -

"လူလေး - အနောက်ခြောက်ကေက ခိုက်ပုံတွေကို အခုညနေ မီးသွားရို့ချေကွာ။ ယာလုပ်ဖို့ နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ မိုးဦးစောကျလိုက်ရင် ခက်မယ်။ တစ်မိုးသောက်ရတယ်ဆိုရင် မနည်းအားရှိတာ။ မိမှဖြစ်မယ်။ ထမင်းဟင်းကျက်ရင် မင်းအဖေအနောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်။ သွားဝံ့တယ် မဟုတ်လား"

“ဘာလို့ မသွားဝံ့ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး”

ထိုအခါ တန်းလျားပေါ်တွင် ခြေထောက်တွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေသော အစ်ကိုကြီးက -

“ညီလေး - နွားတင်းကုပ်ထဲကတိုင်မှာ လောက်စာလုံးတစ်လွယ်အိတ် အပြည့်ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး လုံးထားတာ၊ လေးခွလည်း ရှိတယ်။ လိုလိုမည် မည် ယူသွား။ အကြောင်းရှိရင် ဦးမိတ်တဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်။ နီးနေတာပဲ - ကြားလား”

ကျွန်ုပ်သည် လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးလွယ်အိတ်အပြင် ကျားတံဆိပ် မီးခြစ်ဘူးကိုပါ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်၍ ဒိုက်ပုံများရှိသော ဝံ့ကျင်းကန်ပေါင် သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမိတ်သည်ပင် ဆိတ်များကို ခြံသို့ပြန် သွင်းနေပြီဖြစ်၏။ နေလည်း ဝင်သွားပေပြီ။ ဦးမိတ်သည် မြေကတုတ်ပေါင် ထိပ်သို့ တတ်နေသော ဆိတ်များကို အောက်သို့ မောင်းချနေရင်းမှ ကျွန်ုပ် အား -

“ဟေ့ - ကျောင်းသား၊ မင်း တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သွားလေ့ လဲ”

“အဖေက ဒိုက်ပုံတွေ မီးရှို့ခိုင်းလို့၊ ဝံ့ကျင်းကန်ဘက်ကို သွားမလို့”

“ဪ - အေး - အေး - မိုးချုပ်နေပြီ။ ကြောက်ရင် ဝိုကို လှမ်းခေါ်နော်”

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ အမေလည်း လိုက်လာမှာပါ”

“ညီစွေးသားကတော့ ဖအေ အတိုင်းပဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားပြောပြီးနောက် ဝံ့ကျင်းကန်ပေါင်ခြေသို့ ဆတ် လျှောက်ခဲ့၏။ ဒိုက်ပုံများ ပုံထားသည်မှာ အရှည်လိုက်ဖြစ်ပြီး ပေ ၁၀၀ ကျော်

ခန့် ရှိ၏။ အနောက်မြောက်ရမ်း လေတိုက်ခတ်နေသဖြင့် မြောက်ဘက်ထိ မှဝ၍ မီးရှို့ရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ အမှောင်အားကောင်းလာပြီဖြစ်၍ ဝံ့ကျင်းကန် ပေါင်ခြေသို့ တက်လာ၏။ ကန်ပေါင်ခြေ၏ မြောက်ဘက်ထိပ်မှ ဒိုက်ပုံကို စတင်၍ မီးရှို့ လိုက်၏။ သွေ့မြောက်နေပြီဖြစ်သော ဒိုက်ပုံများဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း အနောက်မြောက်လေကလည်း ခပ်ဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသည်က တစ် ကြောင်းတို့ကြောင့် လွယ်ကူစွာပင် မီးလောင်အား ကောင်းလာပါတော့ သည်။ ဤအတိုင်းဆိုပါက နောက်တစ်ကြိမ်ပင် ရှိစရာမလိုသည်မှာ သေချာ နေ၏။ ဒိုက်ပုံများ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကပ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် ကူးစက် လောင်ကျွမ်းသွားပေမည်။ မီးတောက်အားကောင်းနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးပင် လင်းထိန်နေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မြေကတုတ်ကြီးနှင့် ဝါး (၅)ပြန်အကွာ လောက်တွင်ရှိသော မြေကမူလေးပေါ်သို့ သွားရောက်၍ ထိုင်နေရင်းမှ မီးရှို့ထားသော ဒိုက်ပုံများကို ကြည့်နေ၏။ ဘယ်ဘက်လက်တွင် လောက်စာလုံးလေးဝါးလုံးခန့်ထားပြီး ညာဘက်လက်က လေးခွကို မြဲမြံဆုပ် ထားကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် သတိရှိရှိစောင့်ကြည့်နေရ၏။ တောမီးရှို့ သဖြင့် အန္တရာယ် ရှိသောအကောင်များ မိမိဆီသို့ ပြေးထွက်လာပါက မြောက်လှန်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားခြင်းပင်။ မီးအားကောင်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးပင် လင်းထိန်နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မြေကတုတ်ကြီးနှင့် ဝါး (၅)ပြန်အကွာလောက်တွင်ရှိသော မြေကမူလေးပေါ်သို့ သွားရောက်၍ ထိုင်နေရင်းမှ မီးရှို့ထားသော ဒိုက်ပုံများကို ကြည့်နေ၏။ ဘယ်ဘက်လက်တွင် လောက်စာလုံးလေးဝါးလုံးခန့်ထားပြီး ညာဘက်လက်က လေးခွကို မြဲမြံဆုပ်ထားကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် သတိရှိရှိစောင့်ကြည့်နေရ၏။ တောမီးရှို့သဖြင့် အန္တရာယ်ရှိသော အတောင် များ မိမိဆီသို့ ပြေးထွက်လာပါက မြောက်လှန်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထား ခြင်းပင်။ မီးအားကောင်းသဖြင့် သိပ်ကြောလိုက်ဟု ထင်ရပါသည်။

ဒိုက်ပုံများ ကုန်စင်သွားပြီး မြေပေါ်တွင်သာ မီးမငြိမ်းသေးသော သစ်တိုသစ်စများကို လောင်နေသည့် မီးခဲရဲရဲလေးလေးများအား ပြန်ကျလျက် မြင်တွေ့နေရ၏။ ကြည့်၍ပင် ကောင်းနေသေးတော့၏။ ကြယ်ပွင့်ကလေးများကို မြေပေါ်တွင် အရှည်လိုက်တန်းစီ၍ ချထားသည်နှင့်ပင် တူနေတော့၏။ တချို့သစ်ရွက်ခြောက်မီးများကလည်း လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း အထက်သို့ မြေပြင်မှ ပျံတက်လာသည်မှာ ပိုးစုန်းကြူးကောင်လေးများ အုပ်စုဖွဲ့၍ ဟိုမှသည်မှ ပျံနေကြသည့်နည်း။ အမှောင်ထုထဲတွင် လှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေပုံမှာ ကြည့်၍ပင် ဝနိုင်ခရာမရှိ။

ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုမြင်ကွင်းထဲမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည် ဟုထင်ရသော မီးလုံးတစ်လုံးကို ဂရုစိုက်ကြည့်မိ၏။ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် လွင့်ပျံတက်လာသော သစ်ရွက်ခြောက်မီးပွင့်လေးများစွာ စေတ္တမျှလေထဲတွင် ဝဲနေပြီးနောက် ပြာဖြစ်ကာ အောက်သို့ ကျသွားရ၏။ ထိုမီးလုံးသည် မြေပြင် မျှ (၃) ပေအကွာခန့်တွင် တောင်ဘက်သွားလိုက်၊ မြောက်ဘက်သွားလိုက်၊ နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမီးလုံးကို စမြင်ခါစက ကွမ်းသီးလုံးအရွယ်မျှသာ ရှိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးရွေးကြီးရွေးလာပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ထိုမီးလုံးနှင့် ဝါးသုံးပြန်အကွာခန့်ထိ ရောက်အောင်သွား၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှ လေးစွနှင့် လောက်စာလုံးကိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားလျက် ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုမီးလုံးသည် လိမ္မော်သီးအရွယ်သို့ ရောက်လာ၏။ အခြားသောအနည်းငယ်မျှသော သစ်တိုသစ်စ၊ မီးခဲများသာ ရှိတော့၏။ မြေပြင်မှ သုံးပေခန့်အကွာတွင် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်၊ လူးလားခေါက်တုံ့ပြုလုပ်နေသော ထိုမီးလုံးတစ်လုံးသာလျှင် ရှိတော့၏။ အချိန်အတော်ကြာသွား၏။ အောက်သို့ ပြုတ်မကျသွားသည့်အပြင် အနည်းငယ်ပင် ပို၍ မြင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြေပြင်မှ

မီးခဲများပင် တစ်ခုမျှမရှိတော့။ မီးအားလုံးငြိမ်းရန် စောင့်ရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ထိုမီးလုံးအပေါ် ဒေါသလည်း ထွက်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲတွင် အသင့်ပြင်ထားသော လေးစွဖြင့် ထိုမီးလုံးကို ပစ်လိုက်၏။ လောက်စာလုံးဖြင့် ထိမှန်ပြီး အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ မီးငြိမ်းသွားစေရန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ပထမတစ်ချက်တွင် မမှန်ပါ။ နောက် တစ်ချက်လည်း မထိပါ။ မီးလုံးသည် အငြိမ်မနေ။ လှုပ်ယမ်း၍နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် မထိပေ။ လေးချက်မြောက်တွင်တော့ ထိုမီးလုံးအား ထိမှန်သွား၏။

“ဖုန်း - - -”

“ကဲ - မှတ်ပြီလား၊ ဘယ်လို မီးလဲကွ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။ ထိုမှန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက် မီးငြိမ်းသွားတော့မည် ဟု တွက်ဆထား၏။ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ လောက်စာလုံးထိမှန်သွားသော မီးလုံးသည် အရွယ်တူနှစ်ခုထွက်သွားပြီး ဆက်လက်ပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ချင်လှပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။

သို့ဖြစ်၍ လွယ်အိတ်ထဲမှ လောက်စာလုံးလက်တစ်ဆုပ်ကို ယူလိုက်၊ မကုန်မချင်း ဆင့်ကဲ၊ ဆင့်ကဲ ပစ်လိုက်၊ ကုန်သွားလျှင် နောက်ထပ်ယူလိုက်၊ နောက်ထပ်ပစ်လိုက်ဖြင့် မနားတမ်း ပစ်ခတ်လိုက်တော့၏။ ထိုမီးလုံးများမှာလည်း လောက်စာလုံးနှင့် ထိမိတိုင်း ပွားရွေ့ပွားရွေ့လာကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရ၏။ မီးလုံးများက အပွားမလျော့သလို ကျွန်ုပ်ကလည်း အပစ်မရပ်၊ သို့ဖြင့် ခန့်မှန်းခြေ မီးလုံး (၃၀) ကျော်လောက်ရှိလာပေပြီ။ ထူးဆန်းသည်မှာ မီးလုံးများတိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏ အနားသို့ နီးကပ်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြေပြင်အပေါ် တံတောင်ခန့်အကွာမှ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် လှည့်ရပ်တစ်ဖောင်ခန့်အထိ မြင့်လာကြပြီး အလျားလိုက် အတန်းမှာလည်း တစ်ခု

ပြန်ကျော်ခန့် နေရာပြည့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိုမီးလုံးများကို အမှန်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေသော်လည်း မီးများနီးကပ်လာသောကြောင့် နောက်ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်ဖြင့် ပစ်နေရတော့၏။ လောက်စာလုံး လွယ်အိတ်မှာလည်း ကုန်ခါနီးပေပြီ။ မီးလုံးများမှာ ယခင်ကထက် ပိုမိုပြန့်ကားလာသလို နောက်ထပ်တိုးပွားလာကြသော မီးလုံးမီးပွင့်များနှင့်ဆိုလျှင် (၅၀) ခန့်မျှပင် ရှိတော့မည်ထင်၏။ လိမ္မော်သီး၊ ကွမ်းသီးနှင့် တစ်မတ်စေ့ခန့် အရွယ်မျိုးစုံရှိကြသော မီးလုံး၊ မီးပွင့်၊ မီးပွားများမှာ ပျားကောင်များ အုပ်စုလိုက် ပျံသန်းနေကြသည့်နည်း၊ ကျွန်ုပ်လည်း လောက်စာလုံး ကုန်တော့မည်ဖြစ်၍ -

“ဦးမိတ် - ဗျို - ဦးမိတ်”

ဦးမိတ်၏ ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ အမေ၏ အသံကိုပါကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အားတက်သွားရ၏။

“ဟေ - မောင်ကျောင်းသားလားဟေ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး - ငါလာခဲ့မယ်” တစ်ဆက်တည်းပင် အမေကလည်း...

“လူလေး - အမေလာပြီ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ဒီဘက်ကို မလှည့်လိုက်နဲ့နော်။ အဲဒီမီးတွေဘက်ကိုပဲ လှည့်ထား။ နောက်ပြန်ဆုတ်လာခဲ့၊ သတိနဲ့ ဆုတ်၊ မလဲစေနဲ့။ ကိုမိတ် - လာပါဦး။ ကျုပ်သားလေးကို ကျွတ်မီးတွေ ဝိုင်းနေပြီ။ မြန်မြန်လာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အေး - ငါလာပြီ”

အမေနှင့် ဦးမိတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်နားသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး နောက် အမေက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ထိုကျွတ်မီးများမှာ ဖျတ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားကြတော့၏။ ထို့နောက် ဦးမိတ်အား နှုတ်ဆက်၍ သားအမိနှစ်ယောက် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က အမေအား...

“အမေ... အဲဒီမီးတွေက... ငြိမ်းလို့မရဘူး၊ ငြိမ်းလေ ပွားလေပဲ။ ဘာပြုလို့တုံး”

“အဲဒီမီးတွေက ရိုးရိုးမီးတွေမဟုတ်ဘူး လူလေးရဲ့။ ကျွတ်တစ္ဆေတွေ ထွန်းထားတဲ့ ကျွတ်မီးလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီမီးတွေက လူကို ဝိုင်းမိသွားရင် အဝိုင်းခံရတဲ့လူ သေတတ်တယ်။ ခလုတ်တိုက်လဲရင်လည်း သေတတ်တာပဲ။ ဝါသား... ကံကောင်းလို့၊ သူတို့က နောက်ကျောပေးထားတဲ့ လူဆိုရင် မြန်မြန်ပတ်မိအောင် ဝိုင်းနိုင်လိုက်မှ သူတို့ဝိုင်းလို့မရတော့တာ။ သူတို့ဝိုင်းလို့ မရတော့ဘူးဆိုရင် မီးထွန်းကြတော့ပဲ သူတို့နေရာကို ပြန်သွားတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက တောထဲတောင်ထဲကို သွားရတော့မယ်ဆိုရင် အဖော်ပါမှ သွားကြတယ်။ သူတို့ကလည်း တို့ရွာလိုပဲ အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ နေကြတာ။ ဝါသားက မကြောက်တတ်လို့ ဘာမှ မဖြစ်တာ။ ကြောက်တတ်တဲ့ လူဆိုရင် သေတတ်တယ်”

“သူတို့က... သားကို ဘာဖြစ်လို့ မီးတွေနဲ့ ဝိုင်းတာလဲ”

“သူတို့မကြိုက်တာ တစ်ခုခုကို လုပ်မိသလိုဖြစ်သွားလို့ရှိမှာ။ သူတို့ ခကျေနပ်ကြတော့ဘူးဆိုရင် မီးထွန်းပြီး ဝိုင်းကြတော့တာပဲ။ အိမ်ရောက်မှ နှင့်အဖေကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ရဦးမယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ကျွတ်မီးချိုးကို အမေတောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

အမေ ပြောပြသည်များကို ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သေးသောကြောင့် အပြည့်အဝနားမလည်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က ထိုအဖြစ်အပျက်အပေါ်၌ ဒေါသစိတ် ဘာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဖေအား ကျွတ်မီးအဝိုင်းခံရပုံကို သေချာစွာ ပြောပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ အမေက...

“ကိုညီဇွေး - တောရှင်းရင် ကျတ်တွင်းတွေ ဘာတွေများ မတွေ့မိဘူးလား”

“ငါတော့ တွေ့မိတယ်မထင်ပါဘူး နက်ထယ်ရာ”

အမေသည် အဖေထက်ငယ်၍ ကိုညီဇွေးဟု ခေါ်သော်လည်း အဖေက နက်ထယ်ဟုသာ အမြဲခေါ်၏။ အမေက -

“ကျတ်မီးတွေ ဒီလောက်များတာ၊ ကျုပ်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး တော်”

“ဒီလိုဆိုရင် အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“တော်တို့ ဖုံးကျင်းကန်ပေါင်ခြေ ဒိုက်ပုံထားတဲ့ နေရာကိုရော ကြည့်မိသေးလား”

“အဲဒီနေရာက ချုံပင်တွေလောက်ပဲ ရှိတာပါကွာ၊ အဲဒီနေရာကို အကြီးကောင်ဒိုက်ပုံတာပဲ”

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးထွန်းမြင့်က -

“ကျွန်တော်ကတော့ ချုံပင်တွေကို ဓားနဲ့ သိမ်းကျုံးယမ်းပြီး ဒိုက်ပုံလိုက်တာပဲ။ ဘာမှ သေချာတော့ မကြည့်လိုက်မိဘူး”

“ကဲပါကွာ ... ငါ့မျက်စိလည်း ဖွင့်လို့ရပါပြီ။ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်လောက် ကျရင် အငယ်ကောင်နဲ့ငါ ယာစောင့်တဲ့ကို သွားအိပ်မယ်။ ငါကတော့ မအိပ်ပါဘူး။ ညဘက်မှာ ဘာများထူးခြားမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေမှာပါ။ မိုးလင်းခါနီးရင် ကျန်တဲ့ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ဒိုက်ပုံလေးတွေကို မီးရှို့ရှင်းမယ်။ မိုးလည်းလင်းရော အပြီးလည်း ဖြစ်ရောပေါ့။ ဒါမှ နောက်နေ့ ထယ်နဲ့ ခွဲပြီးအမှိုက်တိုက် ထွန်ဝင်လို့ရမှာ။ မိုးလင်းပြီးမှပဲ ထမင်းကြမ်းနဲ့ ရေခွေးကြမ်း လာပို့ပေါ့။ သိပ်စောပြီး မလာခဲနဲ့”

“ကိုညီဇွေး - ဘာမှ မတွေ့ရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ တော်လည်း နားလည်နေတာပဲ။ တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း အဆင်ပြေသွားအောင် လိုလိုမည်မည် နှမ်းတစ်စလယ် (နို့ဆီဘူးနှစ်လုံး) လောက် ဆောင်

သွားပါလား။ တော့ကွမ်းအစ်ထဲမှာ ထုံးဘူးလည်း ရှိနေတာပဲ။ လိုအပ်ရင် ခဏလှယ်လိုက်ပေါ့။ တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ့်တာဝန်ကျေအောင် လုပ်လိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ - နက်ထယ်ရယ်။ ဒါမျိုးတွေကို ခဏ ခဏ လုပ်ဖူးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ ခဏနေလို့ ညစာစားပြီးကြရင်း စောင်တွေယူ သွားပြီး ယာစောင့်တဲ့ကို သွားကြတော့၊ ကလေးကို အအိပ်ခိုင်းထားလိုက်”

“အေးပါကွာ - စိတ်ချပါ။ တို့ဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေ တွေ့ရတာ ရိုးနေပါပြီ”

အဖေတို့ ပြောကြသည်များကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ နားမလည်ခဲ့ပါ။ ငြိမ်၍ သာနေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုထမင်းစားကြပြီးနောက် ည(၁၁)နာရီခန့်တွင် အဖေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ယာစောင့်တဲ့ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မြေကတုတ်ကြီး နားရိုဦးမိတ်၏ တံသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အိပ်ပျော်နေကြပေပြီ။ ယာစောင့်တဲ့သို့ ရောက်သောအခါ အဖေက ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောဘဲ အသံတိတ်နေရန် မှာကြား၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေစဉ် အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာရှိလာပါက လှုပ်၍နိုးမည်ဟုလည်း ပြောထားပါသည်။ အဖေသည် ကွမ်းအစ်ကိုဖွင့်၍ ကွမ်းယာလိုက်ပြီး ကွမ်းဖြုတ် နေတော့၏။

ယနေ့ညအဖို့ အိပ်တော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ယာစောင့်တဲ့သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ခဏလေးဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။ အဖေ လှုပ်နိုးလိုက်သဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အဖေက ကျွန်ုပ်မီးရှို့ထားသော ဒိုက်ပုံများရှိရာ ဖုံးကျင်းကန်ပေါင်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလျက် အသံမထွက်ရန် မျက်စိဝှံ့ပြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အဖေညွှန်ပြသော ကန်ပေါင်ဘက်ဆီသို့ စိုက်ကြည့်လျက်မှ နားထောင်ရမည်

သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံဗလံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ ကလေးငိုသံများ၊ နွားဝေါက်သံများ၊ နွားလှည်းမြည်သံများ၊ ယောက်ျားများ၏ တောက်ခေါက်သံများ၊ မိန်းမများ၏ အော်ဟစ်ဆူပူသံများ၊ ကလေးချောသံများနှင့် အိုးချင်းခွက်ချင်း ထိခိုက်သံများကို စုံလင်စွာ ကြားနေရ၏။ ထိုအသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးရွေဝေးရွေသွားသောကြောင့် ကြားနေရသော အသံများမှာလည်း တိုး၍တိုး၍သွားပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသံများ ပျောက်၍ သွားတော့၏။ အချိန်မှာ နံနက်စောစော(၃)နာရီနီးနီး ရှိလောက်ပေပြီ။ ထိုအခါကျမှပင် အဖေက...

“လူလေးရေ-ဟုတ်တယ်ကွ။ ကျွတ်တွေ တော်တော်များတယ်။ သူတို့ နေရာပြောင်းသွားကြတာ။ ငါ့သား-ကြားတယ်မဟုတ်လား။ မင်း-မီးနို့လိုက်တဲ့ ဒိုက်ပုံတွေအောက်မှာ ကျွတ်တွင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူလေးကို ကျတ်မီးတွေ ဝိုင်းတာဖြစ်မယ်။ သူတို့အခြေချပြီး နေတဲ့နေရာကို ဖျတ်ဆီးသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ တော်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံရတယ်ကွ”

“အဲဒါ ကျွတ်တွေ နေရာပြောင်းသွားကြတာလား။ သားလည်း ကြားလိုက်ရတယ်”

“ကဲ-လူလေး၊ ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်တော့။ မနက်မိုးလင်းခါကျမှ အဖေတို့ အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ကြမယ်။ အဖေလည်း မအိပ်တော့ပါဘူး။ ဒိုက်ပုံလေးတွေ ကုန်သွားအောင် မီးရှို့ချဦးမယ်။ မိုးလည်း လင်းတော့မှာပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော် အိပ်လိုက်ဦးမယ်”
မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တုံးလုံးလဲ့လို့က်စဉ်မှာပင် ဆားတိုင်ကန်ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်

လည်း အိပ်လိုက်တော့၏။ အိပ်ရာမှ နိုးချိန်တွင် နေထွက်နေပြီဖြစ်၏။ အနီးနားရှိ ဝဲးကျင်းတစ်ခုသို့ သွား၍ မျက်နှာသစ်လိုက်ပါသည်။ ဆောင်းနှောင်းတာလ၏ အနောက်မြောက်လေပြေ မဆိုတရီလေးကြောင့် အေးစိမ့်သွားရသော်လည်း ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားပေ၏။ အဖေသည် လှဲပြီးသား တဖောင်းကြီးတုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ကွမ်းမြဲနေရာမှ -

“လူလေး-လား၊ တို့ ဝဲးကျင်း ကန်ပေါင်ဘက်ကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ၊ လာပြီ။ ဟို-နှမ်းတစ်စလယ်နဲ့ ထုံးဘူးကိုပါ လှယ်ပြီး သူလာခဲ့ရမလား”

“လိုလိုမည်မည်-ယူခဲ့ကွာ။ အပန်းကြီးတာ မှတ်လို့”
ကျွန်ုပ်နှင့် အဖေသည် ဝဲးကျင်းကန်ပေါင်အခြေ၏ မြောက်ဘက်အဖျားမှ အစပြု၍ တောင်ဘက်အဖျားတိုင်အောင် လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ များပြားသော ကျွတ်တွင်းများကို တွေ့ရတော့၏။ ကျွတ်တွင်းများမှာ အရွယ်မျိုးစုံ ဖြစ်၏။ တွင်းဝအကျယ်မှာ (၁)လက်မမှ (၃)လက်မခန့် အကျယ်ရှိပြီး ဝိုင်းစက်မနေဘဲ ဘဲဥပုံခပ်ပြားပြားရှိ၏။ ကန်ပေါင်တစ်လျှောက် ပေ (၁၀၀) ကျော်အတွင်းတွင် အဆက်မပြတ်သော ကျွတ်တွင်းများရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဖေက -

“လူလေး- ကြည့်စမ်း။ တစ်လျှောက်လုံး ရှိနေကြတာကွ။ တော်တော်များတာပဲ။ ဒါကြောင့် ညက သူတို့ပြောင်းတာ တော်တော်ကြာနေတာကိုး”

“အဖေ- သူတို့ တောင်ဘက်ကို ပြောင်းသွားကြတာနော်။ ဘယ်နေရာကို သွားကြမယ်မသိဘူး။ ဒီလိုမှန်းသိရင် သား မီးမရှိပါဘူး။ ဒိုက်ပုံတွေတို့ တခြားနေရာကို ရွေ့ ပြီးမှ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့ကို သနားပါတယ်”

“အခုလို ဖြစ်သွားမှတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ လူလေးရေ။ သူတို့ နီးနီးနားနားရွေ့ရင် တောင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ မြေကတုတ်ကြီးတွေကို

“ဒီလိုဆို-များလှချေထား။ ဘုရား-ဘုရား-
 ဒါကြောင့် ငါ့သားလေးကို ကျတ်မီးတွေ
 ဝိုင်းနေတုန်းက
 မီးလုံးတွေ ဒီလောက်များ
 နေတာကိုး။ ကျုပ်က ဒါတွေဟာ
 များလွန်းတယ်။ ကျတ်မီးထွန်းတာတွေ
 ဖြစ်နိုင်ဘူး။ တောနဲ့ တောင်နဲ့ တိုက်ပြီးတော့
 သရဲမီးထွန်းတာလို့တောင် ထင်ခဲ့သေးတယ်။
 အင်း-ကံကြီးပေလိုသာပေါ့”

နည်းနည်းဝေးမယ်ဆိုရင် ဇန်ခါးတောအထိ ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ ကဲ-
 လူလေး နှမ်းထုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ကိုင်ပေးထား။ အဖေ့ကို ထုံးဘူးခွဲပေး -။ လုပ်စရာ
 အလုပ်ရှိတော့လည်း ကျေနပ်အောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပိတ်စဖြင့် ထုပ်ယူလာသော နှမ်းထုပ်အားဖွင့်၍ လက်
 ဖြင့် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကိုင်ပေးရပါသည်။ အဖေသည် ထုံးဘူးဖြင့် နှမ်း
 များကို တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး ခပ်ယူလျက် ကျတ်တွင်းများထဲသို့ လိုက်လံ၍
 ထည့်ပေးနေပါသည်။ တွင်းကြီးတွင်းငယ်အသွယ်သွယ်ရှိကြသည့်အနက်
 ကြီးမားသောတွင်းများကို ရွေးချယ်၍ ထည့်ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ အဆုံးတိုင်
 အောင် ရောက်သည်အထိ ထည့်ပေးနိုင်ရန်နှင့် မျှမျှတတရှိစေရန်အတွက်

လည်း ချိန်ဆရသေး၏။ တွင်းထဲသို့ နှမ်းလောင်းထည့်တိုင်း အဖေ၏ ပါးစပ်မှ
 လည်း-

“အို-အသင် ကျတ်မင်းနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့၊ သင်တို့ရှိနေကြသည်
 တို မသိမမြင်မိ၍သာ မီးရှို့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသင်တို့ကို ဒုက္ခရောက်စေ
 လို၍ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရေမြေသနင်း အစိုးရမင်း၏ အာဏာတော်
 ကြောင့် ဤတောဤတောင်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းချခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
 ခွင့်လွှတ်သည်ခံတော်မူကြပါကုန်လော့။ အသင်ကျတ်မင်းနှင့်တကွ နောက်
 လိုက်နောက်ပါ အပေါင်းတို့အား လျော်ကြေးအဖြစ် နှမ်းတစ်တင်းကို ပေးပါ
 တယ်။ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းပျော်ရွှင်ကြပါကုန်လော့။ ကျွန်ုပ်
 တို့အားလည်း မေတ္တာဖက်၍ ရွှေ့လက်တွဲကြပါရန် အလေးအမြတ် ပန်ကြား
 အပ်ပါသည်။”

ထုံးဘူးဖြင့် တစ်ခွက်ကို နှမ်းတစ်တင်းဟု ပြောဆို၍ပေးလျှင် ကျတ်များ
 အဖို့ တစ်တင်းအပြည့်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မြေတွင်းတစ်တွင်းထဲသို့ နှမ်း
 တစ်ခါထည့်တိုင်း အဖေ၏ ပါးစပ်မှ အထက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုပါ
 သည်။ ထိုကိစ္စများ ပြီးသွားသောအခါ နေထွက်တစ်ပြု ရှိနေပေပြီ။ အဖေ
 လည်း ဒေါင်းလန်း(သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လင်ပန်း)တို့ ခေါင်းပေါ်
 တွင်ရွက်လျက် ထမင်းပို့ ရောက်လာ၏။ အမေသည် ယာစောင့်ထဲတွင်
 ထိုင်စောင့်နေရင်း ရေခွေးပွဲနှင့် ထမင်းပွဲများကို အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့
 သည်ကို မြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလုပ်တစ်ခုခုပြီးပြန်၍
 ယာစောင့်ထဲဆီသို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ယာစောင့်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်ရာ
 သည့်နှင့် အမေက-

“ကဲ - တော်တို့သားအဖ ခဏနားပြီးရင် ထမင်းကြမ်းစားကြတော့။
 ဘယ့်နယ်လဲ - ကိုညီခွေး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသေးလား။ သားအဖနန်းတော့
 ကန်ပေါင်ဘက်က ပြန်လာလို့ တွေ့ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

“တွေ့သမှ အများကြီးပဲ နက်ထယ်ရေး၊ ဟိုတုန်းက တို့ တယ်ပင်ကန် ပေါက်ရွာမှာ သူကြီးကိုသော်က အမိန့်နဲ့ လျော်ကြေးပေးခဲ့ရတဲ့ ကျတ်တွေ့ ထက်တောင် ပိုပြီးများနေသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကထက် ငါးဆလောက် တောင် ရှိမလားဘဲ။ ဒီလောက်များတာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဒီလိုဆို - များလှချေလား။ ဘုရား - ဘုရား - ဒါကြောင့် ငါ့သားလေးတို့ ကျတ်မီးတွေ ဝိုင်းနေတုန်းက မီးလုံးတွေ ဒီလောက်များနေတာကို။ ကျွန်တ ခါတွေဟာ များလွန်းတယ်။ ကျတ်မီးထွန်းတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တောနဲ့ တောင်နဲ့ တိုက်ပြီးတော့ သရဲမီးထွန်းတာလို့တောင် ထင်ခဲ့သေးတယ်။ အင်း - ကံကြီးပေလို့သာပေါ့။ တော် - သေချာရော လုပ်ခဲ့ရဲ့လား။ ကျေနပ်ကြ ရဲ့လား”

“ကျေကျေနပ်နပ်ပါပဲကွာ - နင်မယုံရင် ငါတို့ထမင်းစားနေတုန်း သွား ကြည့်ချေ။ နမ်းတစ်စေ့တောင် ပြန်ထွက်မလာဘူး။ ငါသေချာကြည့်ပြီးလာ ခဲ့တာပါ။ အင်ကြင်းမြောင်ထဲက ကျတ်တွေ့တုန်းက နင်လည်းပါတာပဲ။ နမ်းစေ့တွေ ပြန်ထွက်လာလို့ နှစ်ခါပြန်လျော်ကြေး ပေးခဲ့ရတာလေ။ အခု ဟာက အဆင်ပြေပါတယ်။ ကဲ - လူလေး ထမင်းစားကြမယ်။ မင်းအဖေ ကတော့ ကျတ်တွင်းတွေကို သွားကြည့်လိမ့်ဦးမယ်”

အမေတ ဝုံးကျွင်းကန်ပေါင်ခြေသို့ ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖ သည် ထမင်းစားကြပြီးနောက် အဖေက ရေခန်းကြမ်းဖြင့် အပန်းဖြေနေသလို တွန့်ပံတော့ ထန်းလျက်ခဲဖြင့် အချိုတည်းရင်း အနားယူနေကြပါသည်။ ဓမ္မောအကြာတွင် အမေသည် ပြန်ရောက်လာပြီး အဖေအား...

“ဟုတ်တယ် - ကိုညီခွေး၊ ကျေနပ်ကြတယ်တော့။ အဲဒါဆို ကောင်းတာ ပဲ။ သူတို့က အဖွဲ့ကလည်းတောင့်၊ အင်အားကလည်း ကြီးဆိုတော့ တို့မိသားစု ကိုတစ်ယောက်မကျန် ဒုက္ခပေးနိုင်တော့တာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့သာ ဘာမှ နားမလည်ရင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“အခုဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ နက်ထယ်ရာ။ တို့က မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ဓားမဦးချ တောင်ယာလုပ်လာခဲ့တဲ့သူတွေပဲ။ ဒါတွေ တို သိပြီးသားပါ”

“ကျုပ်တို့ရွာ အရှေ့ပိုင်းက လူ့ခွစာ ကိုအောင်သိန်း ခြေထောက်ကျိုး သွားတာ အဲဒီကျတ်တွေပဲ။ သူ့နောက်ကို မီးလုံးလေးငါးလုံးလိုက်လာလို့ မြေးရင်းက ခလုတ်တိုက်လဲတာ။ သူ့သားက မြေးထူလိုက်လို့ သက်သာသွား တာ။ လဲကျရုံလေးနဲ့ ခြေထောက်သွင်သွင် ကျိုးသွားသတဲ့။ သူကတော့ ယုံ လည်း မယုံဘူး။ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘူးဆိုပဲ”

“ဒါကတော့ သူ့သဘောပေါ့။ အခုတို့ လုပ်တဲ့အလုပ်က ကုသိုလ်လည်း ရ၊ ဝမ်းလည်း ဝဆိုသလို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မေတ္တာထားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အပြစ်မရှိ နိုင်ပါဘူး”

“ဥသျှစ်ကုန်းရွာက ကိုတင်အောင်ကြီးဆိုရင် သူတို့ကြောင့် လူချမ်းသာ ဖြစ်လာတာလို့ လူတိုင်းပြောကြတာပဲ။ အပြစ် ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ လည်း ဈေးထုံးအတိုင်း လုပ်ရအောင် ကိုညီခွေး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီခြောက်စက်မှာ ဘာကိုပဲ စိုက်စိုက် သူတို့ကျတ်တွင်း ပောင်းတွေကို နမ်းတင်းနှစ်ဆယ် နှစ်စဉ်အနုပြုကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် - ကောင်းတယ်။ တစ်ပြည်လောက်ဆိုရင် တင်းနှစ်ဆယ် ကောင်းကောင်းပေးလို့ရတာပဲ။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကိုယ် မစိုက်လည်း ဝယ်ပေးလိုက်မှာပေါ့။ ခက်တာမှတ်လို့ - အဲဒီကန်ပေါင်မှာလည်း ဘာမှ မစိုက်နဲ့တော့။ လွှတ်ပေးထားလိုက်၊ သူတို့ နေစရာခက်ခဲပြီး နေရာမရလို့ ပြန်လာချင်တယ်ဆိုလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ နှစ်စဉ်တင်း နှစ်ဆယ်ပေး မယ်လို့သာ ကတိပေးခဲ့ပါ။ ကဲ - ကျုပ်ပြန်မယ်။ လူလေးက အမေနဲ့ ပြန် လိုက်ခဲ့။ ကျောင်းစာ လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - သားမှာ အိမ်စာတွေ ပါတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဝါဂွမ်းစံပြုရာ
 တည်ထောင်ခါစကာလက အခြောက်အလှန့်နှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများကို
 ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် တွေ့ကြုံကြရသည့် အခြားသူများလည်း ရှိခဲ့ကြပါသေး
 သည်။ အလျဉ်းသင့်လျှင် ရေးသားပါဦးမည်။ ပရလောကသားများနှင့်
 ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့ကြရသည့်အခါတွင် ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သူများအတွက်
 သာလျှင် အန္တရာယ်နည်းပါးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သုံးသပ်မိပါသည်။
 ယခုစာရေးနေသောအချိန်တွင် မကွေးမြို့၏ ဧရိယာသည် ထိုဝါဂွမ်းစံပြု
 ကျေးရွာ၏ အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်တို့ကို ကျော်လွန်နေ
 ပေပြီ။ ထိုရွာ၏ နေရာသည်လည်း ကြီးကျယ်စွာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပြီဟု
 ကြားသိရ၏။ ဤကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးသားရာတွင် အချိန်၊ နေရာနှင့်
 တကွ နာမည်တို့ကိုပါ အမှန်အတိုင်းရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ကျွန်ုပ်သည် "ပရလောကသားများ" လောကတွင်ရှိနေ
 ကြောင်းကို "ယုံကြည်ပါသည်" ဟူ၍...

► ဇာတ်ဂုဏ်မျိုးဖြင့်အောင်

ပရလောကသားတို့၏ ဆွမ်း ကဏ္ဍသိုက်ပန်ငယ်

ပ ခု လော က သား တို့ ၏

တက္ကသိုလ် အပန်းပွဲ

ဆန္ဒ

အင်တိုင်းကုန်း သစ်တောကြီးပိုင်းသည် နေပြောက်မထိုးလောက် အောင်ပင် ကျွန်းပင်များ ပေါက်ရောက်နေ၏။ အင်တိုင်းကုန်းကြီးပိုင်းမှာ မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ရှိသည်။ မင်းကင်းမြို့နယ်အပိုင် ဖြစ်သည်။ ချင်းတွင်း ခြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကြော့ကျေးရွာနှင့် မောတ္တတော်ကျေးရွာများမှတစ်ဆင့် သွားရသည်။ မုံရွာမြို့မှ တိုက်ရိုက်သွားလည်းရ၏။ မဟာမြိုင်တောကိုဖြတ်၍ ကားလမ်းဖောက်လုပ်ထားသည်။ ကလေးဝမြို့သို့ ကုန်းလမ်းခရီးဖြစ်၏။ ထို အချိန်က နွေရာသီတွင်သာ သွား၍ရသည်။ မိုးရာသီတွင် သစ်ပင်များလဲခြင်း ချောင်းရေကြီးခြင်းတို့ကြောင့် လမ်းပိတ်နေ၏။ ကားလမ်းအဆုံးတွင် မွင်း တွင်းမြစ်က ကာဆီးနေသည်။

ကလေးဝမြို့သို့ ဇက်ရေယာဉ်ဖြင့် ကူးကြသည်။ ကလေးဝမြို့မှ ကလေး မြို့သို့လည်းကောင်း။ ကလေးမြို့မှ တမူးမြို့သို့လည်းကောင်း သွားကြ၏။ ထို ကာလသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ပစ္စည်းများ မှောင်ခိုသယ်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကလေးဝမြို့မှ ရေလမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကုန်းလမ်းဖြင့်လည်းကောင်း မုံရွာမြို့သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်ရောက်လာကြသည်။

၁၉၇၅ - ခုနှစ် နွေဦးကာလဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းစစ်အဖွဲ့ သည် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ စစ်ဆေးရန် မဟာမြိုင်တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အင်ကြင်း၊ ကုံ့ကော်၊ ပိတောက်၊ ငှက်ပန်းနှင့် ကျွန်းပင်ကြီးများ အစီအရီ ပေါက်ရောက်နေကြ၏။

နွေဦးကာလဖြစ်သည်မို့ မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ပိတောက်၊ ငှက်ပန်း စိန် ပန်းများ ပင်လုံးကျွတ် ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေကြသည်။ ပန်းအကြွေများမှ လည်း လမ်းပေါ်တွင် တဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် ပန်းခင်းသောလမ်းအဖြစ် မဟာမြိုင်တောကို အလှဆင်လျက်ရှိ၏။ ပူပြင်းသော နွေကာလဖြစ်သော် လည်း သစ်ရိပ်များကြောင့် အေးမြနေပါသည်။

ကားလမ်းနံဘေးတွင် ယာယီတဲများ ထိုးထားကြသည်။ တဲများ လုံခြုံ စေရန်အတွက် ခြံဝင်းများဖြင့် ကာရံထားသည်။ ထိုတဲများတွင် သစ်ထုတ် လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းများ၊ သစ်တောဦးစီးမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှ ဝန်ထမ်းများ အစုလိုက်နေထိုင်ကြသည်။ သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ပျိုးပင်များစိုက်ခြင်း၊ ပင်ထောင်ရိုက်ခြင်းနှင့် မီးတားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ သည်။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ စံချိန်မီ သစ်များခုတ်၍ ပြည်ပဈေးကွက်ကို ပို့ကြ ရသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ တောထဲရှိ လမ်းများကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း ခြင်း၊ တံတားများပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုဝန်ထမ်းများမှာ ပွင့်လင်း ရာသီရောက်မှပင် မဟာမြိုင်တောထဲတွင် လုပ်ငန်းတာဝန်များ ထမ်းဆောင် ကြသည်။ တာဝန်ပြီးဆုံး၍ မိုးကျလာလျှင် မိခင်ဌာနရှိရာ မင်းကင်းမြို့သို့ ပြန် ကြရသည်။

တောထဲတွင် ချေ၊ ဆတ်၊ တောဝက်၊ ဖွတ်၊ မျောက်၊ ယုန် တောတိရစ္ဆာန် အစုံရသည်။ ဟင်းစားအတွက်မပူရချေ။ ငှက်ပျော၊ သဘော၊ ဆီးဖြူ၊ ဇန်ခါး သရက် စသည့် သစ်သီးပင်များလည်း ပေါ့ပါ၏။ မဟာမြိုင်တောရဲ့ အင်အား ထွက်ကုန်မှာ သစ်နှင့် ပျားရည်ဖြစ်ပါသည်။

မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ယခင်က ဝိဿနန်းမြို့တည်ပြီး ပန်ထွာမင်းသမီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့ရာ ဒေသဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ရာဇဝင်အထောက်အထား အခိုင်အမာ မရှိခဲ့ပါ။ ထိုတောသည် ကြမ်း၏၊ နတ်ကြီး၏ ဟု ဆိုကြသည်။ ဤဒေသတွင် ဖားက မြွေကို လိုက်သည်ဟုဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကြမ်း တမ်းသော စကားမပြောရ၊ အမျိုးသမီးတွေကို ဦးစားပေးရသည်ဟု ဆိုကြ သည်။ ယောက်ျားနိုင်တောပေပဲပေါ့။

တောထဲတွင် တောကောင်ကြီးများရှိသလို ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သူတော်စင် များကိုလည်း ဖူးတွေ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါက မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူ တောထဲတွင် လှည့်လည်ကြွချီသွားသည်ကို ဖူးမြော်တွေ့ခဲ့သူများ ရှိ၏။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်အောက်တွင် တရားထိုင်နေသည့် သူတော်စင်များကို ဖူးတွေ့နေကျဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး စားကိုင်ထားသော ထိုးကွင်းနှင့်စားပြ များကိုလည်း ကြုံဖူးသူများရှိ၏။

မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီပျက်များ ရှိသည်။ ပျူခေတ်မှ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများဟု ယူဆရ၏။ စေတီအချို့မှာ ပျက်စီး နေပြီး အတွင်းမှ ဌာပနာများ မရှိတော့ပါ။ ထူးခြားသော ဤတောတွင် တရား ဘာဝနာပွားများပါက ထူးခြားသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဘုရားများတွင် ပုတီးစိပ် ရန် အာသီသပြင်းပြုလာခဲ့ပါသည်။ ဘုရားများမှ တည်းခိုသောနေရာနှင့် နှစ်မိုင်ကျော် ဝေးကွာသဖြင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကားကို အကူအညီ တောင်းရတော့သည်။

နေ့တစ်နေ့တွင် အနီးဆုံးဘုရားတစ်ဆူသို့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကားဖြင့် ပို့ပေးသည်။ စေတီမှာ အနည်းငယ်ပြိုပျက်နေသည်။ စေတီကို ကာရံထား သည့်အုတ်တံတိုင်းအချို့မှာ ပြိုလဲနေ၏။ စေတီကို လှည့်ပတ်ဖူးမြော်လိုက် ပြီးနောက် ပုတီးစိပ်ရန် ခင်းကျင်းနေရာ ယူလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း

ရှိသည်မို့ စိတ်မှာလွတ်လပ်နေ၏။ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ရှိခိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဂုဏ်တော်ပုတီးကို ကိုးပတ်စိပ်လိုက်သည်။

ထီးတော်မှ ဆည်းလည်းသံများ မကြာခဏကြားနေရသည်။ ပုတီးစိပ် ပြီးသောအခါ မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး ဘုရားတွင်ဝတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောထဲတွင် အမျိုး သမီးများကို ထိုသို့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩနေမိသည်။ ဘုရားကို တစ်ပတ် ပတ်ပြီး ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် အမျိုးသမီးကြီး ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးနှင့် ကြုံ ကြိုက်နေသဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးကကျွန်တော့်အား -

“အမောင်က - ဘယ်ကလာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - တစ်ယောက်တည်းပါ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် တောထဲခဏလာ တာ”

“ဒါဆို သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကနဲ့ တူတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက တောကျွမ်းနေပုံရသည်။ တောထဲတွင် သစ်ထုတ် လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းများ ရှိနေသည်ကို သိနေပုံရသည်။ သူ၏ အမေးကို ကျွန် တော်က မဖြေသေးဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အသက် (၅၀)ကျော်မျှရှိပြီး တောသူတောင်သားရုပ် ဟုတ်ဘဲ မင်းရိုးရာဇာရှင်မျိုး ခန့်ခန့်ညားညားရှိ၏။ သူ၏ နံသားက အမျိုး သမီးငယ်မှာ အသက် (၂၀) ကျော်မျှသာ ရှိသေးပြီး အသားအရည်မှာ ဝင်းငါ စိုပြေနေ၏။ မျက်နှာမှာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ဆံကေသာမှာ ပိတုန်းရောင်ဖြစ် သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဥပမိရုပ်များမှာ ရှေးခေတ်ကမင်းမျိုးနွယ်ရုပ်များ နှင့် တူကြ၏။ မဟာဆန်သည်။

ကျွန်တော် အကဲခတ်နေတာကို သိသောအမျိုးသမီးကြီးကပင် -

“ဒီနေရာတွေကို ယခင်က ရောက်ဖူးသေးလား” ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က...

“မရောက်ဖူးပါဘူး။ အခုမှ ရောက်ဖူးတာပါ”

ကျွန်တော်၏ အဖြေကို အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားနေခိုက် နံဘေးမှ အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်တော်ကို စူးရှသောမျက်လုံးများနှင့် စူးစမ်းသလိုကြည့်နေ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တောက်ပလျက် ရှိနေပြီး မျက်ခုံးပေးမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်၏။ သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်းကလေးက ပြုံးတော့မယောင်ပင်ထင်ရသည်။

ဆက်လက်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးက -

“အမောင်က - သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာလား”

ကျွန်တော်က...

“မဟုတ်ပါဘူး - ဘုရားတွေမှာလိုက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေတာပါ”

“ဒါဆို - အဒေါ်တို့ရွာမှာ ပုတီးလာစိပ်ပါလား။ ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်တွေရှိတယ်”

အခေါ်က ဖိတ်ကြားသဖြင့် စိတ်ပါလာကာ...

“ရွာက သယ်မှာလဲ”

“ဒီနေရာကနေ လေးမိုင်လောက်ဝေးတယ်။ မဟာမြိုင်တောစပ်ရွာလေးပေါ့”

ကျွန်တော်က ခဏစဉ်းစားပြီးနောက် -

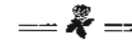
“အချိန်ရမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်လုပ်ရက် သိပ်မရှိဘူး”

“အေးကွယ် - အချိန်ရရင် လာခဲ့ပေါ့၊ အဒေါ်တို့က”

စကားမဆုံးခင်ပင် အမျိုးသမီးငယ်က မပြောမဆိုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကို ဆွဲခေါ်၍ ဘုရားထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်ကို လာကြည့်သောကားရောက်လာသဖြင့် ဘုရားဝင်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အခိုင်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာကို အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာက အခြားဘာကိုမှ မစပ်စုတော့ဘဲ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို မကြာခင် တောထဲတွင် တွေ့လိုက်ရကြောင်းနှင့်

မဟာမြိုင်တောစပ်ရွာများက အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းရှင်းပြသည်။ တချို့ရွာများမှာ တောစပ်တွင်ရှိကြသဖြင့် တောထဲသို့ ပျားရည်ဖွပ်လာရင်းနှင့် ဘုရားဖူးတက်ကြကြောင်း သိရသည်။

တစ်နေ့တွင် မိုးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော တောထဲရှိ ခုံရွာကလေးဝလမ်းကို ဧတော်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ သစ်သီးဆွမ်းများ ကပ်လှူပူဇော်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော့်အား မတွေ့သော်လည်း အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်တော့်အား တွေ့သွားပုံရသည်။ သူမ၏ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် သမင်လည်ပြန် အကြည့်ကလေးက မေ့မရအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

တောထဲ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများရှင်းလင်းရန်အတွက် လူရှာရန်တစ်နေ့တွင် မဟာမြိုင်တောစပ်ရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွား၏။ ရွာမှ တည်းခိုနေရာနှင့် လေးမိုင်မျှဝေး အိမ်ခြေငါးဆယ်မျှသာရှိသည်။ ထိုရွာမှာ မဟာမြိုင်တောကို မှီခို၍ ဝမ်းစာရှာရ၏။ ငါးမိုင်မျှဝေးသော ကြွေကျေးရွာသို့ သွား၍ အစားအသောက်များ သွားရောက်ဝယ်ယူရသည်။

ရွာအစွန်တွင် ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအိမ်တွင် လူမနေဘဲ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်လျက် ရှိကြောင်း သိရ၏။ ရွာမှလည်း ရှေးဟောင်းပြတိုက်သဖွယ် အကူအညီပေးကြသည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ပုံရိပ်နှင့် မြွေကြီးများကို တွေ့ရတတ်သဖြင့် ရွာသူရွာသားများ ထိုအိမ်ကြီးအနားသို့ မသွားရဲ၊ မကပ်ရဲကြချေ။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် လေ့လာချင်စိတ် တဖွားဖွားပေါ်လာပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးသို့ သွားခွင့် စိတ်များ ပြင်းပြနေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်လေ့မရှိဘဲ

“သေချာအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိ၏။ အကြောင်းမှာ
ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးအစုံတို့သည်
မဟာမြိုင်တောထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော

အမျိုးသမီးတို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်
တစ်ထပ်တည်းတူညီ
နေသောကြောင့်တည်း။”

အလား ခံစားနေမိ၏။ တောကြီးထဲတွင် ထိုအိမ်ကြီး ရှိနေသည်ကိုလည်း
အံ့သြမိသည်။ မဟာမြိုင်တောထဲတွင် စေတီပျက်များသာရှိပြီး ထိုသို့သော
အဆောက်အအုံမျိုးကို တွေ့ရခဲ၏။

ထိုအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးရန် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ အင်ဂျင်
နီယာကြီးအား ပူဆာရ၏။ အင်ဂျင်နီယာကြီးမှာ ရွာသို့ရောက်တိုင်း ထိုအိမ်
ကြီးမှာ တည်းခိုတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အား ထိုအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးသော အဘိုးအိုနှင့်တွေ့ပေးပါသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကိုးပေလေးခန်းပတ်လည် နှစ်ထပ်၊ ပျဉ်တောင်အိမ်ဖြစ်ပြီး
လှေကားကို အုတ်ဖြင့် (၅)ထပ်ပြုလုပ်ထားသည်။ တိုင်များမှာ ကျွန်းလုံးတိုင်
များဖြစ်ပြီးအခင်းအကာကိုလည်း ကျွန်းဖြင့်တည်ဆောက်ထားသည်။ မဟာ
မြိုင်တောကို မျက်နှာပြု၍ ဆောက်ထား၏။ နေအိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အခန်း
(၃)ခန်းခွဲထားပြီး အောက်ထပ်တွင် တစ်ခန်းသာရှိသည်။

အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ရှေးဟောင်းခုတင်
(၃)လုံး၊ ဝီရိနှစ်လုံးနှင့် ရှေးနန်းတွင်းသုံးစားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ အိမ်အသုံး
အဆောင်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုပစ္စည်းများ မပျက်စီးမပျောက်ရအောင်
အဘိုးအိုက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားကြောင်း သိရ၏။

ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပန်းချီကားကြီး (၂)ချပ်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ပန်းချီကားများမှာ ပုံတူများရေးဆွဲထားသော ဆီဆေးပန်းချီ
ကားများဖြစ်သည်။ အချို့နေရာတွင် ဆေးများပျက်နေပေပြီ။ ညာဘက်တွင်
ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာ အမျိုးသားကြီးပုံဖြစ်ပြီး မေရိုးကားကား၊
ရောင်တစောင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိလျက် နန်းတွင်းသားတစ်ဦးနှင့် တူပါ
သည်။

ဘယ်ဘက်က ပုံကိုလေ့လာသောအခါ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးပုံဖြစ်ပြီး တစ်
ယောက်ကလေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိပြီး တစ်ယောက်က အပျိုဖော်ဝင်စ
အရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ရှေးခေတ်ဟောင်းအဝတ်အစား
များနှင့်ဖြစ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်အနေအထားဖြင့် ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစလုံးတွင် အပြုံးကိုယ်စီရှိနေကြပြီး ကျွန်တော်နှင့်
သိကျွမ်းဖူးသော အမျိုးသမီးများဖြစ်လေမလားဟု အနီးကပ်ကြည့်သော
အခါ ပုံများမှ ရယ်မောသံများ ထွက်လာသည့်အလား ခံစားမိလိုက်သည်။
သေချာအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိ၏။ အကြောင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာ
နှင့်မျက်လုံးအစုံတို့သည် မဟာမြိုင်တောထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသမီး
တို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တစ်ထပ်တည်းတူညီနေသောကြောင့်တည်း။

အိမ်စောင့်အဘိုးအိုအား အိမ်နှင့်ပန်းချီကားများအကြောင်း စပ်စု၍
မေးကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုက အောက်ပါအတိုင်း အကျဉ်းချုံး၍
ပြောပြပါသည်။

မန္တလေးနန်းတွင်း အရေးတော်ပုံဖြစ်သည့် ကာလဖြစ်သည်။ အမတ်
တစ်ဦးဖြစ်သူ နန္ဒမိုးဆွေလည်း ရိုးသား၍ မှန်ကန်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် နန်း
တွင်းတွင် မနေရဲဖြစ်နေ၏။ သီပေါမင်းပါတော်မူသောအခါ နေပြည်တော်
ကိုစွန့်၍ မုံရွာမြို့မှတစ်ဆင့် ပန်ထွာမင်းသမီးမြို့တည် နန်းစိုက်ခဲ့သော မဟာ
မြိုင်တောဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာ၏။ ဝန်မင်းနှင့်အတူ ဇနီးသည်အောင်ဥနှင့်
သမီးငယ်စောကလျာတို့လည်း ပါလာကြ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မင်းမျိုးမင်းနွယ်
တချို့လည်း လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ယခုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရွာတည်၍ အခြေချနေထိုင်ရန် စီစဉ်
ကြသည်။ ရွာမှ မုံရွာမြို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့်လည်းကောင်း
မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင်ရှိ၏။ ရွာတည်ခါစက အိမ်ခြေ (၅) လုံးသာရှိပြီး ယခု
အခါ အိမ်ခြေ (၈၀) ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ ရွာထိပ်တွင် ပေနှစ်ရာကျော်
မြင့်သော တောင်ခေါင်းတုံးလေးတစ်ခုရှိသည်။

ဝန်မင်းသည် ထိုတောင်ခေါင်းတုံးပေါ်မှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို
ရှင်းလင်းလိုက်ရာ ပေ (၂၀) ကျော်ရှည်သော မြွေကြီးနှစ်ကောင် တွင်းထဲမှ
ထွက်လာသည်။ ထိုမြွေနှစ်ကောင်က အိပ်မက်ပေးသဖြင့် ဝန်မင်းသည်
ပါလာသော ပစ္စည်းတချို့ကို ထုခွဲပြီး ထိုနေရာတွင် ငါးတောင်မြင့်သော စေတီ
တစ်ခုကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

ဘုရားတည်ပြီး သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဝန်မင်းမှာ ငှက်ဈားရောဂါ
စွဲကပ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဇနီးသည်နှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ နှစ်ဦးမှာ
ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး အိမ်စောင့်အဘိုးအိုက စောင့်ရှောက်ပေးထားသည်။ အိမ်

စောင့်အဘိုးအိုမှာ မောင်စံဟုခေါ်ပြီး လူရွယ်လူလတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။
မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ပျားရည်ဖွပ်ခြင်း၊ ဟင်းစားရှာခြင်း အလုပ်ကို လုပ်နေ
သည်။

တစ်နေ့တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက် ဘုရားခန်းတွင်ဘုရားရှိခိုးနေချိန်တွင် တောပုန်းစားပြ (၄) ဦး အိမ်
ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
နေအိမ်များက သိပုံမရ။ စားပြများမှာ ခါးတောင်းကျိုက်ထား၍ ပေါင်တွင်
ထိုးကွင်းများနှင့်ဖြစ်ပြီး တောပုန်းစားပြများ ဖြစ်နိုင်သည်။

စားပြခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မိခင်ဖြစ်သူအား ဝန်မင်းယူလာသော
ရတနာပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးရန်ပြောသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူက “မရှိပါ”
ဟု ငြင်းဆိုသည်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း သုံးလို့ကုန်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောပြပါသည်။ စားပြခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရိုသေးတယ်။ အသက်မသေ
ချင်ရင် ထုတ်ပေးပါဟု ပြောသော်လည်း “မရှိဘူး” ဟု ဘူးခံပြီးငြင်းနေသဖြင့်
စားပြများက ပါလာသောရဲတင်းဖြင့် သားအစ်မိနှစ်ဦး၏ နဖူးတည့်တည့်ကို
ခုတ်သတ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ထဲတွင် မွေနှောက်ရှာဖွေပြီးနောက်
မိုးပေါက်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

မောင်စံပြန်ရောက်လာသောအခါ အလောင်းနှစ်လောင်းကို သွေးအိုင်
ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်စံက အိမ်နီးချင်းများကိုခေါ်၍ အကုအညီ
တောင်းပြီးနောက် သားအဖသုံးဦးကို ဂူသွင်းထားလေသည်။ အမျိုးသမီး
နှစ်ဦး၏ အရိပ်သဏ္ဍန်များကို ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် မကြာခင်တွေ့ရတတ်
ကြောင်းနှင့် မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း ထိုအိမ်မှ ထွက်သွားတာ တွေ့ဖူး
လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မောင်စံသည် ထိုအိမ်ကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့
သည်မှာ နှစ် (၆၀) ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

အဘိုးအိုဦးစံ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများထဲပြီး ကျောချမ်းသွားပါသည်။ သူတို့သားအမိနှင့် မဟာမြိုင်တောထဲတွင် နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

တည်းခိုသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပါ။ သို့လော သို့လော အတွေးများ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အိပ်ပျော်ခါစ မိုးသောက်ယံအချိန်တွင် အိပ်မက် မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းလာပါသည်။

“ရွာထိပ်က တောင်ပေါ်မှာ စေတီတစ်ဆူရှိပါတယ်။ မိုးဒဏ် လေဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် စေတီလေး ပြိုပျက်သွားတယ်။ အဲဒီစေတီလေးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဟု ညှိုးငယ်သော မျက်နှာများနှင့် သနားစဖွယ် မေတ္တာရပ်ခံလာပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မြွေကြီးနှစ်ကောင်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက သနားစဖွယ် မေတ္တာရပ်ခံလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မည်သူ့ကိုမျှမခေါ်ဘဲ ကားသမားနှင့် ထိုရွာသို့ထပ်သွားပါသည်။ ရွာထိပ်တွင် တောင်ခေါင်းတုံးလေးတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ထိုတောင်ခေါင်းတုံးလေးပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ထိပ်တွင် စေတီပျက်လေးတစ်ဆူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စေတီပျက်မှ အုတ်ကျိုးများကို စုဝံ့ထားသည်။

ကျွန်တော်စေတီပျက်ရှေ့တွင် နေရာယူပြီး ပုတီးကိုးပတ်စိပ်လိုက်သည်။ ဂုဏ်တော်ပုတီးကိုးပတ် ပြည့်ပြီးသောအခါ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီးထိုစေတီအား ပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်ရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ရန် တိုင်တည်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တောင်ထိပ်တစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်သွား၏။

မကြာခင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး တောင်ပေါ်သို့တက်လာ၏။ ကျွန်တော်နှင့်တတိယအကြိမ်ဆုံတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ကြောက်ရွံစိတ်များ လုံးဝမရှိတော့ပဲ ရဲရဲတင်းတင်းပင်...

“ဘုရားကို ဆန္ဒအတိုင်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ - အလှူခံဖို့ ရက်တွေအများကြီး ယူရဦးမယ်” ပြောလိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူက -

“မပူပါနဲ့ - မကြာခင်ဖြစ်လာမှာပါ။ ကျွန်မတို့ကလည်း အကူအညီပေးရမှာပေါ့”

“ရွာကိုလည်း စည်းရုံးကြည့်ရဦးမယ်။ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့ဆန္ဒသဘောထားကို သိရမှာ”

ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူက -
“ရွာကို စည်းရုံးမနေပါနဲ့ ရွာကဆင်းရဲတယ်။ ကျွန်မတို့ကပဲ ပေးပါလိမ့်”

ပေးမယ်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်နေချိန်တွင် သမီးဖြစ်သူက ဆက်ပြီးပြောလာပါသည်။

ကျွန်မတို့ နေအိမ်၏ အနောက်ဘက်ရှိ ညာထောင့်တိုင်အောက်ကို တူးယူလိုက်ပါ။ ဘုရားတည်ဖို့ ငွေအလုံအလောက် ရလိမ့်မယ်ဟုပြောပြီး တောင်အောက်ကို ပြန်ဆင်းပြီး ပျောက်သွားတော့သည်။ မကြာခင် မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနှင့် ဘုရားပြုပြင်ရန် တာဝန်ပေးထားသဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူတို့၏ ဘဝကိုလည်း စာနာသနားနေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ထိုရွာသို့ပြန်လာသည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ အိမ်စောင့်အဘိုးအိုအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ အဘိုးအို အကူအညီဖြင့် အိမ်နောက်ဖေး ညာထောင့်ရှိ အချင်းတစ်ပေမျှရှိသော တိုင်ပတ်လည်ပေါက်ပြားဖြင့် တူးကြသည်။ (၄)ပေမျှ တူးပြီးသောအခါ ယွန်းထည်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ယွန်းထည်သေတ္တာတံခါးကို ရိုက်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သေတ္တာထဲတွင် အိင်းခွပ်ပါ ရွှေဘယက်များ၊ ပရဝိဒ်ရွှေများနှင့် ဒဂါးပြားကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ကာလတန်ကြေးသိန်း (၂၀)ကျော်ရှိမည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပြုပြင်ရန်အတွက် ကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရွာသားနှစ်ဦး ဆောက်လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးပါ ပါသည်။ ရရှိထားသော ပစ္စည်းများကို ထုခွဲပြီး ဘုရားကိုပြုပြင်ရန် စီစဉ်ကြ သည်။ ဘုရားပျက်အောက်တွင်လည်း သတ္တဌာနဘုရားများ၊ ဓာတ်တော် များနှင့် လက်စွပ်ကွင်းများကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားကို ဉာဏ်တော် ကိုးတောင်ပြည့်အမြင့်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ထမ်းများက ပြန်လည်ပြုပြင်ကြပါသည်။ အရံစေတီရှစ်ဆူကိုပါ ဖြည့်စွက် ၍ တည်ပေးကြ၏။ ဘုရားပြန်လည်ပြုပြင်ချိန်မှာ သုံးလသာကြာပါသည်။ ရွာမှလည်း ဝိုင်း၍ လုပ်အားပေးခြင်းကြောင့် ထိုသို့ ဆောလျင်စွာပြီးစီးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ကို (၅)ပေပတ်လည် ခင်းပြီး အနောက်ဘက်တွင် အလှူရှင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ပုံတူကိုလည်း အမှတ်တရ ထုလုပ်ပေးထား လိုက်သည်။ ဘုရားတည်ပြီးသောအခါ မြွေကြီးနှစ်ကောင် လာရောက်ဖူး သည်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

ဘုရားထီးတင်၍ ဘုရားကို အနေကဏတင်ပြီး ရေစက်ချအမျှပေးစေ လိုက်ပါသည်။ ထိုညတွင် အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးက နတ်သမီးတမျှ လှပသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကျွန် တော်အား “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြော၍ ပျောက်သွားကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှချုတ်ချင်း လန်နိုးလာသောအခါ ကျွန်တော်အခန်းတွင် တစ်ခန်းလုံး ပန်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

▶ တက္ကသိုလ်အပန်ငယ်

ဝိပျံ့နှံ့ကျယ်ပြန့် ဝိပဿနာ

ဝါးပျံ ခွင့် ကျွန်တော်

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က (ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်) ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အလုပ်ခန့် တောထဲတောင်ထဲမှာ နွေရာသီကျောင်းပိတ်တိုင်း လိုက်နေခဲ့ဖူးတော့တောင်အတွေ့အကြုံ တော်တော်များခဲ့ပါသည်။ လူတွေ ရာနှင့်ချီရှိသော အလုပ်ခန့်မှာ မြေတူး၊ မြေကော်၊ စက်ယန္တရားကြီးများလည်း ရှိ၍ လူသံစက်သံ ဆူဆူညံညံကြောင့် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် တောကောင်ကြီးများ ရှောင်ရှားသွားကြသဖြင့် တောထဲမှာ အဖော်တစ်ဦး၊ နှစ်ဦးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားခဲ့သော ကျွန်တော့်မှာ အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား မတွေ့ရောက်ဘူးခဲ့ပါ။ တောဆိုသော်လည်း ပိန်းပိတ်နေသည့် တောကြီးမျက်နှာ မဟုတ်၍ မျက်စိလည် လမ်းမှားတာမျိုးလည်း မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ချွေတောထိုးမိ၍ “ပဆုပ်ပနီ” ဘုပ်ခံရတာနှင့် တောထဲသွားသူတိုင်း ရှောင်လွှဲမရသည့် “ဖြုတ်” ကိုက်ခံရခြင်းမျိုးသာ ရှိပါသည်။

“ဖြုတ်” ကိုက်တာကိုတော့ ထိုစဉ်က ဘီပီအိုင်မှထုတ်သော “ရပီထို” လိမ်းဆေး တစ်ကိုယ်လုံးလူးပြီး အကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားလျှင် သက်သာသော်လည်း အိမ်သာတက်ချိန်မှာ အောက်ဘက်က ထိ

တိုက်တာကိုတော့ ရိုက်မရ၊ ခြောက်မရ၍ တော်တော် ကသိကအောက် နိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် တောထဲမှာ လူသွားရာကို မျက်နှာရှေ့မှာ အုပ်လိုက် ဖွဲ့လိုက်ပါပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မျက်လုံးထဲ ဝင်တာကို ခံရပါသေးသည်။ (ဖြုတ်တွေက အရည်လို့နေသည့် မျက်လုံးမျက်ရည်ကို သူတို့အစာမှတ်၍ ဖုပ်ယူရန် အားထုတ်လေသလား မသိပါ)။ သည်လို မျက်နှာရှေ့မှာ ဖြုတ်တွေ ပျံနေလျှင် အနေရခက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို မျက်နှာရှေ့မှာ လှုပ်ယမ်းနေရပါသည်။ နံနက်စောစောနှင့် ညနေစောင်းမှာ ဖြုတ်ရှိ၍ နေလယ်နေခင်း ပျောက်ကွယ်နေတတ်သည်။ ဒါက တောထဲလျှောက်သွားလျှင် ကြုံရတာဖြစ်၍ အလုပ်သမားတွေစခန်းမှာတော့ ည - နံနက်မီးပုံကြီးတွေ ခိုထားပြီး မီးခိုငွေ့များကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လူများ၍ တစ်ကြောင်း ဖြုတ်အလာနည်းပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းပိတ်တုန်း အပျော်လာတာဖြစ်၍ ဘာတာဝန်မှ မရှိသဖြင့် လေသေနတ်တစ်လက် အဖော်တစ်ယောက် (ကျွန်တော့်ဖခင်က အလုပ်သမားမိသားစုထဲမှ ကျွန်တော်ရွယ်တူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့် အဖော်လိုက်ရန် တွဲပေးထားခဲ့သည်) နှင့် စခန်းအနီးတစ်ဝိုက် တောတောင်တွေထဲ ပြုပြင်စင်စင် လှည့်လည်ခဲ့ဖူးပါသည်။

အဖော်လူငယ်က လောက်လေးခွတစ်လက်နှင့် တော်တော်လည်း လက်ဖြောင့်၍ ကျွန်တော့်သေနတ်ထက် အရာရောက်ပါသည်။ လေသေနတ်က ကျည်ထိုးဦး၊ မောင်းတင်ဦးလုပ်နေစဉ် သူက သုံးလေးချက်ပစ်ပြီးနေပြီ။ သို့သော် တောထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ပစ်နိုင်သော အကောင်က ရှားသည်။ အကောင်ငယ်ငယ်မရှိ၊ ကြက်၊ ရစ်၊ ဒေါင်း၊ ဝှံ့၊ ငှက်ခါးဆိုတာတွေက လောက်လေး။ လေသေနတ်မှန်လို့ ဘာမှမဖြစ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ရှေ့မှာ ဖြုတ်ပြေးတတ်သည့် ချေ၊ မျောက်၊ တောဝက် ဆိုတာကလည်း တော်ရုံသေနတ်နှင့်ပင် ချက်ချင်းမလဲသည့် တောကောင်များဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ လောက်လေး။ သေနတ်တွေကိုယ်စီနှင့် တောမှာ အလေ့ကျပေါက်သော ဆူးပုပ်ရွက်၊ ကင်ပလင်းရွက်၊ ထားဝယ်မိုင်းညွန့်တို့ကိုသာ ရူးလာရပြီး စခန်းမှာ ချက်စားကြော်စားရသည်။

အလုပ်စခန်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ အလုပ်သမားများ ခြေချင်း လိမ်အောင် လှည့်လည်ရှာဖွေထားပြီးဖြစ်၍ တောသနပ်ခါး၊ နုလင်ကျော် တောင်နံကြီး၊ တောင်နံကတိုး၊ သစ်ခေါင်းပျား စသည့် အဖိုးတန်တောထွက် ပစ္စည်းများ မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ဆရာကြီး လုပ်ပြီး (ဖခင်တားမြစ်ထားသည့်ကြား) လူအရောက်နည်းသေးသည်တော တွင်းပိုင်းဘက်ကို နေ့စဉ် တိုး၍တိုး၍ သွားပါသည်။ ထိုအခါ ခါတိုင်းထက် စခန်းသို့ ပြန်အရောက် နောက်ကျလာသည်။ ဖခင်က အလုပ်တွေများနေ၍ မရိပ်မိသော်လည်း အလုပ်သမားမဆိုး ဦးဖော်ကြီး (ကျွန်တော့်ဖခင်၏အနီး ကပ်ပုဂ္ဂိုလ်) နှင့် ကျွန်တော့်အဖော် "ဝပြု" ၏ အဖေက သတိထားမိ၍ လူ မရောက်သေးသော တောပိုင်းကို မသွားရန် သတိပေးပါသည်။ ဦးဖော်ကြီး က ဒေသခံဖြစ်၍ သည်တော၊ သည်တောင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ရှေ့မှာ "ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"၊ "ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ" လုပ်သော်လည်း သွားလက်စ ခြေထောက်တွေက သူ့လမ်းသူသိနေသလို မကြာမကြာ နယ်လွန်သွားတတ်ပါသည်။ တစ်ခုတော့ သတိထားရသည်။ စခန်းပြန်အဝင် နောက်မကျဖို့နှင့် နောက်တော်ပါ "ဝပြု" ကို "မင်းအဖေ မသိစေနဲ့" ဟု နှုတ်ပိတ်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ တစ်နေ့မှာတော့ တောတွင်းပိုင်းသို့ တောင် လေး၊ ငါးလုံး ကျော်၍ စခန်းမှ သုံးမိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ရောက်သွားပါသည်။ (လမ်းဖောက် နေတာဆိုတော့ လမ်းနှင့် နီးသည့်အပိုင်းကို အပြင်ပိုင်းလမ်းနှင့် ကန့်လန့် ဖြစ်၍ ဝေးသွားသည့်အပိုင်းကို အတွင်းပိုင်းဟုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စခန်း အလုပ်သမားတွေက လမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အတွင်းမှာသာ သွားလာကြတာ ဖြစ်၍ လမ်းက သုံးမိုင်ကျော် ကွာပြီဆိုတော့ တော်တော်ပင် လူမရောက် သေးသည့်နေရာ ဖြစ်တော့သည်။)

လူအရောက်အပေါက် နည်းသည့်နေရာဆိုတော့ ဟင်းရွက် ဟင်းညှော် များ၊ ဖလံတောင်ဝေ၊ ဝုံမင်း စသည်များကို မလိုချင်အောင် ရသည်။ (စခန်း

အနီးမှာတော့ အလုပ်သမားတွေ ညက်ညက်ကျေအောင် ရှာဖွေရူးစွတ် ထားပြီးမို့ ရှားပါးနေပြီ။) တစ်နေရာမှာတော့ တောက ခပ်ရှင်းရှင်းဖြစ်သွား ပြီး ကွင်းပြောင်ဆန်ဆန်နေရာမှာ ခြံတောင်ပိုတွေ ဟိုနား၊ ဒီနား တစ်လုံး ပတ်ပတ်လည် ဆယ်လုံးခန့် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့ရသည်။ တောထဲ မှာ ခြံတောင်ပိုကို တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ တွေ့ရတတ်သော်လည်း ယခုလို တစ် စုတစ်ဝေးကြီး တွေ့ရ၍ နည်းနည်းထူးဆန်းပါသည်။ တောင်ပိုကြီးတွေက သေးသေးမဟုတ်။ လူကြီးတစ်ရပ်ကျော်ကျော် ရောမကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ မုဆိုး ဦးဖော်ကြီး ပြောဖူး၍ ခြံတောင်ပိုမှာ ဖွတ်ဥရိတ်တတ်တာကို သတိရ သည်။ ဖွတ်ဆိုသည်သတ္တဝါက ဘယ်လိုစိတ်ကူးလဲတော့ မသိ။ သူတို့ ဥကို မြဲအုံ့ထဲမှာ (ခြံတောင်ပိုကို ကိုက်ဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး) ဥထားတတ်သည်။ ခြံကောင်တွေက ဖွတ်၏အစာဖြစ်၍ သူ့ ဥတွေ အကောင်ပေါက်လျှင် ခြံကောင်လေးတွေကို အဆင်သင့်စားရအောင် ဒီလိုဥလေသလား မသိပါ။ ဖွတ်ဥတွေလျှင် အိမ်ကြက်ဥ ခပ်သေးသေးအရွယ် အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့် တွေ့ တတ်၍ အခွံမှာ မဟုတ်။ အခွံပျော့နှင့် အထဲက ဥနှစ်က ပြုတ်လိုက်လို့ ခဲ မသွားနိုင်လို့ပဲ ပျစ်ခဲနေသည်။ စား၍ အလွန်ဆီမိသဖြင့် (ဖွတ်ဥ လိပ်သည်။ တွဲနဲ့ခဲ၊ လျှာစွဲအောင် ဆီမိသည်) ဟု အဆိုရှိသည်။ ယခု ခြံထောက်ပိုမှာ ဖွတ်ဥရာဖို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်ပါ။ (ခြံတောင်ပို ကိုတူးဖို့ တူးရွင်းပေါက်တူးလည်း လိုသည်။ တောင်ပိုကို ဖွတ်ဖောက်ဝင်ထား သည့်အပေါက်ကို ရှာတတ်ဖို့လည်း လိုသည်။ ကျွမ်းကျင်သူများကတော့ ရှာတတ်သည်။ ခြံတောင်ပိုကို ဖွတ်က ဖောက်ဝင်ပြီး ဥတွေ ဥပြီးတော့ ပြန် ထွက်သွားသည်ကို အပေါက်ကို ခြံကောင်များက ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက် သော်လည်း ကြည့်တတ်လျှင် အပေါက်ဖာထားသည့်နေရာကို သိနိုင်သည်။ ဒီလိုတောင်ပိုမှာ ဖွတ်ဥရိတ် မသေချာသည်။)

နောက်တစ်မျိုး ခြံတောင်ပိုမှာ ရနိုင်တာက "မို့" ဖြစ်၍ တောင်ပိုမို့က တစ်ကျင်းတွေ ပြုဆိုလျှင် လှည်းနှင့် တိုက်ယူရအောင် များပြားသည်။ သို့ သော် ခြံအုံ့မှ မို့ထွက်သည့်ရာသီက နေ့နေပူပူ၊ အလွန်ခြောက်သွေ့နေရာမှာ မိုးတစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက်ရွာသည့်အခါ တောင်ပိုမှ အပြင်သို့ အပူပြန် အနီးအတွက်

ပြီး မိုင်းမျိုး(ရှိလျှင်) မှီပေါက်လာတတ်သည်။ ယခုတောထဲမှာ မိုးတစ်ခဲမှ မရွာသေး၍ မိုင်းမရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်က တောတွင်းပဟုသုတဖြင့် သိထားသည်။

နောက်ထပ်ခြံတောင်ပိုကြီးတွေမှာ ရှိတတ်တာက “ခြံသံ” ခေါ်အင်္ဂုရတ် သမားများ အလွန်မက်မောသည့် သတ္တုပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ခြံသံက ခြံတောင်ပိုထဲမှာ သစ်သားကို ခြံကိုက်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်၍ သံဇေး မတက်၊ သံလိုက်မကပ်ဟု ဆိုသည်။ ခြံသံရလျှင် တစ်ကျပ်သားလောက်ကိုပင် မနည်းမနော တန်ဖိုးရှိသည်ဆိုသော်လည်း အလွန်တွေ့ရခဲသော ပစ္စည်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဖွတ်ဥလောက် စိတ်မဝင်စားပါ။ ခြံတောင် ပိုတွေကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်အဖော် “ငပြူး” က ကျွန်တော်တို့ လက်တို့၍ “အစ်ကို - တောက်ထိန် - အပေါ်မှာ၊ အပေါ်မှာ” ဟု ပြောပါသည်။ သူ ညွှန်ပြရာကို ကြည့်တော့ ခြံတောင်ပိုကြီးတွေအလယ်က ကြီးမားသော တောင်သရက်ပင်ကြီး၏ အောက်ဆုံးကိုင်းဖြာသည့် ခွဆုံမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဝါးအုံတစ်အုံပေါက်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဝါးအုံက ကြီးကြီး မားမားတော့ မဟုတ်။ ခပ်သေးသေးအရွယ်၊ လက်တစ်လံခန့်အမြင့် ဝါးပင် သုံးလေးပင် အုံဖွဲ့၍ ပေါက်နေတာ ဖြစ်သည်။

သစ်ပျံ့ ဝါးပျံ့များအကြောင်း လူကြီးတွေ ပြောဖူးတာ ကျွန်တော် သတိရ သည်။ သေဘုယျအားဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်ပြန်ပေါက်နေလျှင် သစ်ပျံ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဝါးပင်ပေါက်နေလျှင် ဝါးပျံ့ခေါ်ကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာပဲ ပေါက်သည့်ညောင်ပင်၊ ကျီးပေါင်းပင်များကိုတော့ သစ်ပျံ့စာရင်း မသွင်းကြ ပါ။ ညောင်ပင်က သစ်သားမဖြစ်ဟုဆိုသည်။ (ညောင်သားသည် အလိုလို နေရင်း ပွကျေ၊ ပျက်စီးတတ်၍ ပရိဘောဂ လုပ်မရ၊ မီးဆိုက်ဖို့ပင် အသုံးမဝင် ဟု ဆိုကြသည်။ မီးဆိုက်လျှင် မီးတောက်မထွက်ဘဲ ပြာဖြစ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် ထိုညောင်ပင်သားပြာကိုတော့ ဆိုင်းသမားများက ပတ်စာနယ်ရာမှာ

အကောင်းဆုံးအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ ကျီးပေါင်းပင်ကတော့ သစ်ခွလို ကပ်ပါး ပင် ရှုံ့ဆန်ဆန်၊ နွယ်ဆန်ဆန် ဖြစ်၍ သစ်သားမရပါ။ သစ်သားရမှ သစ်ပျံ့ သတ်မှတ်သည်။)

သစ်ပျံ့၊ ဝါးပျံ့ဖြစ်ဖို့ အမြင့်ဆင်ဦးကင်းတစ်တိုက်လွတ်ရမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် ပြန်ပေါက်ဖို့ဆိုတာက တော်တော် ခဲယဉ်းဟန်ရှိ၍ တောထဲသွားလေရာ စူးစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရပါ။ အလုပ်သမားမိတ်ဆွေများ၊ လူကြီးသူမများကို မေးတော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူးကြောင်း ပြော၍ အလကား မရှိနိုင်တာကို ရှာကြံပြော တာပဲ။ “ယုန်ရျို၊ လိပ်ဇေ၊ ပုစွန်သွေး” ဆိုတာမျိုးပဲဟု သတ်မှတ်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲ မထားတော့ပါ။

ယခု ကျွန်တော်နှင့် အဖော် “ငပြူး” တို့နှစ်ယောက်သား ဝါးပျံ့ကို ပက် ပင်းတွေနေရပြီ။ ကြားဖူးသော အဆိုအမိန့်နှင့် စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဝါးရုံပင် က တောင်သရက်ပင်ကြီး၏ ခွဆုံနေရာက ဆင်ဦးကင်းတစ်တိုက်မက မြင့် သည့် တောတွင်းသစ်ပင်ကြီးတွေက ခပ်နိမ့်နိမ့်ကိုင်းထွက်လေ့မရှိ၍ ယခု တောင်သရက်ပင်ပေါ်မှ ဝါးပျံ့ရှိရာနေရာမှာ ခန့်မှန်းခြေ ပေ လေး၊ ငါးဆယ် တော့ ရှိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ တိုင်ပင်သည်။ နှစ် ယောက်လုံး (ထိုစဉ်က) ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ်မျှ ဖြတ်၍ ဒီသစ်ပင်ကြီး ကိုလည်း မတက်နိုင်။ ခုတ်လှဲယူဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်၍ စခန်းပြန်၊ လူကြီးတွေ ခေါ်ပြီး ပြန်လာရတ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

သို့သော် တစ်ခုရှိသည်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည်မျှဝေးကွာ သောနေရာကို ထွက်လာခဲ့တာ ကျွန်တော်အဖေ သိလို့မဖြစ်။ သူချပေးသော စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်တာဖြစ်၍ နားရင်းအုပ်ခံရမည် (အဖေက ကျွန် တော်ကို အလိုလိုက်သော်လည်း သတ်မှတ်ပေးသည့် စည်းကမ်းကို ချိုး ဖောက်လျှင်တော့ မှတ်လောက်၊ သားလောက် ဆုံးမတတ်သည်)။ ထို့ကြောင့် အရိပ်အက် အခြေအနေကြည့်ပြီး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်စောင့်ပြီးမှ ပြောနေ “ငပြူး” ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

စခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ တောခေလေ ကျွမ်းကျင်သူ မုဆိုး ဦးဇော်ကြီးကို ရည်းကပ်၍ သစ်ပျံ၊ ဝါးပျံများအကြောင်း တီးခေါက်ကြည့်ပါသည်။ ဦးဇော်ကြီးက ဝါးမြစ်ဆုံ ဆေးတံကြီးခဲပြီး အလွန်ပြိမ်သက်၊ အေးဆေး စကားနည်းသဖြင့် တစ်ခါမေး၊ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းသာ စကားပြန်ရပါသည်။ သူ့စကားလုံးတွေကို စုပေါင်းလိုက်တော့ အောက်ပါ အချက်များ သိရသည်။

သစ်ပျံ၊ ဝါးပျံကို အလွန်ကဲထူးမှ တွေ့ရတတ်ကြောင်း၊ သစ်ပျံသားရလျှင် အထက်လမ်းဆရာများက ဘုရားထုကိုးကွယ်ပြီး အောက်လမ်းသမားများကတော့ “ ဂဝံ ပုဆစ်ခူးတုပ်ရှပ် ” ထု၍ ယုတ်ညံ့သော နည်းလမ်းများသုံးကြောင်း၊ (ဂဝံရှပ်ဆိုသည်မှာ မျောက်ရှပ်သဏ္ဍာန်ရှိ၍ ထိုမျောက်မ ပုဆစ်ခူးတုပ်ထိုင်နေဟန်၊ ကိုယ်လုံးတီး အင်္ဂါစုံအောင် ထုရသည်။ ခူးတုပ်ထိုင်တာ ရှင်းတူသော်လည်း မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားသောအရပ်နှင့် သားမြတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်ကိုင်ထားသော အရပ်ဟု အသုံးကို လိုက်၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ မျက်နှာဖုံးထားသောအရပ်က အတိုက်အခိုက် (မိမိရန်သူကို ပျက်စီးစေရန်)အတွက် သုံး၍ သားမြတ်ကို လက်ပင့်ထားသော အရပ်က မိမိဆက်ဆံရယူလိုသည့် မိန်းမသား၏နေ့နံ့ကို အရုပ်ပေါ်မှာ ဟင်္သာပြဒါးဖြင့် ရေးမှတ်ပြီး လိုအပ်သည်များ စီရင်ပါက အကြံသာတိုင်း အောင်မြင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ အရုပ်မှာ စီရင်ရမည့် အစီအစဉ်က တော်တော်ညစ်ညမ်း၍ ကျွန်တော် ရေးမပြရပါ။

ဝါးပျံကိုတော့ အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်းနှစ်ဦးလုံး တောင်ဝေးလုပ်ပြီး ဆောင်တာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝါးပျံတောင်ဝေးက ပယောဂ အလွန်နိုင်၍ စီရင်တတ်လျှင် ထိုဝါးပျံနှင့် ထောက်လှမ်း၍ လျှောက်သွားပါက ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ပစ္စည်း မြှုပ်နှံထားသည့်အပေါ် ထောက်မိလျှင် လက်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်တက်ကြောင်းများ ပြောပါသည်။ ဦးဇော်ကြီးက ဆက်ပြောတာက သစ်ပျံ၊ ဝါးပျံစစ်လျှင် အစောင့်အရှောက်ရှိ၍ ရယူလိုပါက ရေမှိုသန့်ပြန်စွာ ရှိ၍ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် သီလခံယူ၊ သက်သတ်လွတ်စား၍ ကန်တော့စွဲထိုး တောင်းပန်ပြီးမှ ခုတ်ဖြတ်ယူရတာဖြစ်ကြောင်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ အခက်တွေ့တော့သည်။

ကျွန်တော်က ဝါးပျံတွေထားကြောင်း မပြောသေးဘဲ ဗဟုသုတအဖြစ် ခေးသလိုမျိုး မေးနေတာဖြစ်သည်။ အဆင်ပြေလျှင် ဦးဇော်ကြီးကို စည်းရုံး၍ ထိုဝါးပျံကို သွားယူရန် စိတ်ကူးတာဖြစ်သော်လည်း ယခုလုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအရင်တွေက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော့်အဖေ မသိအောင် လုပ်၍မရပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေကိုတော့ မပြောရဲသေးဘဲ ရှိတုံ ရှိတုံ ဖြစ်နေစဉ် တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော့်နောက်လိုက် “ ပြေး ” မိသားစုနှင့်အတူအစားဖူးအဆိပ်မိပြီး သေဆုံးသွားသည်။ (သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၆၃၊ ဩဂုတ် - ၂၀၁၂၊ “ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ ”)။ ထိုနာရေးကိုစွဲ ငြီးသည့် နောက်မှာ အလုပ်စခန်းသည် ပျော်စရာမကောင်းတော့သည့်အထဲမှာ မိုးလည်းကျလာ၍ အလုပ်သိမ်းပြီး ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ်ပြန်ကြပါသည်။

“ က-ငါ့တု-မင်းမှတ်ထား။ ဝါးပျံဆိုတာ ကွေ့တဲ့သူ သေတတ်တယ်။ ဒိုက်တယ်ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ အခု မင်းမှ အင်မတန်ကြီးလို့ သေဘေးကလွတ်တာ။ ကိုင်း-ကိုင်း-ဇော်ကြီး-တို့လည်း ပြန်ကြစို့။ ဝါးပျံတော့ မဇာချင်ပါနဲ့ဟေ့ ... ။ ငါတော့ လက်လျှော့လိုက်ပြီ။ ”

ကျွန်တော်ကတော့ မြို့ပေါ်ပြန်၍ ကျောင်းတက်နေပြီး လကုန်ရက်တစ်ရက်မှာ အလုပ်သမားမှဆိုး ဦးဇော်ကြီး လစာထုတ်ရင်း အိမ်ကို ဝင်လာ၍ ကျွန်တော်က တောထဲမှာ "ဝါးပျံ" တွေခွဲပုံကို မှဆိုးကြီးအား နေရာနှင့်တကွ အသေအချာ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဦးဇော်ကြီးကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း မတုန်မလှုပ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဝါးပျံတွေသည်နေရာကိုတော့ အသေအရာ မေးသွားပါသည်။

နှစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ဦးဇော်ကြီးနှင့် သူ့အသက်အရွယ် ယောက်ျား အဖော်တစ်ယောက် အိမ်ကို ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောကြပြီး အပြန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်တို့ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ခေါ်သွားပြီး သုံးယောက်သား ခေါက်ဆွဲကြော် စား၍ စကားပြောကြသည်မှာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်နေရာကို ဦးဇော်ကြီးနှင့် ယခု သူ့အဖော် (အမည်ဦးချစ်ညွန့်၊ ပယောဂဆရာ) ဟု ဆိုပါသည်။ အသားဖြူ၍ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ယောင်ထုံးကြီးနှင့် ဇာတ်မင်းသားကြီးပုံပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကျောင်းက သင်္ချာအပြကောင်းပြီး အရိုက်ကြမ်းသည့် ဆရာကြီးနှင့် နာမည်တူ၍ ယခုတိုင် မှတ်မိနေပါသည်။ ထို ဝါးပျံသွားရှာကြောင်း တောထဲမှာ မိုးလည်း ရွာနေပြီဖြစ်၍ အသွားအလာ မကောင်းသော်လည်း ခြံတောင်ပိုကြီးတွေကိုသာတွေ့၍ တောင်သရက်ပင်နှင့် ဝါးပျံကို ရှာမတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။ ပယောဂဆရာဆိုသူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝါးပျံ တွေပုံကို မေးသည်။

"ဝါးပျံတွေတာ - မင်းနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ရိုသေးတယ်ဆို"
"ဟုတ်ပါတယ် - ငပြု မိ၊ ဦးဇော်ကြီး သိပါတယ်"
"သူကော - အခု ဘယ်မှာလဲ"
ကျွန်တော်က "ငပြု" ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းပြောတော့ သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ညိတ်ပြန်သည်။ ခဏကြာမှ -
"ဝါးပျံတွေပြီးတဲ့နောက် - မင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိမိခိုက်မိတာမျိုးပေါ့ကွာ ..."

မေး၍ ကျွန်တော်က ဝါးပျံတွေပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်မှာ "ငပြု" ခလိုက်နိုင်၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တောထဲသွားကြောင်း၊ ပန်းတွေပွင့်နေသော ပိတောက်ပင်တစ်ပင်တွေ့၍ အပွင့်ခူးဖို့ အပင်လှဲရာမှာ ကံကောင်း၍ သစ်လုံးပိမသေခွဲပုံကို (သေကံမပါတဲ့သူ) ပြောပြတော့ သူနှင့် ဦးဇော်ကြီးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြပါသည်။ ပြီးမှ ဦးချစ်ညွန့်က -

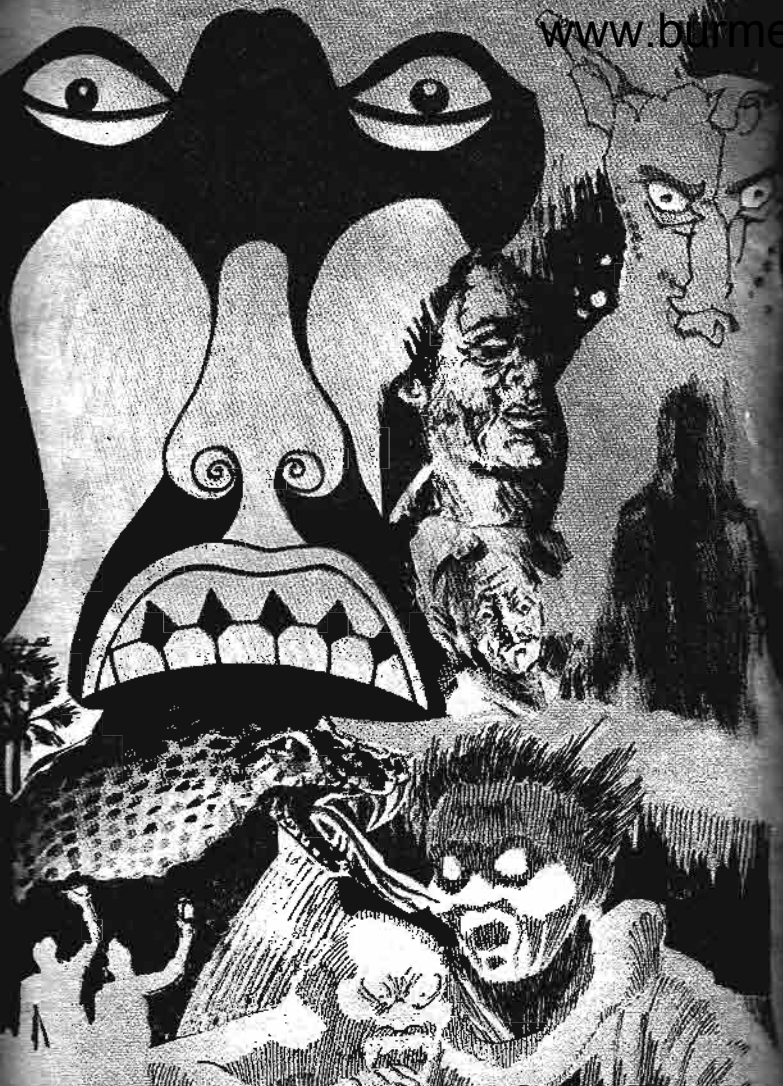
"ကဲ - ငါတူ - မင်းမှတ်ထား။ ဝါးပျံဆိုတာ တွေတဲ့သူ သေတတ်တယ်။ ခိုက်တယ်ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ အခု မင်းမှ အင်မတန်ကံကြီးလို့ သေဘေးက လွတ်တာ။ ကိုင်း - ကိုင်း - ဇော်ကြီးရေ - တို့လည်း ပြန်ကြမို့။ ဝါးပျံတော့ မရှာရင်ပါနဲ့တော့ ...။ ငါတော့ လက်လျှော့ခိုက်ပြီ။ မင်းလို တောကျွမ်းတဲ့သူ တောင် ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ ...။ ဒီကလေးတွေပဲ တွေတယ်။ တွေခွဲတဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်တာ မင်းတွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကဲ - ကလေး - မင်း နောက် ဒီဝါးပျံအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့တော့ ...။ ရော - ဒီလက်ဖွဲ့ကလေး ဆောင်ထား"

ဟု ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ငွေပြားလိပ်လက်ဖွဲ့ကလေးပေးပြီး နှစ်ဦးသား ပြန်သွားကြပါသည်။ ပယောဂဆရာကြီး ပေးခဲ့သည့် လက်ဖွဲ့ကလေးကို လက်မောင်းပတ်ထားရမှာ ကျွန်တော်က ရှက်၍ အိမ်ထဲမှာပဲ ထည့်ထားရာ ဘယ်မှာ ကျမန်းမသိဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ထူးခြားဆန်းပြားသော "ဝါးပျံ" ကို ကိုင်တိုင်တွေ့ခဲ့ပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်များ ကြုံခဲ့သောကြောင့် ပယောဂဆရာကြီး သတိပေးသည့်အတိုင်း "ဝါးပျံ" ကိစ္စကို နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပြ ဖြစ်တော့ဘဲ ယခုအခါ နှစ်ပေါင်း ဝါးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ ဗာရွာသူများအတွက် ဗဟုသုတအဖြစ် ရေးသားဖော်ပြရပါကြောင်း ...။

► တောက်ထိန်

လောကတွင် သရဲတစ္ဆေ၊ မုတ်၊ ဗြိတ္တာရီကြောင်းကို
ပကတိဘိတိန်ကျမ်းတွေ၊ သက္ကတဘာသာ
အပရဏာသဘာဘိတိန်ကျမ်းစာတွေမှာ ထင်ထင်ရှား
ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဘုရားဟောနိပါတ်တော်လ
ဇာတ်တော်တွေ မှာလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ထင်အောင်၊ အင်းလျှား
မိုးက

အိန္ဒိယ
ဗိက္ခိယ

ပထမပိုဒ်

မင်းဘုန်းသိင်္ခီသျှ

ပါဠိလို "တစ္ဆ" ဟာ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းအနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပါတယ်။ ကွေ့နှစ်လုံးဆင့် "တစ္ဆ" ရေးထုံးရှိတယ်။ တသ - သန္တုဇနော၊ သဒ္ဓနိတိ - ဓာတ်အနက်ပြုခြင်းကြောင့် "သ" ကို "ဆ" ပြု၍ "တစ္ဆ" ဟု "ဆ" လိမ်နင့်ရှေးပညာရှိတို့ ရေးမှတ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တစ်မျိုး "တ" အက္ခရာကို "စ" လုံးပြုပြီး "စစ္ဆ" လို့ ရေးထုံးလည်း ရှိပြန်တယ်။

တစ္ဆရှိ၊ မရှိ မိလိန္ဒမင်းကြီးနဲ့ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ် နာဂသိန်ရိမထေရ်မြတ်တို့ရဲ့အမေးအဖြေကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

- မလိန္ဒ ။ ။ လောက၌ တစ္ဆ မည်သည်ရှိ သလော အရှင်ဘုရား
- ရှင်နာဂသိန် ။ ။ မင်းကြီး - လောက၌ ဘီလူး၊ တစ္ဆ မည်သည်ရှိ၏။
- မိလိန္ဒ ။ ။ အရှင်ဘုရား - ဘီလူးတစ္ဆအမျိုးမှ သေလွန်ကုန်သည်ရှိသလော။
- ရှင်နာဂသိန် ။ ။ မင်းကြီး - ဘီလူးတစ္ဆတို့သည် သေလွန်ကုန်ကြသည်။

မိလိန္ဒ ။ ။ အရှင်ဘုရား - အဘယ်ကြောင့် သေလွန်သော်လည်း ရုပ်ဝတ္ထုအကောင်အထည်လည်း မမြင်ရ၊ အနံ့အသက်လည်း မရှိရှိကိမိပါတကား။

ရှင်နာဂသိန် ။ ။ မင်းကြီး - သေလွန်ကုန်သော ဘီလူး၊ တစ္ဆတို့၏ အကောင်အပုပ်နံ့သည် လှိုင်၏၊ နံ့စေ၏။ မင်းကြီး သေလွန်ကုန်ပြီးသော ဘီလူးတစ္ဆတို့သည် အဆင်းသဏ္ဍာန်မူကား အထင်အရှား မရှိချေ။ သို့သော်လည်း ပိုးကောင်၊ ဘောက်ဖော်အသွင်ဖြင့် သေကုန်၏။ ထင်ရှားရှိကုန်၏။ နံ့ကောင်အသွင်၊ ဖားအသွင်၊ ကင်းခြီးကောက်သဏ္ဍာန်၊ မြွေသဏ္ဍာန်၊ ငှက်သဏ္ဍာန်၊ ပုတ်သင်သဏ္ဍာန် ထင်ရှား၏။

(မိလိန္ဒပဉ္စကျမ်း၊ ယက္ခသရိပဉ္စ)

ထိုမြင်ရှေးလူကြီးသူမတို့ဟာ ဖုတ်၊ သရဲတစ္ဆကို သူတို့ ခုတ်ထိုး၊ သတ်ဖြတ်၍ သေလွန်ရင် ပုတ်သင်ဖြစ်တယ်၊ စိုင့်ဖြစ်တယ်။ ငှက်၊ မြွေဖြစ်တယ် စသည်ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် ထင်မြင်ယူဆတွေ့ကြုံခဲ့ကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေရှိတယ်လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့ သရဲတစ္ဆ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာလောကမှာ တကယ် ရှိ၊ မရှိ သက်သေထုတ်အနေနဲ့ ဖာတ်လမ်းဖာတ်ကွက် စုံလင်စွာနဲ့ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကနေ ယနေ့ မျက်မှောက်ထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖော်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ မထင်မရှားရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် သုသာန်သို့သွားကာ ပုံသကူသက်န်း ကောက်ယူတော်မူသည်။ ထိုအခါ လူသေကောင်အနီးရှိ သရိုင်း ပြိတ္တာက "အရှင်ဘုရား - ငါ၏ ပုဆိုးပုဆိုးသည်၊ မကိုင်မယူနှင့်" ဟု ဆိုလေသည်။

သို့သော် ရဟန်းသည် အသံသာကြားပြီး လူကောင် အထင်အရှား မမြင်
ရသောကြောင့် တစ္ဆေစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျောင်းသို့ ယူဆောင်လာခဲ့
လေသည်။ ထိုအခါ တစ္ဆေသည် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကာ လဲပြိုနေသော
လူသေကောင်ကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်ကာ ရဟန်း၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မတွာ
လိုက်လာသည်။

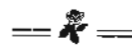
ထိုအခါကျမှ ရဟန်းသည် လူသေကောင်အပမိုကာ လိုက်လာကြောင်း
သိရသဖြင့် ကျောင်းတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကျောင်းတံခါးကို ပိတ်ထား
လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ တစ္ဆေအပမိုကာ ပူးကပ်နေသော လူသေကောင်
သည် ကျောင်းတံခါးအနီးတွင် တုံးလုံးလဲကျလေသည်။ လူသေ တုံးလုံး
လဲပြိုသွားသည်နှင့် ပူးကပ်နေသော တစ္ဆေလည်း လူသေ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ရဟန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာပြီး "ငါကား ပါရာဇိက အာပတ်
သင့်ချေပြီ" ဟု တွေးထင်ကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အထက်ပါအကြောင်း
ခြင်းရာတို့ကို စုံစေ့စွာ လျှောက်တင်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပါရာဇိက အာပတ်မသင့်ဟု ပြန်လည်မိန့်ကြား
တော်မူကာ ယနေ့မှစတင်၍ မပျက်စီးမယိုယွင်းသေးသော ပစ္စည်း လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ်များကို ပုံသကျ မကောက်အပ်ဟု တားမြစ်တော်မူသည်။
အကယ်၍ ကောက်ယူခဲ့သော် "ဒုက္ကဋ်အာပတ်" သင့်စေဟု မိန့်တော်မူလေ
သည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာကတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်
တော်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ တစ္ဆေပူးကပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ကြရအောင်...

အတ္တိဝဠစေတီတော်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဘုရား
ရှင်က ရဟန်းတော်တို့ကို ကျောင်းဆောက်ခွင့်ပြုထားသည်။ ထိုအခါ ရာဇ
ဇိလ်ပြည်မှ သူဌေးသူကြွယ်တို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် တကွ ရဟန်းသံဃာတို့ကို
ကြည်ညိုကြရကား ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌...

တစ်ပါးသော အာဠဝီတိုင်းသား ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျောင်းတော်
ဆောက်လုပ်သီတင်းသုံးတော်မူရန်အတွက် တောထဲတွင်ကောင်းမွန်သော
သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလေသည်။ ထိုနောက် ကျောင်းသို့ပြန်ကာ
ပုဆိန်ယူပြီး သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်လေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်ကိုခွဲ၍ နေ
ထိုင်သော တစ္ဆေသည် သားငယ်ကို ရင်ခွင်ထက်၌ ဖွေပို့က်ကာ ကိုယ်ထင်
ရှားပြပြီးလျှင် ...

"အို - ရဟန်းမြတ် ...

ကျွန်ုပ်၏ ဤသစ်ပင်ကို မခုတ်ဖြတ်ပါနှင့်၊ ဤသစ်ပင်သည် ငါနှင့် တကွ
သားသမီး၊ ဇနီးမယားနေထိုင်ရာ ဝိမာန်ဖြစ်ပါသည်။ မခုတ်ဖြတ်ပါနှင့် - ရဟန်း
မြတ်"

ဟု တားမြစ်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းက ဂရုမစိုက်၊ နား
မထောင်ဘဲ သစ်ပင်ကို ဆက်၍ခုတ်မြဲခုတ်လေသည်။ နတ်တစ္ဆေသည် သူ၏
သားငယ်ကို သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် တင်ထားရကား ရဟန်း၏ ပုဆိန်ချက်ကြောင့်
ကလေးငယ်၏ လက်ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို
ရဟန်းက မမြင်သဖြင့် မသိချေ။

ထိုအခါ နတ်တစ္ဆေသည် ဒေါသထွက်ကာ ရဟန်းကို သတ်ဖြတ်ရန်
လက်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး ခါမှ ဤသို့ အသိတရားဝင်လာသည်။

ဤရဟန်းသည် သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်သဖြင့် နတ်တစ္ဆေက သတ်ဖြတ်
သည်ဟု အခြားသော နတ်တစ္ဆေများ ကြားသိရပါက သူ၏ လုပ်ရပ်ကို ဝေ
ပြုကာ အခြားရဟန်းများကိုပါ နတ်တစ္ဆေများက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြသော
သူပင် ငရဲကျမည့်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိလေသည်။ တို့ကြောင့်

အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရမည့် အကျိုးဆက်သည် လုံးဝ မကောင်း၊ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ထိုရဟန်းတော် ဆရာသခင်ရှိလိမ့်မည်။ ထိုဆရာသခင်အား အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ဟပြောပြမည်ဟု ကြံစည်ပြီးနောက် ငိုယိုကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ တိုင်ကြားရန် သွားရောက်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာ ရိုနှိုးကန်တော့ပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ လက်အုပ်ချီမိုးကာ မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က...

“အို - အသင် နတ်တစ္ဆေ၊ အဘယ်ကြောင့် ငိုယိုနေရပါသနည်း”

ဟု မေးတော်မူလေလျှင် နတ်တစ္ဆေက အဖြစ်အပျက်အစုံကို အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် လျှောက်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကရုဏာဖြင့် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စေပြီးလျှင် နတ်တစ္ဆေကို...

“အသင် မပူပါနှင့်၊ သင့်အား ငါ ဗိမာန်ပေးမည်” ဟု မိန့်တော်မူကာ...

“ဂန္ဓကုဋီတိုက်အနီးရှိ သစ်ပင်တွင် နေထိုင်သော နတ်တစ္ဆေတစ်ပါး မနေတစ်နေ့က စုတေသွားပေပြီ။ ထိုသစ်ပင်တွင် နတ်တစ္ဆေ နေထိုင်ခြင်း မရှိတော့၊ သင် - ထိုနေရာကို ရယူနေထိုင်လော့”

ဟု နေရာဗိမာန်ပေးအပ်လေသည်။

ထိုနတ်တစ္ဆေကို ပေးလိုက်သော ဗိမာန်သည် ဘုရားရှင် ရှိုးမြင့်ပေးအပ်သော နေရာဗိမာန်ဖြစ်သဖြင့် တခြားတန်ခိုးကြီးသော နတ်တစ္ဆေများက လှမယူကြ။ မဖယ်ရှားကြချေ။ ထိုအခါမှ နတ်တစ္ဆေသည် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခွင့် ရသွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းကို အကြောင်းပြုကာ “ဘူတဂါမ သိက္ခာပုဒ်” ကို ပညတ်တော်မူသည်။

ဒုတိယ နတ်တစ္ဆေဝတ္ထုကြားလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ ဒီထက် သာကောပြုစရာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ အကျယ်ကို သိချင်ရင်တော့ ပေတဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။

နောက်ထပ် စာရေးသူ တင်ပြလိုတာကတော့ မြန်မာရှင်ဘုရင်တွေ လက်ထက်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ပရလောက မြေဖုတ်ဘီလူး။ တစ္ဆေတွေ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ - ဖတ်ရှုကြည့်ပါဦး။

သတ္တရာဇ် - ၄၅၅ ခုနှစ်တွင် ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး နတ်ရွာစံလျှင် မြေးတော်အလောင်းစည်သူမင်း နန်းတက်လေသည်။ ထိုမင်း ဓမ္မေဗ္ဗားစဉ်တွင် နန်းတော်၌ ရှိသော စည်ကြီးသည် တီးခတ်သူ မရှိပါဘဲလျက် အလိုလို မြည်လေသည်။ ဥကင်သတ်ခါးလည်း ဖွင့်သူမရှိပါဘဲလျက် အလိုလို ပွင့်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ဓမ္မေဗ္ဗားလာသော မြေးတော် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးက မြေးတော်ကို ရင်ခွင်၌ ပိုက်ထွေးပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော်မူလေသည်။

“ငါကား ငါ့မြေးတော်၏ နန်းတက်ရမည့် နန်းတော်ကို စောင့်ရှောက်နေရသူသာ ဖြစ်ပေသည်။ ငါ၏ မြေးသည် ဤနန်းကို ပိုင်ဆိုင်သော အလောင်းအလျာဖြစ်သည်” ဟု အမိန့်တော် ရှိသဖြင့် အလောင်းစည်သူဟု တွင်လေသည်။

ထိုမင်းသားငယ်သည် ငယ်စဉ်အခါက ငိုယိုလျှင် ချက်တော်သည် တစ်မိုက်ခန့်အပြင်သို့ ရှည်ထွက်လာတတ်သဖြင့် ချက်တော်ရှည်ဟုလည်း ဆိုစမှတ်ပြုပေသည်။ ထိုမင်းလက်ထက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထူးချွန်သော အဖြစ်အပျက်များသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

သတ္တရာဇ် - ၄၅၆ ခုနှစ်တွင် ဓားပြတစ်ရာကျော်တို့သည် ရွှေနန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ တွင်းသင်းမှူးကို ယ်ရံတော်နှင့် တကွသော မှူးမတ်စစ်သည်တို့သည် ဓား၊ လှံ၊ လေးမြား၊ လက်နက်များကို တိုင်ခွဲကာ ဓားမြှင့်များကို ပြန်လည်ထိုးခတ် လုပ်ကြံကြလေသည်။

ထိုအခါ ဓားပြသုံးယောက်သည် ရွှေနန်းတော်၏ ရာဇပလ္လင်ဥကင်အစ
မှာပင် ကျဆုံးကြသည်။ သွေးရဲရဲသံရဲရဲဖြင့် ရာဇပလ္လင်ကို စွန်းထင်းဝေကျ
သွားခဲ့ပေသည်။

ဓားပြများ၏ တော်လှန်ပုန်ကန်မှုသည် မအောင်မြင်ပဲ ကျဆုံးရှုံးနိုင်မိကုန်
ကြရာ အချို့သော ဓားပြသူရိုးတို့မှာ နန်းရင်ပြင်ထက်မှာပင် ခေါင်းပြတ်၊ ခြေ
ပြတ်၊ လက်ပြတ်များဖြင့် သွေးအိုင်ထဲမှာပင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် သေပွဲဝင်ကြ
ရသည်။ အချို့လက်နက်ချကြသည်။ အချို့ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြ
သည်။

ညှီဟောက်သော သွေးညှို့နံ့များဖြင့် စွန်းထင်းဝေကျသွားသော နန်းရင်
ပြင်တွင် လူသေအလောင်းများသည် ပိုးစိုးပက်စက် လဲကျနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ အရေးအခင်းဖြစ်ပြီးနောက် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် ချောက်
ချားဖွယ်အတိ ဖြစ်လာကာ နေ့အခါဖြစ်စေ၊ ညအခါဖြစ်စေ သရဲတစ္ဆေများ
သည် ကိုယ်ထင်ပြကုန်ကြသည်။ ခြောက်လှန့်ကြသည်။ ညဉ့်အခါတွင်
မစင်ခြောက်များနှင့် တစ္ဆေသရဲများက နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများကို
ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်ကြသည်။ ကျင်ငယ်ရည်များနှင့်လည်း ပက်ကြဲပြန်သေး
သည်။

ထို့အတူ ပုဂံမြို့၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော သရပါတံခါးကို တစ္ဆေသရဲ
တို့၏ ဝိညာဉ်တို့က ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို အသံများဖြင့် အော်ဟစ်ဆူညံကာ
တံခါးကို အတင်းဖွင့်ကြသည်။

“ဟေး - ဟေး - ဟေး”

“ဝါး - ဖွင့်ကြဟေ့ - တွန်းကြ”

လူမမြင်ရဘဲ ညစဉ်ညတိုင်း အော်သံတွေကြားကြရသည်။ လူအများ
ကြောက်လန့်ချောက်ချားကြရသည်။ နောင်သောအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ
ပင့်ဆောင်ကာ ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေမှ ခြောက်
လှန့်မှုများ ပပျောက်သွားသည်။

နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ဖတ်ပါဦး ...

သက္ကရာဇ် - ၁၀၁၀ ခုနှစ် ပင်းတယမြို့စားမင်းရဲ နန္ဒမိတ် လက်ထက်
ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် တရုတ်တို့နှင့် စစ်ဖြစ်လေသည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့
သည် စစ်ပွဲကြောင့် စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ဤဒုက္ခဒုက္ခကို
ရင်ဆိုင်းရန်အတွက် ပြည်မင်းသည် အင်းဝနန်းတော်သို့ မနက်အရက်ဦးတွင်
အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေနန်း ရွှေရောင်မှ စစ်သွေးကြွတိုက်စည်တိုက်မောင်း
အသံကို ကြားရလေလျှင် မိန်းမစိုး ဥဿမန်ဝကော်တို့က အပြင်သို့ ထွက်
ကြည့်ကြရာမှ ပြည်မင်းတော်လှန်ပုန်ကန်မှုန်း ငါးဆူဒါယကာ သိရှိလေသည်။
ပြည်မင်းနန်းတော်တွင်း ဝင်ရောက်သည်နှင့် အစ်ကိုတော်မင်းရဲနန္ဒမိတ်က
ပုန်းအောင်းနေသည်။ မိဖုရားသည် ရှစ်နှစ်အရွယ်သားတော်မင်းရဲသိမ်ကို
လက်ယာ၊ မြေးတော်ကလေး နုရာဒိဗ္ဗကို လက်ဝဲကပွေဖွတ်ထားကာ သလွန်
ပေါ်မှ မဆင်းဘဲ နေလေသည်။

ပြည်မင်း၏ ရဲမက်စိုလ်ပါတို့သည် နန်းတော်ဆောင်က ထွက်လာကြပြီး
ပြည်မင်းသား ပြန်လေမှ မင်းရဲနန္ဒမိတ်သည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာ
ကာ မိဖုရား၊ သားတော်၊ မြေးတော်တို့နှင့်အတူ သလွန်ပေါ်တွင် ပြန်နေလေ
သည်။ ထိုအခါ ပြည်မင်းက ...

“နောင်တော်အား လုပ်ကြံလို၍ လုပ်ကြံလိုသည်မဟုတ်ရပါ။ ရဲမက်
ကိုယ်ရံတော်များက အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ထားတောင်းပန်သောကြောင့်
သံဃာအား ဘုရားမဆန်သာ ဆိုသလိုဖြစ်ရပါသည်”

ဟု လျှောက်သည်။ ထိုအခါ မိဖုရားက ...

“အမောင်ပင် မင်းပြုပါတော့၊ ငါတို့လည်း အဆောင်ခြေရင်းမှာ သီတင်း
သီလ ခဏက်တည်နေပါတော့မည်။ အမောင်တူတော်နှင့် မြေးတော်ကို
ရဟန်းပြုခွင့်ပြုပါ”

ဟု ဆိုလေလျှင် ပြည်မင်းက တူတော်မြေးတော်သည် ရှေ့ဆက်၍ လူ
ဖြစ်ရဦးမည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့နှင့် ငါးဆူဒါယကာ မင်းရဲနန္ဒမိတ်နှင့် မိဖုရား
သားတော်မြေးတော် မင်းလေးပါးတို့အား စားတော်ဦး နေ့စဉ်ပေးထိုကာ
ကောင်းမွန်စွာ ထားပေသည်။

ထိုအခါ များမတ်တို့က သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ကာ ရောက်တွန်းစကားဆို ကြပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ပြည်မင်း နားယောင်တော့လေသည်။

“နေနစ်စင်း ထွက်ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါမည်။ အရှင်မင်းကြီး သုတ်သင်ဇယံ ရှားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်တင်ကြသည်။ သို့နှင့် ပြည်မင်းသည် အစ်ကို တော်၊ မရီးတော်နှင့် တူတော်၊ မြေးတော်တို့ကို ရျှင်းတွင်းမြစ်ရေတွင် ဈေးကတ် ဖျက်ရန် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မရီး တော်က “ငါ - ဝါးဖတ်နှင့် ကြီးပြင်းရသူက ပြစ်မှားချေတော့သည်” ဟု တစ် လမ်းလုံး ငိုယိုသွားရှာသည်။

ပြည်မင်း နန်းတော်တွင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကြစဉ် ခုခံသူ နန်းတွင်းသား များကို ပြန်လည်ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်ကြရာ နန်းတော်နန်းအောက်၊ ရေကန်တို့ တွင် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား ယောက်ျားမိန်းမ (၂၀) ကျော်ခန့် သေကြေ ဖျက်စီးခဲ့ကြရသည်။

ထိုအရေးအခင်းကြီး ပြီးဆုံးပြီးနောက် ညအခါတွင် တစ္ဆေမြောက်လှန် မှုများ ကြုံတွေ့လာရတော့သည်။ သရဲတစ္ဆေများသည် ညအခါတွင် နန်းတော် အထက်မှာပင် ပုဆိုးအဝတ်များကို ဖြန့်ပြခါ ပြုကြသည်။ နန်းတော်၏ ခေါင် မိုးပေါ်တွင် ကိုယ်ထင်ပြုကာ ဟိုမှသည်မှ လမ်းလျှောက်ပြု မြေးပြုကြသည်။

ညဉ့်အိပ်ဆောင်တွင်း၌လည်း ကိုယ်လုပ်တော်များ၊ အဆောင်မှူးများ ကို လှူမမြင်ရဘဲ တွန်းချသည်။ ကိုယ်ထင်ပြု မြောက်လှန်ကြသည်။ မီးခွက်မီး တိုင်များကို မီးမူတ်ကြိမ်းပြုကြလေသည်။ ထိုအခါ နန်းတွင်းသူ မောင်းမတော် သုံးယောက်ခန့် လန့်ဖျပ်ကာ သွေးလေချောက်ချားပြီး သေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ဆိပ်ပင်ဆရာတော်၊ ပုဏ္ဏားတော်ဆိုတား ရွာစား၊ ကန်ကြီးရွာစား၊ ရွာသစ်ရွာစားတို့နှင့် မြို့သစ်စားတို့က သရဲတစ္ဆေတို့ကို ရွတ်ဖတ်မန်းမူတ်နှင့်လွှတ်ကြလေရာ သရဲတစ္ဆေတို့ နန်းတွင်းမှာ မနေဝံ့ကြပဲ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ ...။

စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီးသည် နန်းစံ (၂၄) နှစ်အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ကွယ် လွန်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့သည်။ မင်းကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်နေသည်ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိ မသိရှိကြချေ။ ထိုစဉ် မင်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဒေဝကုမ္ဘ ဘီလူး တစ္ဆေက ဝင်ရောက်ပူးကပ်ကာ မင်းကြီးကိုယ်စား ဆက်လက်အုပ် ချုပ်နေလေသည်။ ဖုတ်ဝင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကာလရှည်ကြာသောအခါ နန်းတွင်းမျိုးမတ်များက တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာကြသည်။ မင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ဖုတ်တစ္ဆေက တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ် နေသည်ဟု ရိပ်စားမိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ များမတ်များက သားတော် ဝိန္ဒုသာရမင်းကို ဖွင့်ဟလျှောက်ထားကြလေသည်။

ဝိန္ဒုသာရမင်းကြီးသည် အကြောင်းစုံကို ရိပ်မိသိရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ...

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ဤသူကား ငါ၏ဇမည်းတော်မဟုတ်တော့ပြီတကား၊ ငါ၏ဇမည်းတော် ၏ ကိုယ်တွင်း ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းကာ စားသောက်ဖိမ်ယစ်နေသော ဖုတ် ပြိတ္တာ ဘီလူးသာ ဖြစ်တော့သည် ဧကန်။ သည်တော့ ဘီလူးတစ္ဆေကို ဇယ်ရှားရှင်းလင်း သုတ်သင်ရတော့မည်ကို ဥပါယ်တံမျှင် ကြံစည်ပြန် လေသည်။

သို့နှင့် မင်းကြီးသည် မင်းလုလင်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အောက်ပါ အတိုင်း အစီအစဉ်ဆွဲကာ တိုင်ပင်လေသည်။

သင်တို့အချင်းချင်း ဓားလက်နက်ကို လုယက်ဟန်ပြုကြရမည်။ ငါတို့ က မနိုင်သည့် ဟန်ပန်ပုံစံမျိုးဖြင့် မင်းကြီးအား တိုင်ကြားလျှောက်ထားကြ မည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးက ခေါ်ခဲ့ဟုဆိုပါက ယင်းဓားလက်နက်နှင့်ပင် မင်းကြီး ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပူးကပ်နေသော ဖုတ်ဘီလူးကို သတ်စေဟု ပြောလေ သည်။

ထိုအခါ မင်းလုလင်နှစ်ယောက်သည် ဝိန္ဒုသာရမင်းသားမှာထားမည် အတိုင်း ဓားလက်နက်များကို အချင်းများဟန်ပြုပြီး သူနိုင် ကိုယ်နိုင် ငြင်းပန်

လှယ်ကံကြလေသည်။ ထိုအခါ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့များက မင်းချင်းနှစ်ယောက် ဓားလှသတ်ပုတ်နေသည်ကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဟန်ဖြင့် တိုင်ကြားလျှောက်ထားကြလေရာ မင်းကြီးက...

“ငါ့ထံ ခေါ်ခွဲလော့ - ငါ့ငြိမ်သက်အောင် ပြုလုပ်ပြမည်”

ဟု ဆိုလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မင်းလှလင်နှစ်ယောက်သည် ဓားလက်နက်နှင့်တကွ စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ မင်းလှလင်တို့က ဓားကို မင်းကြီးထံ ဆက်သဟန်ဖြင့် ဟန်ဆောင်ဆက်သပြီး စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီးအား ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလေသည်။ မင်းကြီး သေလွန်လျှင် ခန္ဓာကိုယ်၌ ခွဲကပ်ပူးဝင်နေသော ဗုတ်ဘီလူးတစ္ဆေလည်း ကွယ်လွန်လေသည်။

မင်းကြီးကွယ်လွန်လေမှ သားတော်က အလောင်းကို ကောင်းမွန်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ရာဇာဘိသေကစံယူပြီး နန်းတက်သည်။

ဒီဇာတ်လမ်းကတော့ စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီးလက်ထက် အပပိုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တစ္ဆေဇာတ်လမ်းပါ။

ခုဖော်ပြမယ့်ဇာတ်လမ်းကတော့ မြန်မာရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းတစ်ဦးရဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ မွန်သူရဲကောင်းဆိုပြီး သာမညောင်ညသူရဲကောင်းလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ လုံးဝမှားသွားပါလိမ့်မယ်။ မြန်မာမှာသာမက ကမ္ဘာကျပါ အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရတဲ့ ရဲရဲတောက်သူရဲကောင်းပါ။ မြန်မာပြည်ကို တရုတ်စစ်သည်တွေ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ချိန်မှာ မြန်မာဘုရင်မင်းခေါင်ဟာ အောက်ပြည်အောက်ရပ်မှာ စစ်သည်တွေ နယ်ကျွံခရီးလွန်နေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မွန်နဲ့ မြန်မာဟာ နှစ် (၄၀) စစ်ပွဲဖြစ်နေချိန်။ အဲဒီ မွန်သူရဲကောင်းအမတ်က မြန်မာနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုမှာ လက်ရဖမ်းဆီးခံရပြီး ချုပ်နှောင်ခံရလို့ စိတ်ဓာတ် ညစ်ညူးနေချိန်ပေါ့။ လက်ရဖမ်းဆီးခွဲတဲ့သူကလည်း မြန်မာမင်းသား မင်းရဲကျော်စွာပါ။ တရုတ်ဧကရာဇ်ကလည်း မြန်မာကို လက်အောက်ခံအဖြစ်ထားရှိဖို့ အင်းဝဘုရင်ဆီကို ရာဇသံပို့ချိန်ပေါ့။ ရာဇသံထဲမှာ မြင်းစီးသူရဲကောင်းချင်း စီးချင်းသို့နဲ့

နဲ့ တရုတ်သူရဲကောင်းကနိုင်ရင် အင်းဝကို အသာတကြည့်အပ်ဖို့ အင်းဝသူရဲကောင်းကနိုင်ရင် တရုတ်တွေက ဆုတ်ခွာပေးမယ်ပေါ့။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် တရုတ်ဘက်က သူရဲကောင်း ဂါမကိဟာ သူမတူအောင် လက်ရေး၊ လက်နက်ရေး ကောင်းတယ်။ ဓားခုတ်လှံထိုး၊ မြင်းစီးမြိုင်ဘက်ကင်းတယ်။ လူမဟုတ် နတ်လို့တောင် တင်စားခံရတဲ့ တရုတ်သူရဲကောင်း...

ဒါပေမဲ့ - မွန်သူရဲကောင်းက မြန်မာရှင်ဘုရင်ဘက်ကနေပြီး တရုတ်သူရဲကောင်းကို မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အနိုင်ယူပြီး ခေါင်းဖြတ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ မြန်မာရှင်ဘုရင်ကလည်း မွန်သူရဲကောင်းကို ရန်သူလို့ သဘောမထားဘဲ သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးခဲ့တယ်။ ဟံသာဝတီကို ပြန်တော့လည်း အခမ်းအနားနဲ့ လိုက်ပို့တယ်လေ။

ဒီနေရာမှာ လေးစားမြတ်နိုးဂုဏ်ယူစရာကောင်းတာက မွန်သူရဲကောင်းပါ။ ပြည်ပ ကျူးကျော်စစ်ကို ရင်ဆိုင်လာရချိန်မှာ အရေးကြီးတော့ မသွေးနီးတယ်ဆိုသလို မြန်မာဘက်ကနေဝင်ပြီး ဇမ္ဗူထိပ်မှာ လူဆိုလျှင် တစ်ယောက်ချင်း ဓားစားချင်း၊ လှံ လှံချင်း ကျွန်ုပ်ကြောက်ရမည့်သူ မရှိလို့ ကြွေးကြော်ပြီး ရန်သူကို ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ရခဲ့တဲ့ လေးစားဂုဏ်ယူဖွယ် မွန်သူရဲကောင်းအမတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်တို့ လေးစားဂုဏ်ယူရတဲ့ မွန်သူရဲကောင်း အမတ်ကြီးဟာ သေပန်းမလှခဲ့ရှာပါဘူး။ သူရဲကောင်းကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကြောင့်ပါ။ အဲဒီတစ္ဆေကြောင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရတဲ့ မွန်သူရဲကောင်းကြီးကတော့ သမိန်ဘရမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ - ဒီတော့ သူရဲကောင်းအမတ်ကြီး...

သမိန်ဘရမ်းအကြောင်းကို သတိသံဝေဂရဖွယ် ကဆက်ပြီးဖတ်ကြည့်ပါဦး...

ဒုန့်ဝန်းစားသမိန်ဘရမ်းသည် စစ်တောင်းနှင့် ဟံသာဝတီရွှေနန်းတော် သို့ နေ့စဉ်အချိန်မှန်မှန် ဝင်ရောက်စားနေရသော သူရဲကောင်းအမတ်ဖြစ် သည်။ စစ်တောင်းမှ နံနက်မိုးသောက်ယံတွင် ထွက်လာပြီး ဟံသာဝတီသို့ ရောက်လျှင် ရာဇဝိရဇ်ကို စားရသည်။ သူ၏ခရီးတွင် မြင်းကိုသာ အသုံး ပြုခဲ့သည်။ ညနေချမ်းအချိန် မှောင်ရီပျိုးစတွင် မြင်းဖြင့် အပြင်းခုန်းစိုင်းကာ စစ်တောင်းမြစ်ကိုဖြတ်၍ ပြန်ရသည်။

ဤကား သမိန်ဘရမ်း၏ နေ့စဉ်တာဝန်ဝတ္တရားများပင် ဖြစ်လေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အဝါရောင်ညနေခင်းသည် သိပ်သည်း ထွေပြားသော အနက်ရောင်တစ်မျိုးဖြင့် သူထံသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုထဲသို့ မြင်းရောသူပါ နစ်မြှုပ်စပြုနေပြီ။

လေသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသည်။ ဟိုး - အနောက်ဘက် မိုး ကောင်းကင်တွင် တိမ်နီတိမ်ဝါတွေ တဖြည်းဖြည်းပါးလျားစပြုလာပြီဖြစ် သည်။ မြင်းပြေးလမ်းသည် စစ်တောင်းမြစ်နှင့် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဆွတ်ပျံ့သောလေ၏ရနံ့ကို ရရှိမြဲသာ။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ မလှုပ်မယုက်ငြိမ်သက်နေကြသော တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများသည် ညနေ ဆည်းဆာညနေရီအလင်းကွယ်လုလုအောက်ဆီတွင် အေးစက်တောင့်တင်း စွာ ဝေးငြိမ်ရပ်တန့်စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

မကြာမီ သချိုင်းမြေကို ဖြတ်ရမည်။ သူ မြင်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် သချိုင်းမြေကို မြင်နေရပေပြီ။ ကြီးမားသော သစ်ပင်ချုံနွယ်များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသော သံဝေဂရဖွယ်နေရာ ပေတည်း။ ဤမြေတွင် အနီးဝန်းကျင် ရွာစဉ်ရွာတန်းများသာမက ဥဿာ မြို့တော်မှ ရာဇဝတ်သင့်ရာကောင်များကို စီရင်ရာနေရာလည်း ဖြစ်လေ သည်။

ရေပင်ဆောင်၊ လူသတ်ကုန်းနေရာ၊ လင်းတအစာကျွေးရာ ကုန်းမြေနေ ရာတို့သည် ကြောက်မက်ရွံရှာဖွယ်အတိဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပေ သည်။

သူ၏ မြင်းညိုကြီးသည် သချိုင်းမြေတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။ အန္တရာယ်ရနံ့ ရသွား၍ပေပဲ တလား...

မြင်းသည် ခပ်သာသာစိုင်းပြင်းနေရာမှ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချက်ဟီပြန်သည်။ လည်ဆံကို ဘယ်ညာခါယမ်းကာ သချိုင်းမြေတွင်းသို့ တွန့်ဆုတ်ဟန် ခြေလှမ်းဝင်ရောက်လာသည်။

သမိန်ဘရမ်းသည်...
“ကဲ - ဖေ့သားကြီးရေ၊ သူငယ်အိမ်ချိန် မကျော်မီ အိမ်ကိုရောက်ဖို့ သွက် သွက်ကလေး လှမ်းပါဟဲ့”

မြင်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ မြေကြီးကို ခွာဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်ရှပ်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီး ဟီသည်။ လည်ဆံမွေးတဖွားဖွား ထောင်ထနေသည်။

ဒီကောင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။
ရုတ်တရက် လေတွေ တဝေါဝေါမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲက ချက်ချင်းမြန်ဆန်စွာ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သချိုင်းမြေ အနောက်ဘက်ရှိ ရေပင်ဆီမှ တံခါးတစ်ချပ်သည် သံချက်ပြုတ် ကာ တကျီကျီ မြည်နေသံမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင် ရယ်သံလိုလို...။

သမိန်ဘရမ်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် တစ်နေရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။ သချိုင်းအနောက်ဘက် တောင်ကုန်းကမူငယ်တွင် လူသတ်ကုန်း ကားစင်ရှိရာ ထိုကားစင်ထက်တွင် လူတစ်ယောက်၏အလောင်းကို အလင်း ပြယ်လုလုနေရောင်အောက်ဆီတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုပ်အလောင်းကောင် သည် သေခါစပင်ရှိသေးသည်။ မပုပ်မပွသေးပါ။

သူသေကောင်သည် မြီးညှောင့်ရိုးမှ ဦးခေါင်းထိတိုင်အောင် စွန်းထွက် သော ရှားနှစ်သား တုတ်ရှည်ဖြင့် ထုတ်ချင်းခတ် တံကျင်လျှိုသတ်ဖြတ်ခံထား ရခြင်းဖြစ်သည်။ အနီလူသေကောင်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

စားပြိုင်လ် ငပြောထိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ငပြောထိန်သည် အုပ်စုဖွဲ့ကာ နေပြည်တော်တစ်လွှား လှည့်လည်ကျက်စားကာ ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံကို ကျူးလွန်နေသူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သောအခါ ငပြောထိန်သည် ဣဘဂါမရွာသို့ ဝင်ကာ စားပြိုင်တိုက် သည်။ သို့သော် ရွာသားများ ညီညာစွာပြန်လည်ခွဲ ကာ စားပြိုင်လ်ငပြောထိန် အား ဖမ်းမိသွားသည်။ ထို့နောက် ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကာ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ငပြောထိန်၏ ရင်ကိုခွဲကာ အလောင်းကောင်ကို တံကျင်လျှို့ထိုးသီကာ ရွာပြင်ဘက် တောလမ်းခရီးစပ်ရှိ သင်္ချိုင်းမြေတွင် ကားစင်တင်ကာ လူတကာ

“သူ-အလောင်းကောင်၏ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤသူခိုးတေလေဂျိုးကောင်သည် ရင်ခွဲထားသည့်တိုင်အောင် အသက်ရှင်နေသေးသည်။ ပမာမခန့် စကားပြောနိုင်နေသေးသည်။ ဒါမှမဟုတ် နေဝင်ရီတရော နာနာဘာဝများ ပျော်မြူးကျက်စားချိန်ဖြစ်ရကား အပူပိုနေသလော၊ ဖုတ်တရွှေ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေခြင်းလော”

မြင်အောင်ပြသထားခြင်းပင်။ သမိန်ဘရမ်းသည် ဟံသာဝတီနန်းတော်တွင် နန်းတက်ခစားပြီးအပြန်တွင် ဤသို့ ကားစင်တင်ထားခြင်းကို တွေ့လိုက်ရ ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

သူ ရာဇဝတ်ကောင်ရုပ်အလောင်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်စဉ်တွင် နောက် ကျောဘက်ဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ စကားပြောသံကို မသိမကျွဲကြားလိုက် ရသည်။ ထိုအခါ အသံကြားရာသို့ ဆတ်ခနဲနားစွင့်လိုက်မိသည်။ သူမြင်းဇက် ကြီးကို တုံ့ဆွဲလိုက်မိသည်။

“ဟေ့လူ - ပြန်ခဲ့ဦး၊ သမိန်ဘရမ်း - ငါလည်း နင့်မြင်းကို စီးချင်လို့ ငါ့ကို ဝါတင်ခေါ်သွားစမ်း”

သူ၏ ရင်ခန့်သံသည် ရုတ်တရက် မြန်ဆန်ကာ သွေးတွေဆူပွက်သွား သည်။ အသိစိတ်နှင့် လှည့်သော ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနတို့သည် ဖြန်းခနဲပြိုကွဲ ကာ ခန္ဓာကိုယ် ပြင်ပသို့ ပျံထွက်သွားကြသည်။ သူသည် အနောက်ဘက် အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သည့် သက်ရှိမျှ မရှိပေ။ သူကဲ့သို့ သူရဲကောင်းအမတ်တစ်ဦးကို “ဟေ့လူ” ဟု ခေါ်ဝံ့သူ ရှိသလော၊ အထက်ဆီးဆန်လှသော လေသံမာမာဖြင့် ခေါ်သူသည် မည်သူနည်း၊ ပြီးတော့ - မြင်းနှင့် ခေါ်တင်ရဦးမည်တဲ့။

“သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ ငါ၏ နာမည်ကိုတပ်ကာ ဘယ်သူက မထီလေးစား ခေါ်လိုက်ပါသနည်း”

သူ့အတွေး မဆုံးခင်မှာပင်...

“ဟေ့လူ - ပြန်လာခဲ့”

သက်မဲ့ရုပ်အလောင်းကောင်ဆီမှ အသံပင်ဖြစ်ပေသည်တကား။ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရာဇဝတ်ကောင်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးကပ်သွားစဉ် အလောင်းကောင်ကို အုံ့ခဲစုပြုကာ စားသောက်နေကြသော ပိုးကောင်များ၊ ယင်မဲရိုင်းအုပ်ကြီးများသည် ဝေါခနဲထပျံသွားတော့သည်။

သူ - အလောင်းကောင်၏ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ပုံဘ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဤသူခိုးတေလေဂျိုးကောင်သည် ရင်ခွဲထားသည့်တိုင်

အောင် အသက်ရှင်နေသေးသည်။ ပမာမခန့် စကားပြောနိုင်နေသေးသည်။ ဒါမှမဟုတ် နေဝင်ရီတရော နာနာဘာဝများ ပျော်ဖြူးကျက်စားချိန်ဖြစ်ရတာ အပမိုနေသလော၊ ဖုတ်တစ္ဆေ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေခြင်း လော။

“ဟယ် - တေလေဂျိုး ဓားပြကောင်၊ နှင့် ရင်ကို ရွာသားတွေခွဲလိုက်ပြီး ကတည်းက နှင် သေနေပြီလေ၊ ဘာကြောင့် နှင် အပါယ်သို့ မသွားသေးဘဲ ငါ့နာမည်ကို ခေါ်ကာ ငါ့ကို ခြောက်လှန့်ရသနည်း”

သူသည် အေသတကြီး အော်ငေါက်ကာ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“တစ်ဘဝမှာ နှစ်ခါသေပေတော့၊ လူအန္တ - ရာဇဝတ်ကောင်”

ပြောထိန်း၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆံပင်ရှည်ကို ဆွဲကာ မြင်းနောက်နံပါးမှာ ချိတ်ဆွဲကာ သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်ခြည်ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ သူသည် မြင်းကို စုန်၍ဒန်းစိုင်းထွက်လာသဖြင့် ဓားပြပြောထိန်း၏ ဦးခေါင်းပြတ်က တဒုတ်ဒုတ် တဖျပ်ဖျပ်ဖြည်ကာ လှုပ်ရှားယမ်းခါ၍ ပါလာလေသည်။

သို့နှင့် နေအိမ်ရောက်၍ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည်နှင့် ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးသည် သမိန်ဘရမ်း၏ တင်ပါးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲကိုက်ခဲလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို သမိန်ဘရမ်းနှင့်တကွ အိမ်နေငယ် ကျွန်များက နည်းနိုးစုံဖြင့် ဆွဲခွာဖြုတ်ကြသော်လည်း မရပေ။

သူ၏ တင်ပါးကို ခေါင်းပြတ်ကြီးက မလွတ်တမ်းကိုက်ခဲထားဆဲဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဝိုင်းဝန်းဖွဲ့ခွဲလိုက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“အား”

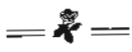
သမိန်ဘရမ်း ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် တင်ပါးတွင် သွားကြီးသုံးချောင်းခန့် စိုက်ဝင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

သမားတော်များကို ချက်ချင်းခေါ်ယူကာ ဆေးကုသသည်။ သို့သော် အနာမှာ ယဉ်းပြီး အပမိုသော ဝေဒနာဖြစ်သဖြင့် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်ကာ

သက်သာလာခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထိုဒဏ်ရာဖြင့်ပင် နောက်သုံးရက်ကြာသော အခါ အနိစ္စရောက်တော်မူရာသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာကတော့ တစ်ဖက်ရန်သူတရုတ်တွေက တောင်လေးစားချီးကျူးခဲ့ရတဲ့ မွန်သူရဲကောင်းအမတ်ကြီးရဲ့ ဘဝနိဂုံးဖောက်လမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကံကြမ္မာနိမ့်ပါးဆုတ်ယုတ်တဲ့အခါ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဓားပြက အပမိုပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာဟာ သံဝေဂရစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

မြန်မာရာဇဝင်ဇာတ်တော်တွေထဲက တစ္ဆေသရဲ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ဖော်ထုတ်ပြီး တင်ပြခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခုတစ်ခါ ထပ်ပြီး စက်မှုခေတ်သိပ္ပံမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ကြတဲ့ အနောက်နိုင်ငံလို ခေတ်မီတိုးတက်ပါပြီဆိုတဲ့ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန် စတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေမှာ ပရလောကဝိညာဉ်တွေ၊ သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်မှုတွေ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်ဖောက်လမ်းတွေကို စာဖတ်သူအတွက် လက်လှမ်းမီသလောက် ဖော်ပြသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။

စပိန်နိုင်ငံ ကျေးရွာတစ်ခုတွင် အဘိုးဖြစ်သူက မြေးကလေးကို မီးဖိုထဲ၌ ထိန်းကျောင်းလျက် ရှိသည်။ ကလေးငယ်က ဘိုးဘိုးကြည့်ပါဦးဟု အထိတ်တလန့် အော်သဖြင့် ကြမ်းခင်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အရပ်ဆိုးလှသော မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်နေလေသည်။ ထိုရုပ်ပုံကြီးကို ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားကြသည်။ ရုပ်ပုံကြီးက မမျက်သည် အပြင် ပိုမိုထင်ရှားလာပြီးလျှင် ပါးစပ်ကြီးပါ ဖြဲပြနေလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုကြမ်းခင်းပြင်ကို ထောင်းချေဖျက်ပြီး ကွန်ကရစ်အသစ်လောင်းသည်။ သို့သော် နောက်ထပ်ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်ခန့်ကြာသော အခါ ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပို၍ထင်ရှားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူမျက်နှာကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ထိုအခါ လူကြီးတွေက မသင်္ကာဖြစ်ကာ မီးဖိုခန်း၏ကြမ်းပြင်ကို တူးခွဲကြည့်ကြသောအခါ အောက်၌သရိုင်းဟောင်းတစ်ခုပေါ်လာသည်။ လူအဖို့များကို တွေ့ရှိရသည်။ ပြန်ဖုံးသည်။ ကြမ်းကို ပြန်ခင်းသည်။ လူမျက်နှာရုပ်များ ထပ်မံပေါ်လာပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် မျက်နှာတစ်ခုမကတော့ဘဲ လေးခု ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်ရုပ်က ပြုံးပြီး သုံးရုပ်က မဲ့ရွဲ့ပြနေလေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းများတွင် လူမျက်နှာများ အသီးသီးပေါ်လာပြန်သည်။ ညအချိန်တွင် အရပ်များ စကားပြောဆိုသံပါ ကြားလာရလေသည်။ အသံတွေက ထင်ရှားလွန်းလှရကား ကတ်ဆက်ဖြင့် အသံဖမ်းယူကြရာ အသံများကို ရရှိလေသည်။ သူတို့ စကားတွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကောက်၍မရပေ။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ ညည်းညူသံတွေ၊ ရန်ဖြစ်သံတွေပါ ပါသည်။ နောက်တော့ အသံရော၊ အရုပ်တွေပါ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဤကိစ္စမျိုးကို ယနေ့သိပ္ပံပညာရှင်များ တိကျသောအဖြေမပေးနိုင်သေးပေ။

အေသင်မြို့တော်တွင် အိမ်တစ်လုံး၌ တစ္ဆေခြောက်သဖြင့် အတွေးအခေါ်ပညာရှင် အင်ဘိန်ဒါးရပ်က ဒုက္ခခံပြီး လေ့လာခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် သံကြီးနှင့် လက်များကို တုန်နှောထားခြင်း ခံရသော တစ္ဆေတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လေ့လာသော ပညာရှင်က တစ္ဆေပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသော နေရာကြမ်းခင်းပြင်ကို မှတ်သားပြီး လူအများရှေ့၌ ခြေကြီးကို တူးဖော်ကြည့်ကြရာ သံကြီးခတ်ထားသော လူရိုးစုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် တစ္ဆေများသည် ကျေးလက်ဒေသများမှာပင်မကဘဲ နန်းတော်၊ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတွေထိပင် ကျက်စားနေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ လူပြောသူပြောအများဆုံးမှာ လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ မျှော်စင်ဖြစ်သည်။ လူသေမှု လူသတ်မှု အများဆုံးဖြစ်သောနေရာဖြစ်သောကြောင့်

ဟုဆိုလေသည်။ ယင်းမျှော်စင်တွင် တစ္ဆေမျိုးစုံရှိသည့်အနက် အဋ္ဌမမြောက်ဟင်နရီဘုရင်၏ မိဖုရားဖြစ်သော “အင်နီဆိုလင်း” တစ္ဆေသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် နန်းတော်ကြီး၌ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံရပြီးနောက် ၁၅၃၀ - ခုနှစ်တွင် အသတ်ခံခဲ့ရရှာသည်။ သူမ၏ ဝိညာဉ်သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို မျှော်စင်အစောင့်များ တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။ သူမသည် မြှုပ်နှံထားသော သင်္ချိုင်းမှထွက်ကာ လမ်းမပေါ်တွင် သွားလာနေတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ သူမသည် အဖြူရောင်ဂါဝန်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားတတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်လေသည်။

၁၆၆၄ - ခုနှစ်က အစောင့်တစ်ယောက်သည် ဦးခေါင်းမပါသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အဆိုပါ အင်နီ၏တစ္ဆေရုပ်ကောင်သည် သူမမွေးဖွားရာ နော်ဖီကျေးရွာမှ ဘုရားကျောင်းခန်းမ၌လည်း သူမ အသတ်ခံရသည့် မေလရောက်တိုင်း ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှားပြသတတ်သည်။

၁၉၁၅ - ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အဆိုပါမျှော်စင်၌ တာဝန်တူနေသူတို့သည် သူမ၏ရုပ်ကောင်ကို အထင်အရှားတွေ့မြင်ကြရလေသည်။ တစ္ဆေသည် ဝတ်စုံအဖြူ ဝတ်ဆင်ထားကာ သိမ်းမြစ်ဘက်ကို လျှောက်သွားပြီး လျှင်(၉)ပေထု ရှိသော အုတ်နံရံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ကြရသည်။ အဆိုပါ မျှော်စင်တွင် အင်နီတစ္ဆေအပြင် အခြားကလေးတစ္ဆေနှစ်ကောင်လည်း ရှိသေးသည်။ လက်တွဲပြီး သွားလာနေတတ်သည်။

အဆိုပါ လန်ဒန်မြို့ မျှော်စင်အပြင် တစ္ဆေခြောက်လန်ရာတွင် နာမည်ကြီးသော နေရာမှာ ဝင်ဆာနန်းတော်ပင်ဖြစ်သည်။ (၁၇)ရာစုနှစ်က အဆိုပါ နန်းတော်တွင်း၌ ဘာကင်ဟန်မြို့စားကြီး၏ ရုပ်ကောင်ပေါ်လာပြီး ကြောက်ဖူးတုန်နေသော အစောင့်တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထင်ပြုကာ ဝင်ဆာနန်းတော်လမ်းမများကို ပြုပြင်ပေးဖို့ပြောဆိုပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အဆိုပါ နန်းတော်မှာပင် ပထမအယ်လီဗဘက်ဘုရင်မ၊ ပထမ ရှားလ်ဘုရင်နှင့် ဘတီဇာ

ကျော့ဘုရင်တို့၏ တစ္ဆေရှင်လုံးများ မကြာခင်ပင် ဖော်လာတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

အင်္ဂလန်၊ နေရာ့နှစ်ဒေသရှိ ကာဘီကျေးရွာမှ ကပ်စေးဒဲအဘွားကြီး တစ်ယောက် ကွယ်လွန်သောအခါ တစ်လအကြာမှစ၍ သူမ၏အိမ်မှာ ဆူညံနေတတ်လေသည်။ အိုးသံခွက်သံတွေ အမြဲလိုလို ကြားနေရတတ်သည်။ အိမ်ကို အဘွားကြီး၏တူက နောက်ထပ်မိသားစုတစ်ခုကို ငှားရမ်းထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ငှားနှင့် အတူပါလာသော ကလေးတစ်ယောက်က ညအချိန်ကျလျှင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် သူ့အနားမှာ လာရပ်နေတတ်သည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ အဘွားကြီး၏ တူအပါအဝင် အားလုံးက စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ထိုစဉ်တောက်ပသော အလင်းရောင်တစ်ခု အိမ်အထပ်ရိုးဘက်ကို ထိုးပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အဆိုပါ အလင်းရောင် ညွှန်ပြရာနေရာကို ရှာဖွေကြည့်ကြသောအခါ ငွေအိတ်တစ်အိတ်နှင့် စာအိတ်တစ်လုံး၊ စာချုပ်စာတမ်းများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ကြရလေသည်။

သို့သော် အဘွားကြီးက ဆက်လက်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြုနေသေးရာ ဆက်လက်ရောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြပြန်သည်။ ထိုအခါ အိုးသံခွက်သံများနှင့်အတူ အိတ်ကြီးတစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။ အထဲ၌ကား အဘွားကြီးကပေးရန်ရှိသော အကြေးစာရွက်တွေ ဖြစ်နေလေသည်။ အဆိုပါစာရွက်များ၌ ပါရှိသော အကြေးများကို သူ၏တူက တာဝန်ယူဆပ်လိုက်မှ အဆိုပါအဘွားကြီး၏ အရိပ်တစ္ဆေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အထက်ပါတစ္ဆေခြောက်လှန်ခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြုသခြင်းတွေကတော့ အင်္ဂလန်လို ခေတ်မီနိုင်ငံကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး သိပ္ပံပညာရှင်တွေကိုယ်တိုင်ကပါ လက်ခံယုံကြည်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်တာကြောင့် လောကမှာ တစ္ဆေသရဲ၊ ပရဝိညာဉ်မရှိဘူးလို့ မျက်စိမှိတ်ငြင်းလို့ မရပါဘူး။ အမေရိကန်၊ အိတ်လီ၊ ပြင်သစ်စတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာပါ အင်္ဂလန်ထက်ဆိုးတဲ့ တစ္ဆေခြောက်လှန်မှုတွေ ဒုနဲဒေး ရှိနေပါသေးတယ်။

စာရေးသူ တင်ပြလိုတာကတော့ တစ္ဆေသရဲ ခြောက်လှန်မှုတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကိုလိုနီခေတ်ဦးကနေ ယနေ့မျက်မှောက်ထိ ခြောက်လှန်ခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြုခြင်း၊ အိမ်မက်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို လက်လှမ်းမီသလောက် ဗဟုသုတအလို့ငှာ ဆက်လက်ဖော်ပြသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါဦး ...။

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲအပြီး မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့စေရန် ...။

အထက်အညာရှိ ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာ၏ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ကျောင်းထိုင်နေလေသည်။ တစ်နေ့သော ညနေချမ်းနေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် လူလတ်ပိုင်းနှစ်ယောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ် တက်ရောက်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ပြုနေကြလေသည်။

ဆရာတော်သည် လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ...။

“ဒကာတို့... ဘယ်က လာကြတာတုံး”

ထိုအခါ အသက်အကြီးဆုံး လူက ...။

“တပည့်တော်တို့က အထက်အညာကနေ အောက်အရပ်ကို စုန်ဆင်းပြီး အလုပ်လာလုပ်တဲ့ လူတွေပါ ဘုရား။ အဲဒါ ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာတပည့်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့နို့တို့အရွယ် သားကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ ယခုညတွင်းချင်း သဂြိုဟ်ကိစ္စ ပြီးပြတ်ချင်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကို လာပင့်တာပါ ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအနားနီးက အနောက်ဘက်အရပ်က သုသာန်မှာပါဘုရား ကူညီတော်မူပါ ဘုရား”

ငိုယို၍ လျှောက်လေလျှင် ဆရာတော်သည် ကရုဏာသတိထား ...။

“ဪ - ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်”

သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၊ သပ်တောင်ကိုယူကာ လာရောက်ပင့်ဆောင်သူ လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လျင်မြန်စွာ လိုက်ပါသွားလေသည်။ ဆရာတော် ဘုရားသည် သုသာန်သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှည်းသုံးစီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှည်းများမှာ နွားများပင် မဖြုတ်ရသေးဘဲ လှည်းထောက်ထောက်လျက်ရှိပြီး ယောက်ျားမိန်းမ လူအနည်းငယ်ခန့်သည် သစ်ပင်သစ်ရိပ်၊ အုတ်ဂူများကြားတွင် အသီးသီး ထိုင်လျက် ထလျက်၊ အချို့က ငိုယိုလျက်၊ အချို့က လက်မိုင်ချလျက်ရှိကြသည်။ အားလုံး စကားမဆိုဘဲ ဝမ်းနည်းကြဟန်ဖြင့် တိတ်စိတ်ငြိမ်သက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

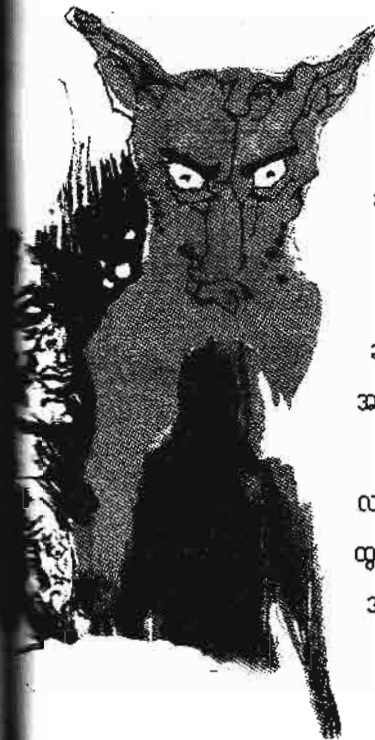
ဆရာတော်သည် အသုဘကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးအသေကောင် အသုဘကလေးသည် အဝတ်နွမ်းကလေးနှင့်ထုပ်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ရှိလေသည်။ ဆရာတော်သည် သနားကရုဏာဖြင့် လူအုပ်စုကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး အသုဘကောင်ကလေးအနီးတွင် တရားပေးရန် ထိုင်တော်မူလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးကို လာရောက်ပင့်ဆောင်သူက ...

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော်တို့က ခရီးသွားများ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဝတ္ထုဝတ္ထု မတတ်နိုင်လို့ ဟောဒီနွားကလေးကိုပဲ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအဖြစ် လတ်ခံတော်မူပါဘုရား”

အနီးရှိ နွားကလေးတစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ လျှောက်ထားတောင်းပန်လေသည်။ ဆရာတော်သည် နွားငယ်ကလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ကရုဏာဖြင့် ပြောလေသည်။

“တစ်နေရာရာမှာ ချည်ထားလိုက်ပေါ့ ဒကာရယ်၊ ကဲ - ကဲ - ထိုင်ကြ - တရားနာကြရအောင်”

ဆရာတော်စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုလူသည် နွားကလေးကို လှည်းစိုင်းများအနီးရှိ သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ လူပရိသတ်များ၊

“သုသာန်ထဲရှိ သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားသော နွားကလေးမှာ နွားအစစ်မဟုတ်ဘဲ ထန်းပလပ် နွားရုပ်ကလေးကို ခွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အသုဘ ကလေးမသာကလေးနေရာတွင် ပုတ်သင်ညှိုကလေးတစ်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ ရေနံချေး ဆီဖိုးတိုင်ကြီး ထွန်းညှိထားသောနေရာတွင် ပိုးစုန်းကြူး အသေကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်”

လှုပ်ရှားမှုများကို အသုဘကောင်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ရှိနေသော ရေနံချေးမီးတိုင်ကြီးဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိပေရာ ကောင်းစွာမြင်နိုင်လေသည်။ လူများသည် ယောက်ျားမိန်းမ စုံလင်ပေရာ အသုဘကောင်ကလေး ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်ဝမ်းနည်းစွာ ထိုင်နေကြလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။ ဆရာတော်ဘုရား စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံး စုဝေးကြလေသည်။

“ကိုင်း - ကန်တော့ကြ - ကန်တော့ကြ”
ယပ်တောင်ကိုကွယ်၍ အမိန့်ရှိတော်မူသည်။ သို့သော် မည်သည့် နေ့ ပြန်သံမျှ မကြားရသဖြင့် ပရိသတ်များ မကြားရလေရာ သလားဟူ ထင်နှင်

ကာ ထပ်မံ၍ “ကန်တော့ကြ-ကန်တော့ကြလေကွဲ့” ဟု ပြောရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပရိသတ်သည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းကား တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ မည်သူကမျှ စကားတုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြပေ။

ထိုအခါ ဆရာတော်သည် ပရိသတ်ကို ယပ်တောင်အကွယ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။

“ဟာ...”

လန်ဖျပ်ကာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူမျှမရှိတော့ချေ။ မှောင်မည်းကာ ထိတ်လန့်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်မှုသာ အတိတ်ပြီးနေလေသည်။ ဘုန်းကြီး လာပင့်သော လူနှစ်ယောက်သာမကဘဲ မိန်းမယောက်ျားများ၊ လှည်း၊ နွား တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ဘဲ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဆရာတော်ရှေ့တွင် မီးတိုင်နှင့် အသုဘအသေကောင်ကလေးသာ တွေ့ရလေသည်။

“အမလေး”

ဆရာတော်သည် ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ယပ်တောင်ကိုဆွဲပြီး ကျောင်းသို့ လျင်မြန်စွာ သုတ်ခြေတင်ပြေးရလေသည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်မှ မောပန်းတကြီးဖြင့် ကျောင်းတိုင်ကိုမှီကာ ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ထံမှ ရေတောင်းသောက်ရသည်။

အမောပြေမှ မိမိကိုင်လာသော ယပ်တောင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ယပ်တောင်မှာ အရွက်မရှိတော့ဘဲ အရိုးချည်းသာ ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

တစ်ညလုံး ရင်တုန်ပန်းတန်ဖြစ်ကာ ညဦးဝိုင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် နံနက်မိုးလင်း၍ လင်းလင်းထင်းထင်းရှိသောအခါ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်၍ သုသာန်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဇာတ်စုံသိရတော့သည်။

သုသာန်ထဲရှိ သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားသော နွားကလေးမှာ နွားအစစ်မဟုတ်ဘဲ ထန်းပလပ်နွားရုပ်ကလေးကို နွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အသုဘ ကလေးမသာကလေးနေရာတွင် မုတ်သင်ညှိကလေးတစ်ကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေနံဈေး ဆီမီးတိုင်ကြီး ထွန်းညှိထားသော နေရာတွင် ဝိုးစုန်းကြူးအသေကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ ဆရာတော်ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်ကာ...

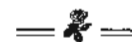
“အော်-အော်-ညက ငါ့ကို လာပင့်ကြတာ၊ ကျတ်တစ္ဆေတွေကိုး”

သို့နှင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်ချိုငယ်များ၌ ယပ်ရွက်စုတ်များ ငြိတွယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရင်း သံဝေဂနှင့် အတူ...

“နောင်များတော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လာပင့်ရင် အချိန်မတော် လာပင့်ရင် ဘယ်တော့မှ မလိုက်တော့ဘူး” ဟု သန္တိဌာန်ချလိုက်သည်။

ဒါကတော့ ကျေးလက်က တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ကျတ်တစ္ဆေခြောက်လှန်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇရပ်ဖျက်၊ ကျောင်းပျက်၊ သုသာန်တွေသာမကဘဲ ကျတ်တွေက ထူးထူးထွေထွေတွေ ဇန်ဆင်းနိုင်ပြီး သနားအောင်၊ ကြင်နာအောင်လည်း လိမ်လည်ပြောဆိုတတ်လို့ သရဲသဘက်တွေထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါသေးတယ်။

နောက်တစ်ပုဒ် ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

၁၂၄၇ - ရုနစ်၊ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးကာလက ဖြစ်သည်။ တစ်တိုင်ပြည်လုံး ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ညီညွတ်မှုပြုကြုံနေချိန် ဖြစ်သည်။ ဤအုပ်ချုပ်သူ၊ အမှုထမ်း အမှုထမ်းများသည် အလုပ်ရှုပ်ထွေး...

အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားရကာ ကျီးလန့်စာ စားဖြစ်နေချိန် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရွှေဘိုနယ်ကို တာဝန်ယူနေရသော သူကြီးသည် ရုပ်ရွာလုံခြုံရေးအတွက် သူကြီးအိမ်သို့ လာရောက်စုဝေးရန် မောင်းထုခေါ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူပျိုခေါင်းဖိုးတုတ်သည် မူးယစ်ကာ ဆဲဆိုနေသည်။ ထိုအခါ သူကြီးက ...

“ဟေ့ - ဖိုးတုတ်၊ ရွာထဲမှာ လျှောက်ဆဲမနေနဲ့၊ မင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲမူးယစ်နေတာပဲ၊ ခု - မင်း လူဆိုးသွားဖမ်းဖို့ လိုက်ခွဲ”

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်က ...

“သူကြီး ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့များ စွန့်စွန့်စားစား အသက်စွန့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှေ့ကနေ အသေခံပါ့မယ်”

ထိုအခါ သူကြီးသည် သဘောကျသွားကာ ...

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဒါဆို - မင်း မိန်းမကို သွားပြောချေ၊ တော်နေကြာရင် ငါတို့ လူဆိုးဖမ်းထွက်ကြမယ်”

ဖိုးတုတ်အိမ်သို့ ပြန်ကာ မိန်းမကို သူကြီးနှင့် လူဆိုးဖမ်းထွက်မည့် အကြောင်းပြောဆိုကာ ရွာသားများနှင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ ဖိုးတုတ်၌ မည်သည့်လက်နက်မှ ပါမလာချေ။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက ဖိုးတုတ်အား -

“ဖိုးတုတ် - မင်းမှာ ဘယ်လက်နက်မှ မပါပါလားကွ၊ မင်း - လက်နက် တစ်ခုခုကိုလဲလာမှ ဖြစ်မယ်ကွယ်၊ ကဲ - မင်း ဘာလက်နက်ယူမလဲပြော၊ စားယူမလား၊ လုံယူမလား”

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်က ဘဝင်မြင့်သွားပြီးလျှင် ...

“သူကြီးခင်ဗျာ - သူကြီးကိုင်သည့် သေနတ်သာ ကိုင်ချင်ပါတယ်”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။ စင်စစ် သူကြီး၏ သေနတ်မှာလည်း ခေတ်ပေါ် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သုံး လက်နက်မဟုတ်ဘဲ ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကသုံးသော လက်လုပ်သေနတ်သာ ဖြစ်သည်။

ဖိုးတုတ်သည် သူ့လက်ထဲသို့ သူကြီးသေနတ်ရောက်လာသည်နှင့် မြောက်ကြွကြွဖြစ်ကာ ဓားပြများကို ရှေ့မှထွက်၍ ဖမ်းလေသည်။ ရွာသားများသည် ယစ်ထုပ်ကြီးဖိုးတုတ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကိုင်ကာ ရှေ့မှထွက်သဖြင့် ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် မဟာမြိုင်တောစပ်တွင် ဖိုးတုတ်တို့အဖွဲ့နှင့် ဓားပြအဖွဲ့တို့ ပက်ပင်းတိုးကာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပစ်ကြခတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်ကို ဓားပြအဖွဲ့မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဆန်သည် ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ကာ ဖိုးတုတ်သည် ပုံလျက်သား အထွေးလိုက် လဲကျသွားသည်။ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးတုတ် ချက်ကောင်းကို ထိ၍ လဲကျသွားခြင်းကို သူကြီးနှင့်တကွ အားလုံးက သေသေချာချာမြင်လိုက်ကြရသည်။ သေပြီဟု ယူဆလိုက်ကြသည်။

“ဖိုးတုတ်တော့ - သေပြီဟေ့”

ထို့နောက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆက်လက်ပစ်ခတ်ကြပြန်ရာ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူ ရဖြင့် ဓားပြများသည် တောထဲသို့ ဝင်ပြေးကြလေသည်။

ထို့နောက် သူကြီးနှင့် ရွာသားများသည် သူ့လူကိုယ်လူ ဒဏ်ရာရသူ သေဆုံးသူများကို ခွဲခြား၍ ရွေးထုတ်သယ်ယူကြသောအခါ ဖိုးတုတ်တလည်း ရွာသားလူနာတစ်ယောက်ကို ပန်းထမ်း၍ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တောထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

ထိုအခါမှ အားလုံးက အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဖိုးတုတ်သည် သူတို့ မျက်မှောက်ရှေ့မှာပင် ရင်ဘတ်ကို သေနတ်မှန်၍ လဲကျသွားသည် မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ ဖိုးတုတ်သည် သူ ဘာမှ မဖြစ်သလို ရွာသားလူနာတစ်ယောက်ကိုပင် ထမ်းပိုးကာ ထွက်လာချေပြီ မဟုတ်ပါလား။ အားလုံးက အံ့သြစွာဖြင့် ငေးကြောင်နေမိကြသည်။

“ကဲ - လာကြ - ပြန်ကြမယ်” ဟု ဖိုးတုတ်ကပြောလျှင် သူကြီးက ...

“ဟေ့ - ဖိုးတုတ်၊ မင်းကို သေနတ်မှန်ပြီး လဲကျသွားတာ တို့မြင်လိုက်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ - မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ထလာနိုင်သေးတာ၊ တို့တစ်တွေ ဝမ်းသာသကွယ်”

သည်လိုနှင့် သူတို့တစ်တွေ ရွာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဖိုးတုတ်၏မယားက အိမ်တွင်းငါးခြောက်များ၊ ငါးစုံများ ခဏခဏ ပျောက်သည်ဟု မြည်တွန်တောက်တီးနေလေသည်။

နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာသောအခါ ယခင်က ရှုံးနိမ့်၍ တောထဲဝင်ပြေးခဲ့ကြသော ဓားပြများသည် လူ့ပြန်စုကာ ထကြွသောင်းကျန်းကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်ပင် ဦးဆောင်၍ ဓားပြများရှိရာတောအုပ်သို့ သွားကာ နှိမ်နင်းရပြန်သည်။

တောစပ်သို့ရောက်လျှင် ရွာသားများမှာ တောထဲသို့ မဝင်ရဲကြဘဲရှိစဉ် ဖိုးတုတ်က ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ...

“ဟေ့ - မင်းတို့ တောစပ်ကစောင့်နေရစ်ကြ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဝင်မယ်”

ဖိုးတုတ်သည် သေနတ်ကိုင်ကာ တောထဲသို့ ရင်ကော့ကာ တစ်ယောက်ထဲဝင်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံများနှင့်အတူ ဓားပြများ၏ “အမလေး - ကြောက်ပါပြီဗျ - သေပါပြီဗျ၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ရှိခိုးပါရဲ့” ဟူသော အသံများနှင့်အတူ ဓားပြအုပ်စုကြီးသည် သွေးရှူးသွေးတမ်း လက်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပုဆိုးမနီင်၊ အင်္ကျီမနီင် ထွက်ပြေးလာကြလေသည်။

ခဏကြာမှ ဖိုးတုတ်သည် တောထဲမှ သေနတ်ကိုင်ကာ လေရွန်၍ ထွက်လာလေသည်။ ဓားပြများသည် ဖိုးတုတ်ကိုမြင်သည်နှင့် သေးငြိန်းငြိန်း ပါအောင် တုန်လှုပ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုဒေသတွင် သူခိုး၊ ဓားပြမရှိဘဲ ငြိမ်းချမ်းသာယာလျက် ရှိလာသည်။ သူကြီးကလည်း ဖိုးတုတ်ကို သဘောကျကာ သူကြီးအရာပေးလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ တစ်ရွာလုံး အပျောက်အရှုမရှိဘဲ ကျေးရွာသည် သာသာယာယာ ဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့် (၃)နှစ်ခန့် ကြာလာသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ဖိုးတုတ်၏ ဘကြီးဖြစ်သူ အထက်ဂိုဏ်းဆရာကြီးသည် ဖိုးတုတ် ကောင်းစားနေသည်

ကို သတင်းရကာ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာလေသည်။ အထက်ဂိုဏ်းဆရာကြီးသည် ဆေးကုရင်း လမ်းကြွရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် ရွာထဲဝင်သည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ သရိုးသရီဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့် သူကြီး ဖိုးတုတ်အိမ်ရှေ့သို့ စုံစမ်းရောက်ရှိလာပြန်ရာ စိတ်ထဲတွင် ပိုမိုလေးလံလာသည်။ ထို့နောက် ဖိုးတုတ်ကို မခေါ်သေးဘဲ အတန်ကြာ ငေးဝိုင်နေသေးသည်။ နောက်တော့မှ...

“ဟေ့ - ဖိုးတုတ်၊ ဖိုးတုတ်တို့ မရှိကြဘူးလားကွယ်” ဟု အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ရာ ဖိုးတုတ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။

ဖိုးတုတ်သည် နာမည်အော်ခေါ်သံ ကြားသဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာရာ ဘကြီးဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကြောင်အ၍ သွားသည်။ ထို့နောက် ငေးဝိုင်ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ရှတ်တရက် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ဘကြီးဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီးမှာ ဖိုးတုတ်ကိုမြင်သည်နှင့် တူဖြစ်သူ ဖိုးတုတ် မဟုတ်ဘဲ ပူးကပ်နေသော ဖုတ်ကောင်မှန်း သိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုတ်ကောင်မှန်း သိလျှင်သိခြင်းပင်...

“အော် - သူကြီးဖုတ်မင်း - တယ်နေရာကျနေပါကလား” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဖိုးတုတ်၏ ခြေလက်များသည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဖိုးတုတ်၏ မိန်းမဖြစ်သူနှင့် တစ်ရွာလုံးသည် အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ ဖိုးတုတ် ဖုတ်ဝင်နေမှန်း သိကြရလေတော့သတည်း။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဖိုးတုတ်ကို ဓားပြသွားဖမ်းရာမှာ သေနတ်မှန်ပြီး လဲကျသွားကတည်းက ဖိုးတုတ် အသက်ကုန်ပြီးသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ - ဖုတ်ဝင်ပြီး ဒဏ်ရာမရှိဘဲနဲ့ ချက်ချင်းထပြီး လူကောင်းလို ဖြစ်လာတာပါ။ ပြီးတော့ - အိမ်မှာလှောင်ထားတဲ့ ငါးပိငါးခြောက်တွေ၊ ငါးစုံတွေ ခဏခဏပျောက်တာလည်း ဖိုးတုတ်လက်ချက်ပဲပေါ့။ နောက်ဆုံး ပယောဂဆရာနေ့တွေ ငြိမ့်တုတ်...

နိုင်တော့တာနဲ့ အရိုးစု ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဒါကို အပမှီတယ်၊ ဗုတ်ဝင်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။

ကဲ - နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါဦးနော်။

ပန်းတောင်းမြို့ မြစ်ကမ်းပါးမှာ အရှေ့အနောက်တန်းနေသည့်နေရာ နှစ်ခုရှိသည်။ ထိုအရပ်ဒေသတွင် ကြီးမားသော ထင်းရှူးပင်ကြီး သုံးပင်သည် အထင်ကရ ထင်ထင်ရှားရှားရှိသည်။ ထိုထင်းရှူးပင်ကြီးများ၌ ကျက်စားသော မှင်စာလေးတစ်ကောင် ရှိသည်။ ထိုမှင်စာကလေးသည် အပင်ကြီးများကို တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကူးပြောင်းကာ ဆော့ကစားနေတတ်လေ့ရှိပေသည်။ ထိုမှင်စာကလေးကို ထိုအရပ်ရှိ လူများက ခွကောင်ကလေးဟုပင် ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်ကြသေးသည်။

ထိုခွကောင် မှင်စာကလေးသည် လျင်မြန်လှသည်။ ညဉ့်အခါများမှာ ပင်ဖြူဖွေးသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရတတ်သည်။ အရွယ်အစားမှာ ကြောင်သတ္တဝါမျှပင် ရှိသည်။ လူပုကလေးကဲ့သို့ အရပ်အနေရှိလေသည်။

ညအချိန်များတွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာခရီးသွားများရှေ့မှ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးလေ့ရှိသည်။ ထင်းရှူးပင်ကြီးများ၏ ကိုင်းလက်တံများ တစ်ခုမှ တစ်ခုဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးပြောင်းကာ ခုန်ယှံ့ကျော်လွှားကစားနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်စည်ခြေရင်းကို ချာလပတ်လည်ကာ ခေါင်းမူးမတတ် ပြုလုပ်တတ်သေးသည်။ ထိုမှင်စာကလေး ပျော်ပါးဆော့ကစားနေသည်ကို ပန်းတောင်းမြို့သူမြို့သားများ မမြင်ချင်အဆုံး မြင်ကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေဝင်ရီတရောအချိန် ကျောင်းသားကလေးများ မုန့်ဝယ်စားရန် အပြင်ထွက်သောအခါ ထိုမှင်စာခွကောင်ကလေးနှင့် တွေ့တတ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း သွားပါက ထိုအကောင်ကလေးသည် အတင်း

အမွေပင် ခါးကိုခွ၍ တက်တတ်သည်။ သူ့ကို မကြောက်မရွံ့ပြန်ကြည့်ပါက သူကလည်း သွားဖြကလေး၊ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ပြန်၍ ကြည့်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ သူအား ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အားကုန်စွာချသော်လည်း ဆင်းမပေးဘဲ ပြုံးစိစိဖြင့် ခါးကိုဖက်ကာ တွယ်ကပ်နေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အခွမရသောသူက ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးပါမှ ဖြုတ်ခနဲ ခုန်ချသွားတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့အကြောင်း မသိသူများက ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြေးရလေသည်။

အထက်ပါတစ္ဆေပုံပြင်ကတော့ ယုန်လိုလို၊ ကြောင်လိုလိုအကောင်ငယ်ငယ်ကလေးတွေပါ။ ညနေဘက် နေဝင်ရီတရောမှာ သချိုင်းတွေ၊ ဇရပ်တွေ အနီးမှာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကလေးသရဲ၊ မှင်စာလို့ လူပြောသူပြော ရှိပါတယ်။

ခု စာရေးသူ ဆက်လက်ပြီး တင်ပြမှာကတော့ မျက်မှောက်ခေတ် နာနာဘာဝ၊ ပရလောကအကြောင်း၊ သရဲတစ္ဆေအကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်လှမ်းမီသလောက် တင်ပြထားတာပါ။ ဆက်လက် ဖတ်ရှုစေလိုပါ တယ်။

အောက်ပါဖြစ်ရပ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ္ဆေဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံနဲ့ ကျိုက်လတ်မြို့နယ်အစပ်က ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။ ရွာနှစ်ရွာကို ဖြတ်ပြီး ဝန်ညင်းတန်းမြစ်ဆိုတာ စီးဝင်နေပါတယ်။ အဲဒီမြစ်က ဟိုးဘိုကလေးမြို့ အောက်ဘက်ထိ တခြားမြစ်တွေနဲ့ ဆက်လက်ပေါင်းဆုံတဲ့ မြစ်ကြီး...။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီရွာသားတစ်ယောက်က ရှမ်းကွင်းကြီးကျေးရွာသို့ ကိုစွတစ်ခုနဲ့ နေခင်းဘက်ကြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ရှမ်းကွင်းကြီးမှာ

ဆိုတာ ရွာစဉ်တွေရဲ့ အရှေ့ဘက် ဈာပုံမြစ်ဘေးမှာ ရှိတဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်
ရေး၊ ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးကောင်းမွန်တဲ့ ရွာပါ။

ဒါနဲ့ စောစောက ရွာသားက ခမောက်ကလေးဆောင်းပြီး နေပူကြက်
မှာ ရိုးပြတ်တွေ၊ လယ်ကန်သင်းတွေကိုဖြတ်ပြီး ထွက်လာပါတယ်။

ရွာနှစ်ရွာကြား လူပြတ်တဲ့နေရာရောက်တော့ သူ့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်
နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရှေ့ကနေ ဝါးနှစ်ပြန်စာ
လောက်အကွာမှာပေါ့။ အဲဒီ မိန်းမက ကလေးချီလို့ ထူးခြားတာက သူမ
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေတွေ ရွှဲနေတယ်။

ရွာသားက လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်နှယ် ဒီမိန်းမနယ် ရေတွေ ရွှဲလို့ပါလား၊ မြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းချိုးပြီး
တက်လာတာထင်တယ်။ ကလေးကလည်း ပါသေးတယ်။ ဘယ်ရွာကပါလိမ့်
နော်”

ဒါနဲ့ သူကလှမ်းလှမ်းကနေ ကျော်တက်ပြီးဆက်သွားတယ်။ နောက်က
ကလေးအမေက ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီလို လျှောက်လာရင်းနဲ့ နေကတော်
တော်ပူလာတယ်။ သစ်ပင်ချုံပုတ်တွေကလည်း ထူထပ်သိပ်သည်းတော့
လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်မပင်ဝန်းလှပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဆက်လျှောက်လာတယ်။
ဒီမှာ ရှေ့ပိရံပင်ရှေ့နားရောက်တော့ စောစော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို သွားခနဲ
တွေ့လိုက်ပြန်တယ်။ သူ တော်တော်အံ့ဩသွားပြီး နည်းနည်းလည်း ဝေဝေ
ဝေါဖြစ်သွားတယ်။ ဓုတ်ထဲမှာလည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟင် - စောစောက ကလေးအမေပါလား၊ ရေတွေကလည်း စိန့်လို့ပဲ
မြန်လိုက်တာ”

သူတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ဆက်လျှောက်လာတယ်။ မြစ်ရိမ်း
တောရိပ်၊ သစ်ပင်ရိပ်တွေနဲ့ ရာသီဥတုက သာသာယာယာကလေးပါ။ သူ
ကျော်တက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာပြန်တယ်။

နေကလည်း ပူလို့ပဲ။ သူ သွားချင်တဲ့ရွာကို ရောက်တော့မယ်။ ရှေ့နိုး
ချောင်းကလေးကျော်ရင် ရောက်ပြီလေ။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြီး လျှောက်လာပြန်ရော

အဲဒီအချိန်မှာ လေအေးတစ်ချက် သုတ်ခနဲ ဆောင်တိုက်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ စောစောက မိန်းမကို ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ပုံစံက
တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဝှေ့ရှိုပြီး ရေတွေရွှဲနေတုန်း ဒီတစ်ခါတော့ သူ
လေ့လာစူးစမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်။ သူ အဲဒီ မိန်းမကို ခပ်မြန်မြန်ကျော်တက်ပြီး
မျက်နှာကို သေသေချာချာ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ...

“အမလေးဗျ”

သူ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ရှမ်းကွင်းကြီးကျေးရွာကို ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့တာ ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

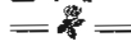
သူ လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကလေးချီထားတဲ့ မိန်းမက သူ့ကို သွားတွေ
ဖြုတ်ပြီး ပြေးပြလိုက်ပါတယ်။ အဲပေမဲ့ - အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာဟာ မြင်မကောင်း
အောင် ရှုပ်ယှက်ဆင်းယှက်ဖြစ်နေပြီး ရေစိမ့်ထားတဲ့ သားရေပြားကြီးလို ဖြူ
ဖွေးနေပြီး မျက်လုံးတစ်လုံး မရှိတော့ဘူး။ နားရွက်တွေ၊ နှာခေါင်းက အသား
တွေက စုတ်ပြတ်ထွက်နေတယ်။ ရေတွေ တစက်စက်ကျလို့ပါ။

ရွာထဲရောက်တော့ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြတော့မှ ဇာတ်ရည်လည်တော့
တယ်။ အဲဒီတော့မှ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် နေခင်းကြောင်တောင် သရဲခြောက်ခံရတာကို
လက်ခံလိုက်ကြရတယ်။ ဒီလိုလေ ...

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ဂုန်ညင်းတန်းမြစ်ထဲမှာ လေ့တစ်စီး
နှစ်မြှုပ်မှု ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကလေးအမေတစ်ယောက်၊ ကလေးလေးပါ
ရေနစ်သေသွားတယ်။ သူ့ကို ခြောက်လှန့်တုန်းက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖျက်
စီးနေတာကတော့ ရေအောက်မှာ ငါးတွေ ကိုက်ထားတာပါ။

နောက်ပိုင်း အဲဒီသားအမိနှစ်ယောက်က နေခင်းကြောင်တောင် တစ်
ယောက်တည်း ပြန်လာတဲ့လူတွေကို မကြာခင် ခြောက်လှန့်တတ်တယ်လို့
သတင်းထွက်နေတယ်။

နောက်ဖော်ပြမည့် အပုဒ်က အတိတ်နိမိတ်ဖြင့် သက်ဆိုင်လိမ့်မည်
ထင်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်သည်ဟု ယူဆက ယူဆနိုင်ပါသည်။

ချက်ချင်း သေလောက်သည့် ရောဂါမဟုတ်သော်လည်း ဆေးကုသပါက အသက်မိနိုင်သေးသော ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာတယ်။ သူနှင့်အတူ လူနာစောင့်ကြည့်ရန် အမျိုးသမီး ယောက်ဖပါလာသေးတယ်။

လူနာကို နေရာမချမီ သူတို့ မိသားစုတွေဟာ ရှင်းလင်းရေး၊ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခုတင်အောက်မှာ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။ ယပ်တောင်ကို တွေ့တာနဲ့ ထူးဆန်းစရာလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - လူနာ ခုတင်အောက်က ယပ်တောင်မှာ ပဟေဠိတွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ပါ။ အဲဒီမှာ ဘာသွားတွေ့ရသလဲဆိုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါ။ ယပ်တောင်မှာ ရေးထားတဲ့ နာရေးလူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်၊ အသက်တွေဟာ ခုတက်လာတဲ့ လူနာရဲ့ နာမည်၊ အသက်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ အတူတူ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

လူနာဟာ ယပ်တောင်ကို ကိုင်ပြီး ငေးကြောင်ကြက်သေ သေနေတယ်။

ယပ်တောင်မှာ ရေးထားတဲ့ နာရေးပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်က ...

ဦးဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ) တဲ့။ အသက်က (၆၀) နှစ် ...

ဆေးရုံတက်လာတဲ့ လူနာရဲ့ နာမည်ကလည်း ဦးဝင်းနိုင်ပါတဲ့ ခင်ဗျား။ နေရပ်ကကော ရွှေပြည်သာကပါပဲတဲ့။ အသက်ကလည်း (၆၀) နှစ်ပါပဲ။ လူနာရှင်တွေကော၊ လူနာစောင့်တွေပါ အံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုကို အံ့ဩမှတ်တက်နေမိကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ - အံ့ဩထိတ်လန့်မှုတွေနဲ့အတူ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပဲ ဆေးရုံတက်လာတဲ့ လူနာဦးဝင်းနိုင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတာကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ပြောရမလား။ အတိတ်နိမိတ်ဆိုးလို့ပဲ ပြောရမလား။

နောက်ထပ် တစ်ပိုဒ်ကတော့ စာရေးသူရဲ့ မိတ်ဆွေကဗျာဆရာ ကိုနီ၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် တစ္ဆေခြောက်ခံရခြင်းကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုနီသည် ဒေါပုံ ဗြူနယ်တွင် အဘွားဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်ရာ တစ်နေ့တွင် အဘွားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ကိုနီရဲ့ အဘွားဖြစ်သူဟာ ကိုနီကို တော်တော်ချစ်ပါတယ်။ အဘွား သေတာ ရုတ်တရက်သေတာပါ။ သူတို့အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ကြောင်က တစ်နေ့မှာ အစာကျွေးရင်းနဲ့ ကိုနီ အဘွားလက်ကို ကိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ဒဏ်ရာနဲ့ မေးခိုင်းပိုးဝင်ပြီး (၁၀) ရက်လောက်အကြာမှာ အဘွား သေဆုံးသွားရှာပါတယ်။ အဘွားက အသက် (၇၀) ကျော်ပါပြီ။

အဘွားကို အသုဘချတော့ တာမွေသုသာန်မှာ ချပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တာမွေသုသာန်ရှိသေးတယ်။ မဇ္ဈိန်သေးပါဘူး။ အသုဘချတော့ ညနေခင်း နေဝင်ရီတရောကြီး ချက်ချင်းချကြတာပါ။ ချက်ချင်းကြီး အသုဘချလိုက်တော့ လူနည်းနည်းလေးနဲ့ပါ။ တာမွေသချိုင်းထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေက ထူထူထဲထဲ အုပ်အုပ်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ နေဝင်ရီတရောဆိုတော့ ကြောက်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ဂူအိုဂူဖျက်တွေ၊ ထန်းပင်ကြီးတွေလည်း နေရာအနှံ့ပဲ။ သချိုင်းမြေမှာ လူရိုးတွေက မြေကြီးထဲကနေ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေတာ ရောက်ချားဖွယ်ရာ အထိပါ။

ကိုနီဟာ မြေချုပ်၊ အလောင်းမြေကျပြီးတာနဲ့ ဂူကြီးဂူကြားကနေ အပြင်ကို ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရှေ့ကနေ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဖြတ်ပြီး နီးစပ်ရာကုတ္တိုပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို "ညောင်" ခနဲ အော်ပြီး တက်ပြေးတယ်။

ကိုနီလည်း ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားပြီး ကြောင်ကြီးအော်ပြီး သည်းပြေးရာ သစ်ပင်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူတစ်ယောက်ထဲမှာ

ရွေးစေးတွေပျံ့ပြီး လေဖြတ်သူလို ကြောင်တောင်တောင်ကြီး မတ်တတ်ရပ် နေမိတော့တယ်။

သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေကြားက လူမျက်နှာနဲ့ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကိုနီကို ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်နေလေရဲ့။ ဟုတ်ပါ တယ် - ခန္ဓာကိုယ်က ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာက တော့...

“အမလေး - ဘုရား - ဘုရား - အဘွားရဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ပါကလား”

အဘွားမျက်နှာနဲ့ ကြောင်ကြီးဟာ ကိုနီကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ နှုတ်ဆက်အကြည့်နဲ့ အတန်ကြာမျှ ငေးငိုင်းကြည့်ပြီးတော့ သစ်ပင်ပေါ်က သစ်ကိုင်းတွေကြားထဲကို တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

ကိုနီလည်း မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ပြန်လာပြီး အိမ်ရောက်တော့မှ အကြောင်းစုံရှင်းပြရတယ်။ အံ့သြပြီး ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလား။

မနှစ်က ကျွန်တော်၏ ဘာသာရေးဆွေးနွေးဖော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် သည် အထက်အညာရှိ ဘုရားစုံသို့ မိသားစုနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာထွက်လာကြ သည်။ စိတ်ကူကိုယ်တူ ဘုရားဖူးမိတ်ဆွေများ စုစည်းပြီး ကားငှားထွက်လာ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ပုပွားနယ်မြေထဲသို့ ဘုရားဖူးကားကလေး ဝင်ရောက်လာသည်။

အဲဒီမှာ ထူးခြားချက်တွေ စတွေ့လာရတာပါပဲ ကိုယ့်လူရေး ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ထဲမှာ ဝက်သားဟင်းတွေ ထည့်လာတဲ့ လူတွေပါလာတယ် လေ။ ဒါကလည်း သေသေချာချာ မှာကြားသတိပေးထားပါလျက်နဲ့ ဖွတ်ပြီး ယူလာတာပေါ့ဗျား။ ဒါနဲ့ရွာတစ်ရွာရောက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် တက်လာ တယ်။ ဒရိုင်ဘာကလည်း လမ်းကြိုတာနဲ့ တင်ခေါ်လိုက်တာပါ။ အသစ် (၃၀) လောက်ရှိမယ်ဗျို့။ တောသူနဲ့တောင် မတူတဲ့ရုပ်ရည်မျိုး။ ရော့ဇော

လှလှ၊ တောင့်တောင့်ခြောင့်ခြောင့်ပဲ။ မျက်လုံးတွေက သိပ်ပြီးထူးခြားတယ် ဗျား။ ဝိုင်းစက်တောက်ပပြီး မျက်တောင်မှ ဝတ်ရဲ့လား။ မသိဘူး။ ဝတ်စုံက တော့ ပန်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်။ ထက်အောက် ပန်းရောင်ဝတ်စုံပါ။ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စကားမပြောဘူး။ သူ့ဘာသာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာတာ။

ရွာတစ်ရွာ ရောက်တော့ ကားပေါ်က ရပ်ခိုင်းပြီးဆင်းသွားတယ်။ ခြေနှင်း ခုံကနေ မြေကြီးပေါ်ကိုရောက်ပြီး ကားထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ မော်တော် ကားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ကို ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်က လူတွေ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

“ဟာ - ဟိုဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ထတီကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း ဟေ့”

မှန်ပါတယ် - အနက်ရောင် ထက်အောက်ဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ခုလေးတင် ကားပေါ်မှာ ပန်းရောင်ထက်အောက်ဝတ်စုံနဲ့ မဟုတ်လား။ ကား ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဆင်းသွားပြီဆိုတာနဲ့ စောစော က ဝက်သားဟင်းတွေ ချိုင့်ထဲဖွက်ယူလာတဲ့ ဘုရားဖူးတွေဟာ အောက် ဆင်းပြီး အကုန်သွန်ပစ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဝက်သားမတင် ရတဲ့နေရာမို့လို့တဲ့...

ဒါနဲ့ ကားက ဆက်မောင်းပြန်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်လာပါလေရော။ ဒီနေရာမှာ ကားလမ်းတစ်နေရာမှာ ယာခင်း ထဲကဖြတ်ပြီး ကားလမ်းမပေါ်ကို လူတစ်ယောက်တက်လာတယ်။ အားလုံး အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကြရဲ့။

ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကြီးက ကားလမ်းပေါ် တက်လာတဲ့လူကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ပါ။ အရပ်က ရှစ်ပေလောက် ရှိတဲ့ ဇောမ လူကြီးတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ - တား... ပါလာတဲ့ တခြားခရီးသည်တချို့ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကားလမ်းပေါ် တတ်... ဘာ...

လူပုကလေးတစ်ယောက်တဲ့။ အရပ်နှစ်ပေခွဲလောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ သူက လည်း လုံချည်ကွင်းသိုင်းနဲ့ပါပဲ။

ကဲ - ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ဘုရားဖူးတွေက ယာခင်းထဲကနေ ကားလမ်းပေါ်တက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမြင်တစ်မျိုးစီနဲ့ မြင်နေကြ တာ မဆန်းကြယ်ဘူးလား။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများသည် ပရလောက၊ ဝိညာဉ်လောက၏ ဆန်းကြယ်မှု၊ အခြေရှာမရမှုများအပေါ် လက်လှမ်းမီသလောက် တတ်နိုင် သ၍ ကြိုးစားပြီး စုစည်းတင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တဝါဟူသမျှ (၃၀) ဘုံ၌ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ကျင်လည်ရာဘဝများစွာကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ကူးသန်း သွားလာနေကြရသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ မသေဆုံးမီ ကိုယ်တိုင် ပြုကျင့်ခဲ့ ကြသော ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှု၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်အနည်းအများကို လိုက်၍ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ မိမိနှင့် ထိုက်ရာတန်ရာ ဘုံလောကသို့ မလွဲမသွေ ရောက်ရှိကြရပေသည်။ လားရာဂတိငါးမျိုး ရှိသည်။ နိရိယဂတိ - ငရဲဘဝသို့ လားရခြင်း၊ ပေတဂတိ - ပြိတ္တာဘဝသို့ လားရခြင်း၊ တိရစ္ဆာန် နဂတိ - တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ လားရခြင်း၊ မနုဿဂတိ - လူ့ဘဝသို့ လားရခြင်း၊ ဒေဝဂတိ - နတ်ဘဝသို့ လားရခြင်းဟူ၍ (၅) မျိုးသော လားရာများ ရှိသည်။ လောဘ ကြောင့် တစ္ဆေသရဲဖြစ်ရသည်။ ဒေါသကြောင့် ငရဲလားရသည်။ မောဟ ကြောင့် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ရသည်။

တစ္ဆေပြိတ္တာတို့သည် ငတ်မွတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ နေထိုင်စားသောက် နေရသဖြင့် သူတို့၏ အခက်အခဲကို ခြောက်လှန့်၍လည်းကောင်း၊ ပူးကပ်၍ လည်းကောင်း၊ သနားစေဖွယ်ဖော်ပြ ဖွင့်ဟကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ပြိတ္တာ (၁၂) မျိုး၊ (၄) မျိုး၊ (၂၁) မျိုး စသည်ဖြင့် ခွဲခြားထားသော်လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲ ခြင်းကား အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပရလောကသား၊ ပြိတ္တာတစ္ဆေတို့၏ ဘဝသည် သံဝေဂရဖွယ်၊ စိတ်နှလုံး ရောက်ရာဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများနှင့် ပြည့်နက်နေရှာဝေ သတည်း။ ထိုသူတို့၏ နေ့စဉ် ခံစားနေရသည့် ဝဋ်ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲခြင်း စသည်

တို့ မည်မျှပင်ပန်းဆင်းရဲကြောင်း၊ သနားစေဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစား တွေးတောသင့်လှသည်။

မည်သူမျှ ထိုဘဝမျိုးကို ရောက်ရှိလိုမည်၊ သွားရောက်လိုကြမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တိုတောင်းလှစွာသော လူ့ဘဝ ကလေးတွင် နေရသခိုက် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ကို ပွားများခြင်းဖြင့် တရား ချစ်ခင်၊ သူတော်ကောင်းစိတ် ဝင်ကြပါကုန်စို့...။

► မင်းဘုန်းသိမ်သူ

ကျမ်းကိုး

- ၁။ တစ္ဆေဒီပနီ (၁၉၀၆ - မန္တလေးမြို့)
- ၂။ တစ္ဆေပုံညွှန်ပေါင်းကျမ်း - ပဉ္စပုံဦးစ (၁၉၃၄)
- ၃။ ကဝေသာရကျမ်း (တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးဖော်)
- ၄။ ပေတဝတ္ထုတော်ကြီး (အရှင်ဓမ္မဿာမီဘိဝံသ)
- ၅။ ဝိညာဉ်ရှိ၊ မရှိ နိုင်ငံတကာ သုတေသန မှတ်တမ်း (ဆရာဝန်တင်ရွှေ + မသက်သက်ရွှေ)
- ၆။ Dennis Wheatley-Strange Conflict
- ၇။ သက်ကြီးစကား

